

1. Introducció

Per què el món de la psicologia?

Miro al meu voltant i no estic sola. Les persones. Cadascuna d'elles és una minúscula part d'aquest món en el qual vivim. Les observo i veig una aparença, una primera impressió. Però el que a mi em sembla fascinant és el que s'amaga darrera de tot això. El que s'amaga més enllà d'un simple rostre. Però no és fàcil de reconèixer, perquè no tothom amaga el mateix. Tot el contrari, el que ens fa ser qui som és únic i irrepetible. Parant-me a pensar, és realment complicat conèixer un interior.

A vegades no es deixa apreciar i es mostra tímida; d'altres, et sobta de manera inesperada quan ja pensaves que per fi l'havies conegut. A vegades fins i tot no és el que sembla, aleshores si que t'has perdut, i probablement t'hauràs equivocat al jutjar. A vegades rep algun cop i es fa més dèbil, i d'altres rep una empenta que la fa ser més forta.

Des de ben petita que em fixo en el comportament de la gent, m'agrada "estudiar-lo". Em sorgeixen mil perquè sobre el que observo, des del més simple al més complicat: Per què un té por i l'altre no?, per què fingeix ser d'una manera que no és?, per què mai parla?, per què uns es deixen trepitjar i altres s'imposen? Per què no tothom és capaç de dir el que pensa? Per què uns es veuen tan forts i altres són tan inestables?

No és necessari que una persona es defineixi ella mateixa per conèixer-la. Penso que és qüestió de perspectiva, perquè cada persona és un món. Penso que observant, amb temps, pots abandonar la teva percepció de les coses i adoptar la d'aquella persona que has estat intentant conèixer a fons, i així comprendre què és el que la fa arribar a actuar de la manera que

ho fa, el perquè de la seva actitud: receptiva, inconformista, rebel, correcta, positiva, vaga...

Des d'un principi he pensat que el treball de recerca seria una oportunitat ideal per poder aprofundir en l'àrea de la psicologia, que sempre me l'he mirat des de lluny, tenint les meves idees del món interior que existeix en cada persona. La idea d'estudiar un caràcter a fons em cridava molt l'atenció.

Sóc conscient que amb els meus coneixements d'alumna de primer de batxillerat tampoc podria fer un estudi massa fiable i complet ja que la varietat de caràcters que existeixen i la seva complexitat és immensa i els estudis que calen per fer una bona anàlisi no són els que jo tinc. Però per mi suposava un repte desconegut que tenia ganes d'enfrontar.

Els dubtes em van sorgir a l'hora de fer la tria de personatges, i va ser aleshores quan la meva tutora del treball de recerca em va proposar endinsar-me en un món de personatges ficticis, un món tan fascinant com ho és el de la Literatura Universal.

El meu objectiu era comprovar fins a quin punt és fictici el caràcter d'un personatge no real comparant-lo amb els trets del caràcter de les persones reals que ens envolten.

2. Metodologia

El meu treball m'endinsa en dos camps diferents: el camp de la psicologia i el literari.

Abans de començar:

1. Consulta a un especialista.

De seguida que vaig voler començar el treball vaig voler consultar amb un especialista, en el meu cas va ser la psicòloga Mònica Caparrós. Ella em va informar sobre com es definien els caràcters i em va facilitar el test de personalitat epq-A, ja que va considerar que podria arribar a entendre'n el seu funcionament. Aquest test ha estat el material clau que he utilitzat en la part pràctica d'aquest treball, la eina que ha fet possible que aprofundís en cada caràcter.

PART TEÒRICA

2. Conceptes generals sobre la personalitat i selecció d'obres literàries.

Per començar a endinsar-me en el món de la psicologia vaig trobar necessari saber-ne uns quans conceptes bàsics i així poder-los tenir en compte a l'hora de fixar-me en cada personatge.

El meu corpus de dades, com ja he esmentat, és un conjunt de personalitats no reals, sinó fictícies, que pertanyen al món de la literatura. El meu objectiu, doncs, era cercar obres protagonitzades per personatges rodons, és a dir, aquells que modifiquen el seu caràcter en funció de les experiències viscudes, i en conseqüència pateixen una evolució psicològica. Els personatges havien de tenir una personalitat suficientment detallada per poder-ne fer l'anàlisi.

Aquest va ser el resultat de les obres seleccionades recomanades per la meva tutora de recerca:

Antígona, de Sòfocles.

Romeo i Julieta, de Sheakspeare.

Orgullo y prejuicio, de Jane Austen

Ana Karenina, de León Tolstoi

Werther, de Johann W. Goethe

PART PRÀCTICA

Com he treballat?

1. Lectura de les obres i anàlisi dels personatges seleccionats.

A mesura que anava llegint les obres, havia de fixar-me en vèries coses alhora. Per una banda, havia de tenir una idea clara de l'argument, per saber el rol que prenia cada personatge en la narració i entendre l'actitud que mostrava. D'altra banda, havia de marcar tot allò que feia referència al seu caràcter, ja fos per la seva manera d'actuar o per les descripcions que altres personatges en feien. Un cop acabada la novel·la, em centro en els personatges seleccionats. D'aquests, torno a fixar-me en tot el que he marcat i he anotat del seu caràcter i elaboro una primera descripció dels trets que el constitueixen. En la meva part pràctica hi ha totes les pàgines anotades dels fragments seleccionats que feien referència a un tret important del personatge.

La descripció del caràcter de cada personatge que hi ha a la part pràctica del meu treball m'ha estat molt útil per realitzar el test posant-me en la seva pell ja que només llegint-me aquesta part, m'era molt fàcil recordar tot el que havia viscut el personatge a la novel·la.

2. Realització del test

Tal i com he esmentat prèviament, el test està fet adoptant el punt de vista de cada personatge. Un dels problemes que m'han sorgit al fer la meva part pràctica és que les qüestions del test recollien una varietat de temes els quals no tots apareixien en totes les novel·les, i per tant, m'era difícil donar una resposta. El que també vaig observar és que algun dels personatges patia una evolució en el seu caràcter i la resposta de les qüestions podria variar segons el moment de la novel·la en què es trobés. Es veurà en la part pràctica que no de tots els personatges que he analitzat n'he fet el test. Això és degut al fet que d'aquests últims, no en tenia prou informació només en les pàgines de l'obra.

3. Comparacions de personalitats dins una mateixa obra.

En aquesta part he relacionat una mica la personalitat dels personatges que apareixen en l'obra amb la part teòrica d'aquest treball. He esmentat si hi ha diferència en l'ambient en què es troben, si hi ha semblances amb el caràcter d'un parent i la relació que s'estableix amb cadascun d'ells.

A partir d'aquestes comparacions i de relacionar-los personalment amb les altres obres he pogut extreure les conclusions d'aquest treball.

3. Hipòtesi

Mentre llegia les obres seleccionades, me n'adonava que els personatges que hi apareixien, tot i ser ficticis, creats per la imaginació de l'autor de cada obra, no presentaven personalitats inversemblants, sinó tot el contrari. Vaig observar que cadascun dels personatges podria existir en un entorn real, fora de les pàgines d'una novel·la, ja que per les circumstàncies que vivien era molt lògica una evolució en el seu caràcter.

Aquí és on vaig començar a formular una primera hipòtesis:

El caràcter d'un personatge literari s'acosta més al món real que al fictici? Tenint aquesta hipòtesi vaig voler comprovar si els factors que influenciaven el desenvolupament de la conducta d'un personatge coincidien amb els que ens fan patir una evolució psicològica a nosaltres, els humans.

Molts dels personatges que formen part de les obres que he triat per a aquest treball em feien recordar a persones conegudes per algun tret del seu caràcter. Inclús jo em sentia identificada amb algun personatge. Que existís una relació entre els personatges d'una novel·la del segle XIX, com és "Orgullo y Prejuicio" de J. Austen amb persones reals conegudes, és a dir, que tinguessin molts trets en comú i actuessin de manera semblant, o inclús amb Antígona, de Sòfocles, del segle V. a.C, molt més antiga, podria suposar que s'han creat personalitats semblants al llarg de la història? Ha definit la psicologia personalitats universals? N'és la Literatura Universal un reflex d'aquestes?

PART TEÒRICA

4. Personalitat

La personalitat és estudiada per la ciència anomenada psicologia. No existeix una sola definició per a aquesta ciència. Des de la Grècia clàssica, la psicologia ja formava part d'una branca de la filosofia. La psicologia estava relacionada amb l'ànima dels homes, una essència transcendent que habita el cos de l'home. D'aquí ve el seu nom: "Psyche", que significa ànima i "logos", coneixement. Aristòtil va definir-la com "la ciència de l'ànima".

No va ser fins al segle XIX, quan es van començar a fer estudis científics sobre la psicologia. Posteriorment, es tractava de quelcom especulatiu i descriptiu.

La ciència de la psicologia estudia els fenòmens psíquics. S'entén com a fenomen psíquic tota funció psicològica humana com la percepció, la memòria, la intel·ligència, el pensament, la motivació, l'aprenentatge i la conducta en general.

A continuació, un seguit d'autors destacats en la història de la psicologia expressen el que és per a ells la **personalitat** de la persona:

ALLPORT (1897 – 1967): Llicenciat en psicologia a l'any 1922 a Harvard. "Personalitat és la organització dinàmica, en l'interior de l'individu, dels sistemes psicofísics que determinen la conducta de l'home i els seus pensaments propis.",

H. J. EYSENCK (1916 - 1997) : Llicenciat en psicologia i especialista en psicologia clínica. Creador del test de personalitat EPQ que he utilitzat en aquest treball. " La personalitat és la suma total dels patrons de conducta d'un organisme determinats per l'herència i l'ambient que es desenvolupen mitjançant el sector cognitiu, el caràcter, temperament i constitució."

J. L. PINILLOS (1919 - 1998) : Catedràtic en la universitat de València i membre de la Real Acadèmia de ciències morals. Ha escrit diverses obres sobre psicologia. "Allò que ens distingeix d'altres éssers humans"

NUTTIN (Graduat el 1959) : Un dels pares de la teoria de la motivació. " La personalitat és una idea que tenim de la forma amb què funcionen les persones i es caracteritza per tensions i conflictes interiors".

SIGMUND FREUD: “La personalitat humana és el producte de la lluita entre tres forces d'interacció que determinen el comportament humà.”

En general, es podria dir que la personalitat és el patró de pensaments, sentiments i conducta que presenta una persona i persisteix al llarg de tota la seva vida, encara que patint una evolució.

Hi ha dos punts destacables en aquesta definició:

- Engloba aquells aspectes que distingeixen un individu de qualsevol altre.
- Roman en l'individu.

4.1 Elements generals de la personalitat:

Constitució: És el conjunt d'aspectes exteriors i interiors de base genètica - hereditària.

Temperament: És la naturalesa emocional de l'individu, és a dir, està relacionat amb la manera de reaccionar davant les emocions i canvis d'humor. Es neix amb ell. Té una base genètica.

Caràcter: Sorgeix de la convergència de factors madurats rebuts per l'educació i les experiències viscudes.

Actitud: És la predisposició a reaccionar davant les determinades categories de persones o objectes. Consta de tres elements:

- Cognitiu: Engloba les creences consistents de l'individu.
- Afectiu: els sentiments de plaer.
- Conducta: accions o conductes en si.

Aptitud: Capacitat de realitzar certa activitat.

Trets: Són característiques constants del comportament de l'individu en una gran varietat de situacions. Amb aquests trets és observable la conducta que manifesta l'individu.

4.2 Aspectes que influencien en la formació de la personalitat:

4.2.1 Què predomina: herència o l'ambient?

Els gens prenen un paper molt important en la personalitat d'una persona, encara que no és menys important la influència de l'ambient en el desenvolupament d'aquesta. Un exemple d'aquests factors ambientals seria el tipus d'escola, el nombre de germans, la situació econòmica de la família, la relació amb els pares... Aquests modifiquen la personalitat de l'individu.

Els dos aspectes, genètics i ambientals, estan entrelaçats. Posant un exemple: la constitució d'una persona depèn de processos biològics controlats per la genètica, encara que es manifesten d'una manera o altre segons l'ambient en que es situï, és a dir, no només dependrà del que s'ha heretat sinó del tipus de menjar i la quantitat que s'ingereixi, per exemple.

Els trets que es veuen afectats per l'herència i l'ambient són les característiques físiques de la personalitat, la intel·ligència, el temperament i els trastorns psicològics.

4.2.2 Factors que influencien en el procés de desenvolupament del caràcter:

1. Maduració:

Nombrosos autors han examinat el procés tan complex de creixement, desenvolupament, maduració i declinació de la personalitat al llarg del cicle vital de l'individu. En aquest procés de formació, hi intervenen factors biològics, psicològics i socioculturals, és a dir, que l'ambient també intervé en aquest procés.

2. Cultura:

Existeix una relació entre la cultura i la personalitat. Tenint en compte que la cultura es defineix com un conjunt de normes, valors i pautes de comportament, es tradueix com una “manera de viure”. L'individu aprèn les formes de comportament d'un grup en concret i tendeix a adoptar el tipus de personalitat que es desenvolupa seguint la manera de viure d'una cultura concreta. La personalitat bàsica està determinada per les institucions primàries com la família, l'escola... i alhora per les institucions secundàries, és a dir, la ideologia, els valors, la religió... En resum, la formació de la personalitat és inseparable de les condicions culturals en què es troba l'individu. No obstant, la diversitat de la cultura i les seves contradiccions, contribueixen a la diversitat i a la singularitat dels individus.

3. Factors clínics:

La presència d'aquest factor no és estrictament necessària. No obstant, en el cas que hi hagués un desordre emocional o mental, aquest afectaria el funcionament de la personalitat i es requeriria un tractament terapèutic. Les conseqüències dels desordres psicopatològics de la personalitat són, entre moltes, la pèrdua de la flexibilitat per actuar amb coherència, capacitat limitada per enfrontar-se a problemes d'estrès, propensió a l'ansietat, dificultats interpersonals...

4.2.4 La societat, un factor que cal tenir en compte.

És capaç de fer-nos canviar?

El nostre entorn social influeix directa o indirectament en la conducta i comportament de les persones. Des de la roba amb què vestim, les pel·lícules que preferim veure, la música que escoltem i fins i tot l'actitud que adoptem davant diverses situacions que se'ns presenten estan sota algun tipus d'influència social.

Què és una norma social?

Una norma social és una manera de pensar, sentir o comportar-se acceptada de manera general i considerada adequada per la gran majoria. Un grup social comparteix normés, idees i valors que determinen una conducta adequada.

La influència social

La influència social està relacionada amb l'acord o desacord respecte les normes socials, és a dir, la manera de comportar-se en funció a les expectatives socials.

Per què ens conformem amb les expectatives socials?

Ens unim al que la societat imposa perquè volem ser acceptats pels altres, i per això sovint modifiquem el nostre comportament per adaptar-lo a les expectatives dels altres.

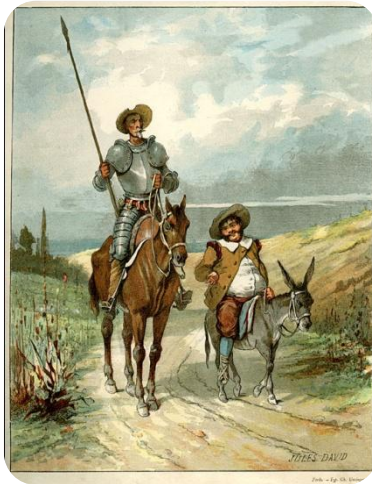

D'altra banda, tendim a pensar que el que diu la majoria és el més correcte i ha de ser acceptat.

5. Tipologia de personatges

Els personatges que apareixen en el text literari es poden dividir en dos grans grups segons la seva **caracterització**:

El primer el formen els que s'anomenen **personatges plans**. Aquests són també anomenats estereotips en alguns casos. Es construeix entorn a una sola idea o qualitat. No solen ser rellevants en l'obra, no cal introduir-los, crear-los un ambient o preocupar-se del seu desenvolupament ja que el personatge pla és aquell que no evoluciona. No s'aprofundeix en la seva personalitat. No es produeix cap mena de canvi en aquest personatge durant el relat.

Els **personatges rodons**, en canvi, són aquells que aporten a la novel·la quelcom imprevisible. Pateixen una evolució psicològica al llarg de l'obra. Aquests són els que sorprenden i provoquen una reacció en el lector. Les seves modificacions i canvis sorgeixen a partir de la trama argumental de la narració. Presenten dinamisme en comparació amb l'estatisme dels personatges plans.

Una altra manera de dividir els personatges és segons el nivell d'importància que té el seu paper en la novel·la. Hi ha els personatges **principals** i **secundaris**.

Els primers són els més complexos. Solen ser personatges rodons ja que són ells els protagonistes de les diferents trames. La trama argumental gira entorn seu. Són els que més apareixen en la novel·la. Els segons, en canvi, solen pertànyer a l'ambient on es mou el personatge i apareixen juntament amb aquest. Existeix un tercer tipus de personatge. Aquest s'anomena **suggestiu** i no intervé en la novel·la però sense ell aquesta mancaria de sentit. Ens dóna una informació clau del protagonista.

6. Caracterització

La caracterització dels personatges es duu a terme d'una manera o altre depenent de la influència de cada època. Per exemple, els herois èpics solien ser forts i valents, en canvi els herois del segle XX es converteixen en problemàtics i insegurs.

El personatge està caracteritzat principalment per tres elements que o bé es combinen o bé es donen per separat. Aquests són: la descripció, la pròpia acció i les paraules del personatge. Tot i així, els comentaris del narrador i d'altres personatges sobre un de determinat també contribueixen a construir el seu caràcter i transmetre'l al lector.

En la **descripció** es fa una presentació oficial del personatge o bé es van introduint a poc a poc els trets que constitueixen el seu caràcter al llarg de la narració. Aquesta descripció inclou característiques físiques – prosopografia – i característiques del caràcter – etopeia.

D'altra banda, les **accions** que realitza ens van fent entendre com es dona la seva evolució psicològica.

Per últim, les **paraules del personatge** fan una possible visualització d'aquest molt més propera de la seva personalitat. En els seus diàlegs mostra les seves idees, coneixem les seves opinions i el perquè de les seves discussions i com són les seves reaccions en tot moment. Es podria dir que coneixem la part més emocional i íntima del personatge.

El fet de proporcionar-li al personatge característiques humanes, l'autor els dona la possibilitat de tenir la seva pròpia psicologia. A través de les seves experiències viscudes, l'autor coneix que existeixen diverses tipologies en les quals podem agrupar les persones. És aleshores quan localitza certes característiques típiques de l'home ric, del treballador, de l'home begut, de les dones feministes, dels orgullosos, els dèbils... Com més rica sigui aquesta experiència, des del punt de vista literari i en les diferents situacions que la vida li presenta, millor serà la caracterització de personatges ja que traduirà en ells les característiques que ha après de la gent que ha conegut al llarg del temps. D'aquesta manera, evitarà que hi hagi incoherències en ells.

En una història complexa, es diu que és bo que l'autor posseeixi certs coneixements de psicologia encara que ni tan sols els hagi après. Això és degut al fet que les característiques de les persones estan definides per aquesta ciència: la psicologia. Però el coneixement d'aquestes característiques no el posseeixen específicament aquells qui estudien aquesta ciència. De fet, els estudis psicològics tenen com a fonament el coneixement bàsic de les persones i aquest es va aprofundint mitjançant el que la ciència sap de la personalitat.

En el cas del conte breu, per exemple, és gairebé innecessària la profunditat psicològica perquè el factor que cobra més importància és el desenvolupament de la pròpia història. En el cas de la novel·la, en canvi, majoritàriament és imprescindible que els personatges estiguin ben definits des d'un punt de vista psicològic. L'extensió del relat ja requereix generalment que els personatges estiguin definits concretament ja que l'autor consta de temps, espai, i situacions suficients per a fer-ho. A més a més, la complexitat de les accions dels personatges ha d'estar fonamentada en una ideologia determinada per les circumstàncies que envolten el personatge.

No existeix una "teoria general de la construcció d'un personatge", però el que fa l'autor en molts casos per definir un personatge és considerar en primer lloc l'acció que aquest desenvoluparà en la narració i el pes que tindrà. Aleshores es decidiran les relacions d'aquests amb els altres personatges de la novel·la.

7. Questionari de Personalitat

“EPQ-A”

El EPQ-A és un qüestionari de personalitat format per noranta-quatre preguntes. Aquestes, han estat redactades amb un llenguatge senzill per tal que els subjectes menys escolaritzats poguessin contestar les qüestions sense la necessitat de rebre cap explicació que pogués influir en els resultats. Aquest qüestionari és apte per a persones més grans de 15 anys.

7.1 Fonamentació teòrica

Sempre ha estat reconeguda pels psicòlegs la importància de la descripció dels principals models de conducta de les persones. Per fer aquesta descripció de la personalitat, és necessari trobar les seves dimensions fonamentals. Eysenck, l'autor principal del qüestionari, des d'un bon principi va destacar la importància de dues dimensions clarament senyalades. Aquestes reben el nom de: Extraversió- Introversió (E), i Neuroticisme - Estabilitat (N).

7.2 Dimensió N

Aquesta dimensió diferencia aquelles persones calmades, tranquil·les d'aquelles que tendeixen a ser bastant nervioses. Així doncs, les persones que tenen una puntuació alta en Neuroticisme són més susceptibles per patir un trastorn nerviós. Aquesta escala indica el temperament de la persona, i per tant, es relaciona amb el nivell heretat de labilitat emocional del sistema nerviós simpàtic, és a dir, el polimorfisme emocional, la impulsivitat, inhibició, baixa empatia... Aquest forma part del sistema nerviós autònom, que funciona independentment del sistema nerviós central i controla moltes de les nostres respostes emocionals. Quan les senyals del cervell donen alguna ordre, el

El sistema nerviós simpàtic ordena al fetge que alliberi sucre, de manera que aquesta s'utilitzarà com a font d'energia per descarregar adrenalina. D'aquesta manera, els músculs es preparen per l'acció. No obstant, no tothom té la mateixa resposta simpàtica. Això explica que algunes persones es mantinguin calmades davant de situacions d'emergència, d'altres mostren més emocions, i d'altres senten pànic amb situacions menors. En el tercer cas, passa el següent: l'individu se sent espantat moderadament per alguna cosa. Aquesta situació provoca que s'activi el sistema nerviós simpàtic, fent que sigui més susceptible l'estimulació de sensacions i mostrant-se el sistema nerviós més atent, cosa que fa que el teu nerviosisme augmenti.

7.3 Dimensió E (Extraversió – Introversió)

Aquesta escala distingeix les persones callades i tímides de les persones obertes i inclinades a comunicar-se amb els altres. Aquesta escala es troba en totes les persones encara que la seva explicació fisiològica és més complexa:

El grau d'extraversió o introversió de cada persona depèn de l'equilibri d'excitació o inhibició del propi cervell. S'entén excitació com el despertar del cervell en sí mateix, aquest es posa en alerta, en estat d'aprenentatge. En canvi, en inhibir-se, el cervell es troba "adormit" i calmat. Segons Hans Eysenck¹, una persona extravertida, té una forta i bona capacitat d'inhibició, per això, quan s'enfronta a una situació possiblement traumàtica, el cervell extravertit s'inhibeix, cosa que significa que es torna insensible, i per això el que li ha succeït no el deixa marcat, sinó que li és més fàcil oblidar-ho. Es podria dir que al no sentir un gran impacte mental, tenen facilitat en superar situacions difícils.

D'altra banda, aquell que és introvertit, té una pobra i dèbil inhibició. Per tant, davant una situació traumàtica, com pot ser per exemple un accident de cotxe, el cervell no es protegeix suficientment ràpid, en cap moment deixa d'estar en alerta. Això fa que el record del que ha passat es mantingui sempre molt present en la persona fins i tot amb la possibilitat de deixar una marca important.

¹ Especialista en psicologia clínica i principal creador del test EPQ.

Aquesta escala també és la que explica el grau de timidesa de cada persona. En situacions compromeses, l'extravertit és capaç de transformar-les en un record divertit, en canvi l'introvertit sentirà humiliació i tindrà por que es torni a repetir. Una de les coses que s'han descobert fent estudis d'aquesta escala, és que els criminals tendeixen a ser extravertits no neuròtics, ja que aquests no senten cap remordiment després d'haver comès una falta greu i són capaços d'oblidar-la.

7.3.1 Relació entre E i N

Existeix una relació entre aquestes dues escales. Es podria dir que les altres escales, de les quals es parlarà més endavant, són independents d'aquestes. El factor N està estretament relacionat amb el nivell heretat de labilitat del sistema nerviós simpàtic. En canvi, el factor E està relacionat amb el grau d'excitació i inhibició del sistema nerviós central. Varis estudis han mostrat la gran influència de l'herència en N i E. Es va poder comprovar, per exemple, amb un estudi que consistia en observar dos bessons idèntics i educar-los en ambients totalment diferents. Aquests presentaven correlacions molt altes tant en neurotisme com en extraversió. Per tant, va quedar demostrat que els factors genètics prenen un paper més important que els factors de l'ambient. Altres variables que també poden influir en aquesta escala són el record d'un fet que hagi marcar al subjecte o fenòmens que succeeixen amb constància en la vida d'aquest.

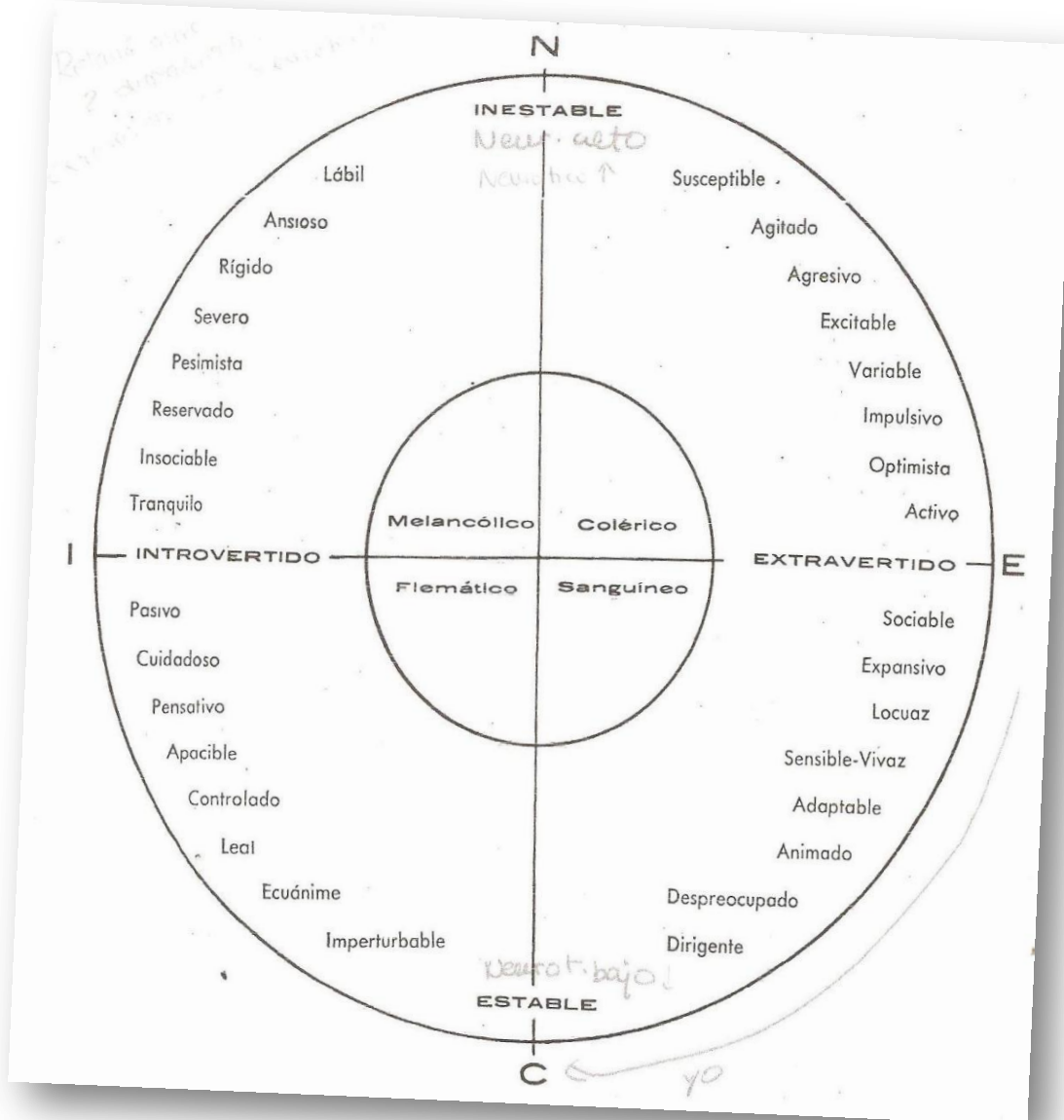

figura 1.1: Relació entre les escales N i E partint del temperament.

1. **Sanguini:** Descriu a les persones optimistes, alegres i agradables. El nom de sanguini ve de la teoria dels grecs, que afirmaven que aquest grup tenia una quantitat disponible abundant de sang, i per tant és un subjecte caracteritzat per una aparença sempre saludable.
2. **Colèric:** Caracteritzat per una impulsivitat important, una expressió immediata de pensaments, i en algunes vegades de naturalesa agressiva.

3. **Flemàtic:** Caracteritzats per lentitud, inactivitat i indecisió. Aquestes persones són considerades com a fredes i distants.

4. **Melancòlic:** Aquestes persones tendeixen a estar tristes, fins i tot deprimides i solen tenir una visió pessimista del món.

7.4 Dimensió P

Eysenck, seguint els seus estudis, va introduir una nova variable a tenir en compte a l'hora de fer el qüestionari. La va anomenar P, de psicòtica. Encara que psicotisme sigui un terme psiquiàtric, això no implica que aquesta escala no sigui apte per subjectes amb personalitat normal. H.J Eysenck, doncs, va utilitzar el terme “duresa” com a sinònim de psicosis, per referir-se a aquesta escala. Els estudis experimentals realitzats mostraven que el subjecte que obtingués una puntuació elevada en P es podria descriure com a solitari, despreocupat de les persones, problemàtic, que no compagina amb altres fàcilment, inhumà i insensible, falt de sentiments o empatia. Té certa inclinació sobre coses extravagants, busca el perill, gaudeix fent burla dels altres i li agrada posar-los de mal humor. Aquesta escala existeix en cada persona amb una intensitat diferent.

7.5 Dimensió S

Aquesta escala va ser creada per intentar medir la tendència a fingir d' alguns subjectes per tal de presentar un “bon aspecte”. A vegades succeeix que la persona que es presenta davant del qüestionari considera que existeixen aspectes més favorables que d'altres, i per això intenta no mostrar aquells aspectes del seu caràcter que sap que no són adequats. Les preguntes del qüestionari que pertanyen a aquesta escala o dimensió es troben disperses en el test i són semblants, és a dir, els pertany la mateixa resposta, sigui afirmativa o negativa.

PART PRÀCTICA

8. Antígona

Sòfocles (442 a.C)

8. Resum:

Rei Edip: (Part prèvia a l'obra Antígona, afegida per contextualitzar el personatge.)

Antígona, filla d'Edip, rei de Tebes, perd els seus dos germans, Eteòcles i Polinices, en un mateix dia. Aquests, al heretar el regne de Tebes van decidir regnar un any cadascú. Aleshores, quan va arribar el torn de Polinices, Eteòcles es va negar a abandonar el regne. Polinices decideix entrar a Tebes per la força amb l'ajuda d'un exèrcit que donarà peu a una guerra entre germans, en la qual moriran els dos enfrontats entre sí. Creont, l'oncle d'ambdós, decideix honorar Eteòcles amb un sepulcre i tots els ritus sants, i en canvi a Polinices decideix deixar-lo insepult, cosa que suposava una immensa deshonra per a la família.

Antígona: És una dona que posseeix una gran valentia, no accepta les ordres del rei Creont, i decideix desenterrar el seu germà per ungir-lo i fer-li tots els honraments que cal, ja que no està disposada a veure com el seu germà mor en la deshonra.

La seva germana Ismene, una dona feble i preocupada pels prejudicis, està totalment en desacord amb la decisió de la seva germana i es nega a ajudar-la per por a ser descoberta. Antígona es disgusta tant que sent odi cap a la seva germana, ja que considera que no ha estat fidel a la seva sang. Un guarda de Creont descobreix Antígona, i ella confessa el que ha fet sense pensar-s'ho dues vegades disposada a acceptar el seu càstig, la mort.

Antígona

8.1 Descripció del caràcter:

Fort i estable. Té les idees clares i és suficientment valenta per complir les seves conviccions en qualsevol circumstància. És tan fidel a les seves creences que fins i tot prefereix morir abans que contradir-les. El fet que la seva germana no li doni suport suposa per ella una traïció a la família, a la qual demostra tenir un gran afecte.

Aquestes són les seves paraules quan és condemnada a mort:

*“Així, per mi trobar-me amb el destí que dius
no és cap pena; en canvi si hagués permès que
el fill de la meva mare mort no fos colgat, sí,
me'n doldria.”* (pàg. 164)

Mostra una gran fidelitat als qui ella considera que són grats, és a dir, a la seva família i als deus. Es una dona piadosa. Així respon a Creont:

- **Creont:** “...gosaves transgredir aquestes lleis? (les lleis de Creont, rei de Tebes)
- **Antígona:** “Sí, car no era Zeus qui m’ha dictat això, ni Dike, la que habita prop dels deus de baix...” (pàg. 164)

En el diàleg que hi ha a continuació és clara una actitud rancuniosa cap a la seva germana Ismene, tot i ésser sang de la seva sang, fet molt important per a Antígona com s’ha dit previament. Per tant, es pot deduir que la traïció és per a Antígona un motiu pel qual trencar aquest sentiment familiar que ella considera tan important.

- **Ismene:** “Almenys germana, no em refusis l’honra de morir amb tu i que els ritus faci al nostre mort.”

- **Antígona:** “*No, junt amb mi no moris, ni el que no has tocat t'atribueixis:*

bastarà que mori jo.”

- **Ismene:** “*¿ I quina vida, si tu em deixes, m'abelleix ?*”
- **Antígona:** “*A Creont demana-ho, ja que ets tan curosa d'ell.*”

(pàg 167)

Per a Antígona és important la llibertat, llibertat de paraula i d'obra, i per això critica tots aquells que per temença no expressen els seus pensaments.

En tota l'obra ha estat sincera, directa, i ha sabut expressar tot allò que sentia davant del mateix Creont, tot i viure en una època on la dona era infravalorada i manada pels més forts. És una dona que necessita expressar les seves queixes i donar-ne un argument del perquè de la seva actitud.

- **Creont:** “*Tu ets de Tebes l'única que ho veu així.*”
- **Antígona:** “*Aquests, no en dubtis; per tu arronsen la veu*”

(pàg. 166)

Amb aquestes paraules, Antígona mostra la seva seguretat davant Creont i valentia en insinuar-li que mai sabrà la veritable opinió del poble ja que tots callen per por a les conseqüències que pot comportar no compartir la mateixa opinió que ell.

8.2 Test de personalitat epq-A, Antígona

1. ¿Tiene Vd., muchos “hobbys”, muchas aficiones? NO
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? NO
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? SI
5. ¿ Es Vd. una persona conversadora? SI
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? NO
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? NO
8. ¿Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? NO
9. ¿Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? NO
10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? NO
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? NO
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? NO
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? NO
14. ¿Es Vd. una persona irritable? NO
15. Cuando promete hacer algo, ¿ cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? SI
16. Normalmente, ¿puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? NO
17. ¿Se hieren sus sentimientos con facilidad? SI
18. ¿Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? -
19. ¿Tiene Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? NO
20. ¿Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? NO
21. ¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla? SI
22. ¿Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? NO
23. ¿Le gusta mucho salir? NO
24. ¿Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? SI
25. ¿Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? NO
26. ¿Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? NO
27. ¿tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? SI
28. ¿Se considera Vd. una persona nerviosa? NO
29. ¿Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? -
30. ¿Prefiere Vd. leer a conocer gente? SI
31. ¿disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? NO
32. ¿Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? NO
33. ¿Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? SI

34. ¿Tiene Vd. muchos amigos? NO
35. ¿Se interesa por el porvenir de su familia? SI
36. ¿Es Vd. una persona preocupadiza? SI
37. Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres? NO
38. ¿Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? NO
39. ¿Sufre Vd. de insomnio? NO
40. ¿Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? SI
41. ¿Son buenas i convenientes todas sus costumbres? SI
42. ¿Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? NO
43. ¿ Le gusta alternar con sus amistades? NO
44. ¿Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? NO
45. ¿Ha hecho alguna vez trampas en el juego? SI
46. ¿Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿ se compadecería de él? SI
47. ¿Se preocupa Vd. acerca de su salud? NO
48. ¿Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? NO
49. ¿Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿Le molesta la gente que conduce con cuidado? NO
51. ¿Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? NO
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? NO
53. ¿Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? SI
54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? SI
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? NO
56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? SI
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? NO
58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? SI
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? SI
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? NO
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? SI
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? NO
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? NO
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? SI
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? NO

67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? SI
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando al gente le habla? SI
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? NO
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? NO
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? NO
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? SI
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? NO
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? -
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? SI
78. ¿Se siente a menudo solo? SI
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? NO
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? SI
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? NO
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? SI
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? SI
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? NO
86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? SI
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? NO
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? SI
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? NO
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? NO
91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? SI
92. ¿Prefiere normalmente salir solo? SI
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? SI
94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? NO

8.3 Justificació de les respostes d'Antígona

Les preguntes número: 15, 20, 26, 35, 37, 46, 52, 65, 66, 88.

A l'hora de respondre aquestes preguntes he tingut en compte la visió d'Antígona envers la seva família. He respost tenint en compte que Antígona va estar disposada a morir per tal d'honorar a un membre de la seva família, que el més important per ella és ser grata amb els seus familiars, que en els últims moments abans de morir recorda a cadascú dels que ja havien mort, i tot un conjunt d'actituds que mostren el paper tan important que pren la família en la seva vida.

- **Antígona** : “ *Allí, almenys nodreixo força il·lusió de pervenir-hi amable al pare i cara a tu, o mare meva, i cara a tu, germà estimat...* ”

(pàg.180)

- **Antígona** (a la seva germana Ismene): “... *tu pensa com et sembli: jo, el que és ell, l'enterraré. I si fent-ho he de morir, està bé*”

(pàg. 151)

La pregunta 88 : ¿ *Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo?*,

l'he contestat afirmativament, suposant que així, Antígona hagués pogut oposar-se a les ordres de Creont i honorar al seu germà un cop mort encara que hagués de patir la conseqüència de morir ella mateixa, perquè significaria que ella està més propera als déus que a un home, encara que sigui el rei.

Les preguntes número: 4, 5, 7, 10, 17, 19, 21, 22, 25, 33, 38, 40, 41, 45, 49, 51, 53, 55, 57, 60, 63, 67, 68, 70, 80, 82, 86, 90.

Aquestes preguntes han estat contestades seguint el criteri que Antígona és una dona aferrada a les seves conviccions, segura d'ella mateixa, capaç d'argumentar tots els seus actes, que no es preocupa del que pot comportar una acció si aquesta és duta a terme seguint unes creences, que manifesta les seves queixes i el que troba injust, que té la necessitat d'expressar el que pensa, sigui bo o dolent:

➤ **Antígona (a Creont):** “¿ en què una gloria hauria jo pogut guanyar més pura, que posant el meu germà dins d'una tomba? A tots aquests això els és grat, i t'ho dirien, si la por no els encastés la llengua.”

(pàg. 165)

La pregunta 90: ¿ Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo,

l'he respòst afirmativament ja que Antígona defensava la justícia, tot i que si això es posés per davant d'un bé més alt (algú que es mareja), probablement cediria.

La pregunta 70: ¿ Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa o molesta?,

l'he respòst negativament posant com a exemple el moment en què el guarda descobreix que Antígona ha desobeït les ordres de Creont. Tot i sabent que no tindria el recolzament de ningú, no mostrava actitud de preocupació pel que li venia a sobre sinó que necessitava exposar la injustícia que li havia semblat el que s'havia fet amb el seu germà deixant-lo insepult.

La pregunta 53: ¿ Le resulta fácil animar una reunión social que está resultando aburrida?,

l'he respòst afirmativament perquè penso que les paraules d' Antígona són intel·ligents i sinceres i penso que podrien interessar-li a qualsevol públic ja que tenim per costum

sobtar-nos al escoltar algú que exposa tot allò que tots pensem però no diem per por al “què diran”.

La pregunta 63: *¿ Le preocupa mucho su apariencia externa?*

L'he respòst negativament. En la narració, no es dona constància de la importància que Antígona dona a la seva imatge, encara que he pensat que en aquella època on la dona era infravalorada, i en la situació infeliç d'Antígona, deuria tenir altres assumptes dels quals preocupar-se.

La pregunta 57: *¿ Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos?*,

L'he respòst afirmativament. Antígona no tenia amics i només tenia per a recolzar-se a la seva germana, encara que si no hagués estat així la seva situació, penso que és una dona que expressa en tot moment les seves emocions i li hagués agradat explicar el que va fer per al seu germà. Ara bé, si es refereix a que la persona pot comentar temes sense importància, i donar-los talla de tema de conversa, dubto que Antígona es preocupés de futeses.

La pregunta 4: *¿ Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía?*,

L'he respost afirmativament tenint en compte que Antígona, tot i conèixer les ordres de Creont, el seu Rei, es permet el dret de desenterrar el seu germà i ungir-lo, sabent que encara que fos en desacord, el que li corresponia com a ciutadana era obeir el que estava establert.

La resposta de les preguntes número: 3, 6, 9, 11, 12, 14, 28, 31, 32, 42, 44, 48, 58, 59, 69, 72, 74, 79, 84, 85, 87, 93.

La resposta d'aquestes preguntes defineixen el caràcter extern d'Antígona. Antígona té un caràcter molt estable degut a la seva seguretat. Viu infeliçment ja que la situació en

què es troba és desagradable, per tant en tota la narració no mostra una actitud alegre, vitalista i divertida, sinó tot el contrari.

Antígona: “ *Abandonada pels amics, trista de mi, vivent m'avio cap al terrabuit dels morts*”

(pàg. 181)

La pregunta 9: *¿ Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos?*

l'he respost negativament, ja que una dona que després de passar tantes misèries segueix tenint la seguretat que té Antígona d'ella mateixa no té motius per prendre'n i menys tenint aquest caràcter fort i intel·ligent que té ella.

La pregunta 69: *¿ Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente?*,

l'he respòs afirmativament ja que en els diàlegs de la narració que manté amb la seva germana i amb Creont parla en un to respectuós, encara que expressi queixes.

La pregunta 79: *¿ Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy?*,

l'he respòs negativament posant com a exemple el fet que Antígona no tarda gens en realitzar el que havia planejat de fer pel seu germà.

La pregunta 87: *¿ Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor?*,

l'he respost negativament pensant que el que necessita Antígona amb tot l'aldarull que té al voltant és tranquil·litat.

La resposta de les preguntes número: 1, 13, 16, 23, 27, 30, 34, 38, 43, 61, 62, 77, 78, 91, 92, 94.

Aquestes preguntes defineixen Antígona com una dona solitària, que no té ningú en qui trobar suport ja que se sent incompresa perquè és l'única que té valor per dir tot el que pensa.

- **Antígona:** “Sense plors, sense amics, sense cant d’Himeneu, malaurada, sóc duta en aquest imminent viatge. Ja més no em pertany aquell sacre ull de la torxa veure, mísera! I pel meu destí sense llàgrimes, ningú dels meus no gemega.

La pregunta 27: *¿Tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño?*,

L’he respost afirmativament pensant en Creont, que l’està castigant per haver volgut ser justa i grata amb la seva família.

La pregunta 62: *¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.?*

L’he respost afirmativament ja que podria ser perjudicial tenir una amistat amb algú que ha desobeït les ordres de Creont. (Aquest argument també respon la qüestió 77.)

La pregunta 91: *¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico y animado?*,

L’he respost afirmativament ja que la gent que no coneix Antígona pot tenir aquesta imatge errònia d’ella perquè les seves actuacions semblen fetes per rebel·lió i sense ser pensades.

Les preguntes número 8 i 24 defineixen Antígona com a dona valenta i coratjosa.

Per últim, hi ha una sèrie de qüestions que m’han estat impossible respondre ja que no hi apareixia cap referència en la narració. Aquestes són les preguntes número: 29, 39, 50, 54, 60, 75, 76, 81, 83.

La pregunta 39: *¿Sufre Vd. de insomnio?*.

A aquesta qüestió podria correspondre-li una resposta afirmativa degut a la situació inquietant d'Antígona. Però l' insomni, és un trastorn primari de la son i per tal que existeixi en un subjecte, aquest ha de seguir uns criteris que es desconeixen en el personatge d'Antígona.

La pregunta 89: *¿ Es Vd. Susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas?* Aquesta qüestió l'hagués respost afirmativament per com Antígona s'enfada ràpidament amb la seva germana quan no vol col·laborar amb ella a enterrar el seu germà, encara que no sé si és un bon exemple en què fixar-me ja que la família és un tema molt valorat per la protagonista, i no considero que enfadar-se per un fet relacionat amb ella pugui definir-la com a una persona susceptible.

Ismene

8.4 Descripció del caràcter: Una dona amb caràcter inestable degut a l'època en què es troba. Pensa que al ser dona, ha de resignar-se davant qualsevol tipus de circumstància i sobretot davant la senyoria, ja que ella el que ha de fer és obeir les lleis de Creont. Sent una gran inseguretats i es considera feble pel fet de ser dona.

- **Ismene:** *“No, no s'oblidi això, que dones hem nascut per no lluitar amb els homes, i després, que com que som manades per més forts, hem d'obeir ordres com aquesta (...) Jo doncs, creuré els qui tenen senyoria; car fer més de la mesura no és de cap enteniment.”*

(pàg 151)

És una dona que es preocupa sovint pels prejudicis, i que prefereix actuar segons el que està ben vist que no pas d'acord amb la seva manera de pensar, per tal de no descontentar als ciutadans i que pugui ésser jutjada. No considera que la dona pugui tenir consciència pròpia.

- **Ismene** (a Antígona, quan aquesta li explica que vol desenterrar a Polinices):

“Almenys no diguis a ningú per endavant aquesta feta: oculta-la, com jo faré”

(pàg 151)

El que m'ha semblat més destacable del seu caràcter és que Ismene té pànic a quedar-se sola. I aquesta por està per davant a la por a ser mal vista, ja que prefereix confessar haver participat amb Antígona, encara que sigui mentida, i compartir el mateix destí que ella, la mort, que salvar-se i continuar vivint sola.

- **Ismene** (a Creont): *“ Ho he fet –Si ella tanmateix acorda el rem; tinc part en l'obra i prenc el càrrec sobre mi.”*
- **Antígona:** *“No, la justícia no t'ho permetrà, ja que ni tu volgues ni jo t'he associat.”*
- **Ismene:** *“Però en els mals que passes, no m'avergonyeix si vaig en la mateixa*

trista nau que tu” (pàg 167)

Sol adoptar una actitud negativa davant les situacions que se li presenten. No és una dona arriscada, sinó que prefereix caminar sobre segur. Se sent dèbil ja que sap que ningú compta amb la seva paraula i dominada per aquells que tenen poder per sobre seu:

- **Ismene:** *“Ardent en coses glaçadores tens el cor”.*
- **Antígona:** *“Sé que sóc grata als qui més cal que doni gust.”*
- **Ismene:** *“Si pots; però desitges l'impossible, tu.”*
- **Antígona:** *“Bé, doncs, quan ja no tingui força desdiré.”*
- **Ismene:** *“Més et val d'antuvi no caçar el que és lluny de tret.”*

8.5 Test de personalitat epq-A, Ismene

1. ¿Tiene Vd., muchos “hobbys”, muchas aficiones? NO
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? SI
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? NO
5. ¿ Es Vd. una persona conversadora? SI
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? NO
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? NO
8. ¿Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? SI
9. ¿Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? NO
10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? SI
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? NO
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? NO
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? -
14. ¿Es Vd. una persona irritable? SI
15. Cuando promete hacer algo, ¿ cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? NO
16. Normalmente, ¿puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? SI
17. ¿Se hieren sus sentimientos con facilidad? SI
18. ¿Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? -
19. ¿Tiende Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? SI
20. ¿Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? NO
21. ¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla? SI
22. ¿Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? NO
23. ¿Le gusta mucho salir? NO
24. ¿Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? NO
25. ¿Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? SI
26. ¿Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? NO
27. ¿tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? SI
28. ¿Se considera Vd. una persona nerviosa? SI
29. ¿Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? -
30. ¿Prefiere Vd. leer a conocer gente? -
31. ¿disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? NO
32. ¿Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? NO
33. ¿Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? NO

34. ¿Tiene Vd. muchos amigos? NO
35. ¿Se interesa por el porvenir de su familia? SI
36. ¿Es Vd. una persona preocupadiza? SI
37. Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres? NO
38. ¿Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? NO
39. ¿Sufre Vd. de insomnio? -
40. ¿Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? SI
41. ¿Son buenas i convenientes todas sus costumbres? NO
42. ¿Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? SI
43. ¿ Le gusta alternar con sus amistades? NO
44. ¿Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? SI
45. ¿Ha hecho alguna vez trampas en el juego? SI
46. ¿Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿ se compadecería de él? -
47. ¿Se preocupa Vd. acerca de su salud? -
48. ¿Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? NO
49. ¿Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿Le molesta la gente que conduce con cuidado? NO
51. ¿Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? SI
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? SI
53. ¿Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? NO
54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? -
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? NO
56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? -
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? NO
58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? SI
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? NO
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? SI
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? SI
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? NO
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? SI
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? SI
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? SI

67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? SI
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando al gente le habla? SI
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? SI
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? SI
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? NO
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? NO
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? SI
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? -
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? SI
78. ¿Se siente a menudo solo? SI
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? SI
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? NO
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? -
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? SI
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? -
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? NO
86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? NO
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? NO
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? SI
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? SI
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? SI
91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? NO
92. ¿Prefiere normalmente salir solo? SI
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? SI
94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? NO

8.6 Justificació de les respostes d'Ismene:

Les preguntes número : 2, 10, 16, 19, 24, 31, 33, 35, 40, 41, 42, 45, 51, 61, 70, 71, 82, 86, 90 les he respost tenint en compte que Ismene és una dona molt preocupada pels prejudicis. Per a ella és important ésser ben vista pels altres i no vol ser jutjada per les seves accions; per això, a vegades actua segons l'opinió dels altres per tal d'accontentar-los o bé de no tenir ella cap inconvenient ni discussió:

➤ **Ismene:** “... *el que és que per desafiar els ciutadans, vaig néixer sense forces jo.*”

(pàg. 151)

La pregunta 16: *Normalmente, ¿ puede relajarse en una reunión social animada?,*

L'he respòs afirmativament ja que en aquesta situació, Ismene es trobaria còmodament integrada amb la societat sempre i quan fos correcte assistir a aquesta reunió. Encara que, la pregunta 19 (estretament relacionada) : *¿Tiende Vd a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales?,*

L'he contestat afirmativament ja que penso que Ismene no té prou seguretat ni confiança en ella mateixa per adquirir un paper protagonista en una reunió.

La pregunta 24: *¿ Está dispuesta a admitir un error cuando lo ha cometido?,*

L'he respost negativament. Fixant-me en la seva actitud quan reconeix que Antígona ha estat qui ha desenterrat Polinices i ella reconeix haver-hi participat, hauria respost que sí a la pregunta. La meva resposta, en canvi, ha estat negativa perquè crec que Ismene va actuar d'aquesta manera tan sols per no afrontar el que li esperava: un futur sola. En una altra situació, en la que ella hagués actuat malament, penso que estaria disposada a mentir per por del que li poguessin fer. La seva feblesa li impedeix ésser honesta.

La pregunta 45: *¿ Ha hecho alguna vez trampas en el juego?.*

A la narració no hi ha cap referència d'aquesta pregunta però per a respondre-la, la he relacionat amb el fet que Ismene es nega a participar amb Antígona però no obstant, després diu que ella ha estat còmplice perquè és vençuda per la por.

La pregunta 61: *¿ Le gusta mezclarse con la gente? .*

Aquesta pregunta l'he respost afirmativament ja que Ismene detesta trobar-se sola. En tota la narració se sent afligida per manca de companyia.

La pregunta 71: *¿ ha llegado alguna vez tarde a una cita o al trabajo?*

L'he contestada negativament. No hi consta cap justificació en l'obra però em baso en el mateix fet del qual parlava fa un moment: que Ismene no vol ser mal vista per la societat que l'envolta i menys si pot arribar a tenir algun tipus de problema.

La pregunta 86: *¿ Practica Vd. Siempre lo que predica?.*

L'he contestada negativament posant com a exemple la resposta d'Ismene davant l'acció d'Antígona, ja que després d'haver defensat la família en tot moment, tria no ajudar a la seva germana per un familiar, el seu germà.

Les preguntes número: 3, 4, 5, 7, 8, 12, 14, 17, 21, 25, 26, 28, 36, 38, 44, 50, 55, 59, 64, 66, 67, 68, 69, 74, 78, 85, 87, 89, 93 les he respost tenint en compte el caràcter i temperament d'Ismene. Una dona constantment preocupada, nerviosa pel que pugui passar, de caràcter inestable, trista i que se sent desgraciada majoritàriament perquè es veu sola.

La pregunta 3: *¿ Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo?.*

L'he respost afirmativament partint de que és una dona inestable i penso que això és perquè es valora molt poc pel fet de ser dona. Això no la deixa expressar-se com ella

desitjaria i per tant té un cúmul d'emocions dins seu que la mantenen en una actitud negativa i dominada pels que l'envolten. Només actua quan ho fa de manera legal, es nega a anar contra el que està establert pels superiors. Per ella el que és il·legal, és il·lícit.

La pregunta 4: ¿ Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía?

La meva resposta ha estat negativa considerant que Ismene és una dona força poruga i aquesta por a veure's en problemes li treu llibertat per fer el que voldria.

La pregunta 5: *¿Es Vd. una persona conversadora?*

Li he donat una resposta afirmativa ja que tot i que no sempre s'expressi amb total sinceritat, en tots els diàlegs que té amb la seva germana Antígona, o amb el mateix Creont, no es mostra poc conversadora sinó participativa.

La pregunta: *¿ Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches?*

No hi ha constància d'aquest tema en el text, però he respost que sí ja que el que sí es destaca és la por constant d'Ismene i la seva preocupació per tot el que pot passar, i això ho he relacionat amb la pregunta.

La pregunta 21: *¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla?*

L'he respost afirmativament. Ismene mostra en la narració una actitud conformista i creu que el que li correspon és callar i deixar que els que manin actuïn al seu gust. Tot i així, el motiu de la meva resposta és que penso que tota persona, per molt que es conformi amb el que hi ha, desitjaria poder ser transparent en tot moment. Per això

penso que Ismene deu estar cansada de viure la situació desgraciada que està vivint i no poder tenir vot de paraula.

La pregunta 25: *¿ Le asaltan a menudo sentimientos de culpa?*

He respost afirmativament tenint en compte la importància que dona Ismene a la manera de ser vista davant la societat. Sol preocupar-se de que totes les seves actuacions siguin acceptades.

La pregunta 50: *¿ Le molesta la gente que conduce con cuidado?*

Li he donat una resposta negativa. He relacionat que Ismene és una persona nerviosa i irritable i per tant es sent còmoda en ambients calmats.

La pregunta 59: *¿ Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida?*

He considerat que la resposta és clarament afirmativa. Ismene valora tan poc el fet de viure que abans que viure-la sola, prefereix no seguir vivint.

La pregunta 64: *¿ Le importan mucho los buenos modales y la limpieza?*

L'he respost afirmativament ja que en tots els diàlegs Ismene utilitza un llenguatge adequat i és educada a pesar d'expressar queixes. (També respon a la pregunta 69).

La pregunta 67: *¿ Ha insistido alguna vez en salirse con la suya?*

Resposta afirmativa. Ismene intenta convèncer a Antígona perquè no faci la bogeria de desenterrar el seu germà, i així, desobeir el rei Creont.

Les preguntes número: 1, 23, 18, 27, 34, 43, 53, 57, 60, 62, 63, 80, 88, 91 les he respost tenint en compte el paper que pren la societat per Ismene:

La pregunta 23: *¿le gusta mucho salir?*

L'he contestat negativament ja que Ismene no té amistats, és una dona que es valora poc, i que accepta la seva missió com a dona, que és complir les ordres dels qui manen. El poder sortir, és senyal de llibertat, cosa que Ismene no té ja que es veu sotmesa a una pressió social. Per això la meva resposta ha estat negativa.

La pregunta 27: *¿ Tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño?*

He considerat que per Ismene, Creont és un enemic ja que vol treure-li l'únic familiar que li queda, la seva germana, per tant, la meva resposta ha estat afirmativa.

La pregunta 53: *¿ le resulta fácil animar una reunión social que está resultando aburrida?*

L'he respost negativament ja que Ismene no té prou confiança en ella mateixa com per adoptar un paper protagonista davant d'una societat. A més a més, tindria por que la jutgessin malament. (Aquest mateix argument correspon també a la pregunta 57 i a la 80.)

La pregunta 60: *¿Dejaría Vd de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían?*

He contestat que sí, pensant que en aquella època no es posseïen gaires riqueses i suposaria un avantatge per ella no haver de tenir despeses i més sense tenir cap mena de problema amb la societat. De cap manera ho faria sí hi hagués possibilitat de descobrir-la. Així reacciona, per exemple, quan Antígona li diu el que es proposa fer:

➤ **Ismene:** “ *Almenys no diguis a ningú per endavant aquesta feta: oculta-la, com jo faré*”

La pregunta 62: *¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd?*

La meva resposta ha estat afirmativa relacionant-la amb el fet que la gent, sabent el que Antígona havia fet, possiblement evitava estar involucrada en un fet tan greu i per tant no volien tenir res a veure amb la seva família.

La pregunta 63: *¿ Le preocupa mucho su apariencia externa?*

He contestat que sí, no basant-me en el físic sinó a ser ben vista des de l'exterior. Ismene sempre valora la bona imatge .

La pregunta 88: *¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo?*

He donat una resposta afirmativa a aquesta qüestió ja que si provoqués un respecte al seu entorn, potser hauria salvat algunes de les desgràcies que ha passat per culpa dels qui manaven.

La pregunta 91: *¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico y animado?*

He respost negativament ja que tot i que Ismene és una persona nerviosa, preocupada, i sentida, no es mostra així amb tothom. Només mostra aquesta faceta seva en el diàleg amb la seva germana Antígona.

Les preguntes 20, 37, 48, 52, 65 descriuen la part sentimental i familiar d'Ismene.

La pregunta 20 : *¿ Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere?*

He respost que no, ja que encara que fereix a Antígona quan es nega a donar-li suport perquè desenterrí el seu germà i aquesta se sent molt dolguda, no ho fa intencionadament. És més, penso que li hagués encantat ajudar-la per tal d'unir-se més a ella, que és la única persona que li queda, però la por als qui manen no la deixen.

La pregunta 37: *Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres?*

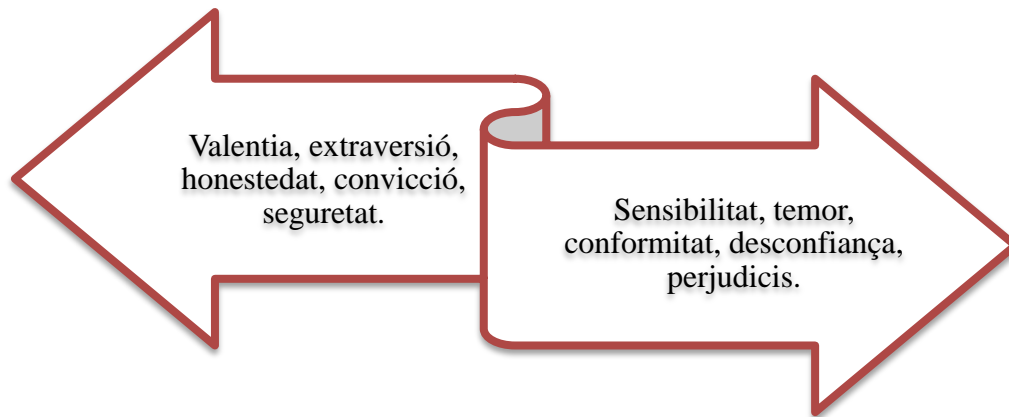
He respost negativament, ja que les dues germanes en tota la narració expressen un respecte i una admiració molt gran a la seva família. (També respon a les preguntes 52 i 65).

La pregunta 48: *¿ Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona?*

La meva resposta ha estat negativa perquè Ismene és una dona poruga. No se sent capaç de fer més del que li toca. Ella tan sols és una dona limitada a obeir. Aprofitar-se d'algú seria fer més del que li toca i ella no busca problemes ni per ella ni per ningú.

Per últim, les preguntes 13, 18, 29, 30, 39, 46, 47, 54, 56, 75, 76, 81, 83. No he pogut trobar un argument en l'obra que donés un perquè de la resposta d'aquestes qüestions ja que no hi ha cap referència.

8.7 Comparació dels personatges analitzats a l'obra "Antígona".

Aquests adjectius tan contraris són els que defineixen principalment les personalitats dels dos personatges analitzats en aquesta obra. Antígona (fletxa de l'esquerra) i Ismene (fletxa de la dreta.)

Pel que he pogut aprendre a la part teòrica d'aquest treball, tant l'herència com l'ambient prenen un paper molt important a l'hora de formar una personalitat.

En el cas d'Antígona i Ismene, trobem dues germanes completament diferents.

Comparteixen el mateix entorn, és a dir, no hi ha diferències en quan a l'ambient. Les dues estan passant per la mateixa situació, la mort de dos germans, de manera que estan relacionades amb el fet per igual. D'aquí he pogut deduir que el que les fa ser tan diferents podrien ser els diferents gens que han heretat dels seus antecessors.

Comentari personal:

Al tractar-se d'una obra de teatre, he hagut de definir les personalitats basant-me tan sols en els seus diàlegs. De manera que m'ha estat impossible conèixer les seves personalitats amb més profunditat, ja que no consta en l'obra cap descripció, sinó els pensament expressats directament amb paraules.

Antígona actuaria com a símbol de la dona valenta, que actua sempre d'acord les seves conviccions i està indisposada a contradir-les per moltes conseqüències que puguin presentar-se-li.

Ismene en canvi, actuaria com a símbol de la dona que es veu sotmesa a acceptar el que la societat defensa per por als prejudicis.

Probablement les dues tenen el mateix sentiment de tristesa i veuen la mateixa injustícia en com ha estat tractat el seu germà. Però mentre una s'imposa i tracta de defensar el seu criteri, l'altra es resigna a acceptar les decisions de l'autoritat.

Com en la tragèdia, a la realitat existeixen els dos tipus de caràcters. Hi ha els qui es rebel·len i els qui es conformen. Els que insisteixen i els que es resignen. Els qui creuen en un mateix i els que se senten dèbils. Qui prioritza les conviccions davant la conseqüència i qui no.

Sigui de la manera que sigui, qualsevol persona podria sentir-se identificada amb alguna d'aquestes dones segons la seva manera d'enfrontar-se a la societat.

9. Romeo i Julieta

William Shakespeare (1597)

Resum de l'obra: Romeo i Julieta és una història romàntica dels fills de dues famílies de la noblesa de Verona: els Montesco i els Capuleto. Romeo, únic hereu dels Montesco i Julieta, filla única de la família Capuleto, es coneixen en el ball de màscares que organitza la família de la noia, en el qual Romeo aconsegueix entrar sense haver estat convidat.

Ambdós s'enamoren a primera vista i conscients que els seus pares no consentirien de cap manera el seu enamorament decideixen seguir veient-se d'amagat. Romeo sovint apareix sota la finestra de l'habitació de Julieta i li dedica les paraules més profundes i romàntiques de tot cor. Passa poc temps fins que decideixen casar-se, demanant-li ajuda al frare Llorenç, explicant el seu profund enamorament i suplicant que aquesta cerimònia es pogués realitzar en secret.

Un dia, Teobald, cosí de Julieta insulta Romeo però aquest no gosa lluitar ni començar una disputa. El seu amic Mercucio, però, se sent indignat per la covardia de Romeo i decideix lluitar ell contra Teobald. El segon mata a Mercucio i Romeo decideix acabar amb la seva vida d'aquest com a venjança per haver acabat amb la vida del seu millor amic. El príncep de Verona, davant aquesta situació, decideix desterrar a Romeo de la ciutat. Romeo es desespera ja que li resulta impossible separar-se de la seva estimada Julieta. El frare Llorenç li aconsella mudar-se a Mantua i esperar allà a per poder trobar-se amb la seva estimada i poder contraure matrimoni.

Mentrestant, a Verona, el comte París, parent del príncep, demana la mà a Julieta i aquesta és obligada per la seva família a acceptar la seva proposició. Julieta demana ajut al frare, i aquest li dona un elixir que farà que quedi adormida durant un dia sencer,

quedant en un estat semblant al de la mort. D'aquesta manera, amb la mort fictícia de Julieta, se suspendria la boda. El frare Llorenç, doncs, promet a Julieta estar a la cripta el dia següent amb Romeo, a punt per esperar que es desperti i així poder complir el seu desig d'estar junts.

El frare envia un missatger perquè s'encarregui d'explicar-li tot el pla a Romeo, i perquè aquest vagi a la cripta a l'hora en què Julieta desperti. Però aquest missatge mai arriba a Romeo, ja que aquest rep abans la notícia que la seva estimada ha mort i decideix ràpidament dirigir-se a Verona.

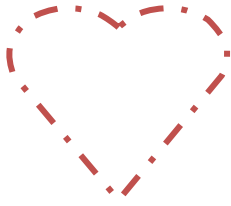
Quan arriba a la cripta, allà hi troba a Paris, que hauria d'haver estat el marit de la Julieta en aquell instants i Romeo no pot fer més que lluitar amb ell essent el vencedor.

En acostar-se a la tomba de la seva estimada, se n'adona que no pot viure estant ella morta i decideix prendre verí per a seguir el mateix destí de la seva estimada, després de fer-li un últim petó.

El frare, en arribar, veu els dos cossos al terra. El de Paris, abatut per Romeo, i el d'aquest, als peus de la Julieta.

Quan ella desperta, el frare li aconsella que fugi amb ell, però ella s'hi nega veient l'estat de Romeo. S'acosta a ell i es clava un punyal morint abraçada al seu cos ja difunt.

Amb la mort dels dos fills de la família Capuleto i Montesco, es fa la pau entre les dues famílies ja que aquesta rivalitat i odi ha resultat ser en definitiva, el motiu de la mort de Romeo i Julieta.

9.1 Comentari personal de l'obra "Romeo i Julieta".

Amb aquesta obra m'he tornat a trobar la dificultat que està escrita com a obra de teatre i per tant els personatges no estan ben definits com podrien estar-ho en una novel·la.

D'altra banda, els trets de la personalitat dels dos protagonistes de l'obra, Romeo i Julieta, queden força amagats ja que l'autor se centra molt en el romanç que aquests viuen, de manera que el que queda molt remarcat és l'amor profund que senten l'un per l'altre descrit amb adjectius i metàfores fascinants. Shakespeare se centra molt més en la forma que en el contingut i és per això que m'ha estat impossible fer una anàlisi d'aquestes personalitats ja que per realitzar-lo o fins i tot per fer passar-los el test de personalitat que he passat als personatges que vindran a les obres següents m'era necessari conèixer l'actitud d'aquests davant diverses situacions i observar la seva manera d'actuar segons les experiències que viuen.

De Romeo i Julieta es podria dir que són personatges amb personalitat molt semblant. Els dos són passionals i posen la força de l'amor per davant de qualsevol cosa. Se'ls podria comparar amb Antígona de l'obra anterior, ja que per a ells són més importants les seves conviccions que el que està establert en la societat.

Julieta. La seva decisió ferma de voler compartir el seu temps amb Romeo perquè és el que li mana el cor, revela des d'un començament una gran estabilitat i maduresa, ja que actua de tot cor. En quan a l'ambient, Julieta es troba molt més integrada en un espai i ambient familiar, en canvi a **Romeo**, se'l veu més pels carrers, amb amics. És potser això el que fa que ella sigui més prudent i Romeo més esbojarrat, enginyós i imprudent, ja que està més acostumat a fer vida per ell mateix.

De tota manera, els dos encarnen un amor semblant, espontani, apassionat, físic i alhora espiritual, sense fissures. D'aquí ve el seu tràgic final. Els dos es neguen a viure sense la companyia de l'altre. Quan en l'obra Romeo és enviat a l'exili, ja es dona a conèixer aquesta necessitat dels enamorats de tenir-se a prop l'un de l'altre.

10. Werther

Johann W. Goethe (1774)

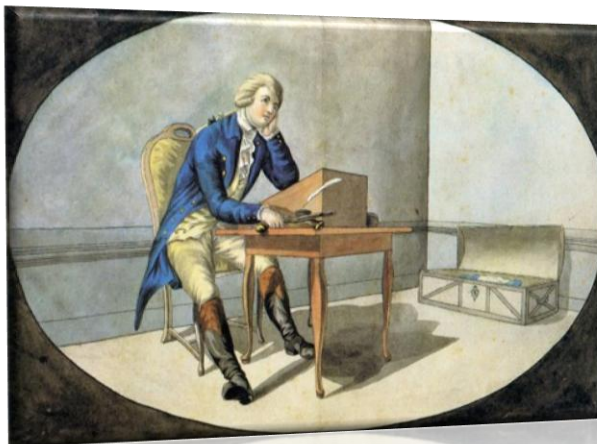
Resum:

Werther escriu cartes al seu bon amic Wilhelm a partir del seu trasllat a un petit poble anomenat Wahlheim on li explica cadascun dels sentiments i emocions que ronden pel seu interior. Allà Werther se sent captivat pel paisatge que l'envolta i la gent, tan senzilla com és, li resulta d'allò més agradable.

Un dia, Werther decideix assistir a un ball que s'havia organitzat al poble i la seva acompanyant l'adverteix que coneixerà una noia que el captivarà, la Lotte, però també li aconsella que no se n'enamori ja que és una dona compromesa. Però ell, involuntàriament, fa tot el contrari. No pot evitar enamorar-se profundament de la Lotte només de veure-la, i el seu amor va creixent a mesura que passen els dies. Mentre l'Albert, el futur espòs de la Lotte està a l'estranger, a Werther no li passa pel cap que aquell personatge existeix i és un gran obstacle en la seva relació amb la Lotte, però no perd l'esperança en pensar que ella també l'està començant a estimar.

Els problemes comencen quan l'Albert torna a casa. Werther reconeix que l'Albert és un home amable, respectable i humil, i s'estableix una relació cordial entre ells que fa

que el protagonista de la novel·la estigui molt unit a la família.

Des que l'Albert ha tornat a casa Werther s'adona que és inútil lluitar per la Lotte. Sent una gran impotència al pensar que mai podrà ser seva.

Passen els dies i Werther deixa de sentir admiració pel paisatge, per l'art... tot gira en torn a la

Lotte, i quan pensa en ella només fa que deprimir-se degut a la impossibilitat d'aquesta relació. No pot treure-se-la del cap fins a tal punt que se li treuen les ganes de viure. Cada dia que passa està més segur que desitja la mort. L'Albert ja s'ha assabentat que Werther sent quelcom per la seva promesa i el propi Werther ja no aguanta més amagant la seva passió. Amb llàgrimes als ulls li confessa el seu amor a la Lotte, i aquesta li remarca que és impossible, que no han de tornar-se a veure.

Werther escriu una carta per la Lotte acomiadant-se i expressant tot el que sent: un dels tres havia de desaparèixer per tal que tornés la normalitat. Així que decideix suïcidar-se amb una de les pistoles de l'Albert. L'endemà el troben mort a casa ajagut a la cadira del seu escriptori.

Werther

10.1 Descripció del caràcter: Werther és un absolut amant de la naturalesa. Se sent captivat pel paisatge que l'envolta arreu on va. El descriu de manera poètica com si per a ell fos una font d'inspiració. La naturalesa el fa adonar-se de lo meravellosa que és la vida.

- **Werther:** *“Quan l'estimada vall m'envolta del seu baf i el sol arriba al punt més alt de l'estesa impenetrable i tenebrosa del meu bosc, i només algun raig escadusser s'escola al santuari, aleshores m'assec a l'herba alta, tocant al rierol, i arran de terra descobreixo milers de plantes diferents; quan sento prop del cor el batec d'un petit món entre les tiges, amb insondables formes d'infinitos mosquits i cuquets (...)*” (pàg. 15-16)

És un home que viu les emocions a flor de pell. És capaç d'atribuir-li a qualsevol cosa, per petita que sigui, un valor sentimental. *“Estic tan bé que el meu cor pot sentir el senzill i inofensiu plaer de l'home que porta a la taula un cabdell de col que ell mateix ha cultivat i que és capaç de recrear el bell matí que la va plantar, els suaus vespres en què la regava...)* (pàg. 44)

Totes aquestes sentiments li remouen el cor, el qual considera inestable. (pàg 17) Diu que té cura del seu cor com si fos un nen petit malalt, és a dir que Werther és una d'aquelles persones que posa els sentiment per sobre de la raó. És per això que és conscient que no podrà controlar la situació amb la Lotte. Sap que els seus sentiment no s'esvairan i també sap que no serà capaç de seguir vivint amb ells.

- **Werther:** *“Amic meu, les persones són com són i per molt enteniment que tinguin els serveix de molt poc, o de res, comptar-hi quan hi esclaten les passions i oprimeixen les fronteres de la naturalesa humana.”* (pàg. 73)

Detesta el mal humor, considera que la vida ja és prou curta com per passar-la neguitejant i posant males cares. “ *Tot sovint les persones ens queixem que són poc els dies bons i molts els dolents, però, al meu parer, gairebé mai amb raó.*” (pàg. 48)

Werther pateix una evolució psicològica al llarg de la novel·la. A partir del moment en què coneix la Lotte, es torna negatiu, deixa de sentir-se captivat per tot el que l'envolta, per les petites coses que fan que la vida fos tan meravellosa com ell la considerava. Poc a poc es va tornant infeliç. La idea que la Lotte mai podria ser seva va traient-li les ganes de viure.

- **Werther** : “*És com si m'hagués caigut una cortina davant de l'ànima i l'escenari de la vida interminable se m'hagués transformat en l'abisme de la tomba eternament oberta.*” (pàg. 76)
- “ *M'he quedat sense imaginació, la naturalesa no m'inspira sentiments de cap mena i els llibres em fan fàstic.*” (pàg 78)

Werther sovint se sent incomprès. Ell és conscient que la gent el considera exagerat i no entén la seva manera de veure les coses. Però el que no suporta és que l'infravalorin o que facin burla de quelcom que ell expressi de tot cor, per molt absurd que li pugui semblar a l'altre. Segons ell, poques persones són capaces de ser transparents. Sempre han de justificar-se per tal de donar una bona impressió del què defensen. En canvi, no tarden gens a l'hora de jutjar coneguin o no les circumstàncies d'aquella acció.

- **Werther** (en un diàleg amb l'Albert): “*La gent sempre s'ha de justificar. Quan es pensen haver dit res massa general, precipitat o una veritat a mitges, no paren de fer-te acotacions, modificacions, treure i posar, fins que al final ja no saps de què parlen (...) Vosaltres les persones de seguida dieu: Això és bo i això es dolent! Que heu indagat, putser, la situació que s'amaga darrera de cada acció? Sabeu amb seguretat les causes que l'han originat, el perquè ha passat, el per què havia de passar? Si ho haguéssiu fet, no correríeu tant a l'hora de jutjar.*” (pàg.67-68)

(...) segueixen parlant de com ens podem arribar a sentir de dominats per la passió.

- **Albert:** *“Ho exageres tot, i al menys en aquest punt, no tens cap raó per comparar el suïcidi amb les grans gestes. Això només es pot considerar una feblesa. Evidentment, és més fàcil morir que suportar amb fermesa una vida dolorosa.”*

Aquestes paraules van indignar Werther: *“ Vaig estar a punt d'interrompre'l perquè no hi ha res que em faci perdre més els nervis que algú em surti argumentant amb un tòpic vulgar quan jo parlo de tot cor.”* (pàg. 69)

Tot i ser el marit de la Lotte, l'Albert mai ha estat considerat per Werther un enemic. Al contrari, sap reconèixer totes les seves virtuts i que és un home merescut per la Lotte. (pàg. 62)

Personalment definiria Werther com a un home dominat per la sensibleria. Els seus sentiments van per sobre la raó, fent que romanguí en un lloc que sap que serà per a ell una font constant de temptació. La seva manca de caràcter no el deixa actuar amb prudència.

Com que Werther sent que és l'únic culpable de tota aquesta situació, la seva ànima acaba deprimida amb un desig constant i permanent de morir.

- **Werther:** *“ Oh Lotte! O avui o mai. La nit de nadal tindràs aquet paper a les mans, tremolaràs i el mullaràs amb les teves estimades llàgrimes. Ho vull fer, ho he de fer! Que bé que em sento, ara que m'he decidit.”* (pàg 157)

Aquest fragment (pàg 155) pertany a la carta que Werther escriu a la Lotte dies abans de morir, explicant-li el perquè de la seva decisió. Penso que descriu molt bé l'evolució psicològica de Werther causada per aquest amor impossible. Resulta fàcil visualitzar el seu estat de desesperació llegint aquest fragment:

“Mil projectes, mil esperances, es van desencadenar pel meu cor, fins que al final va quedar ell, ferm, sencer, l'últim, l'únic pensament: Vull morir! Em vaig estirar i l'endemà al matí, en la pau del despertar continuava ferm, ben arrelat en el meu cor: Vull morir! No és desesperació, és la certesa que això ha acabat i que em sacrifico per tu. Sí, Lotte! Per què ho havia de callar? Un dels tres havia de desaparèixer, i seré jo.”

10.2 Test de personalitat epq-A WERTHER

A l'hora de respondre les preguntes de Werther he separat les preguntes en cinc grups diferents.

La resposta de les preguntes **d'aquest color vermell** les he respost tenint en compte el seu caràcter inestable, un humor canviant, se sent desgraciat per no tenir la Lotte però a l'hora radiant de felicitat cada vegada que la veu. És un home directe, diu el que pensa sense embuts i se sent ofès quan algú el menyprea o pensa que diu ximpleries.

La resposta de les preguntes **d'aquest color verd** les he respost partint de la importància que Werther dóna als sentiments a l'hora d'actuar. Aquests dominen per sobre la raó i sovintment fan que no pugui controlar una situació i de sobte se li presentin tots els inconvenients.

La resposta de les preguntes **d'aquest color blau** les he respost tenint en compte que Werther és un amant de la natura i que gaudeix essent a qualsevol lloc on pugui gaudir d'un bon paisatge.

La resposta de les preguntes **d'aquest color lila** les he respost tenint en compte l'evolució psicològica de Werther en la novel·la i les poques ganes que li queden de viure. La vida per ell ja no té sentit.

La resposta de les preguntes **d'aquest color taronja** les he respost tenint en compte el caràcter que s'amaga en Werther, deixant a part el tema de la impossibilitat de l'amor de la Lotte, és a dir, el seu caràcter amigable, la seva senzillesa, el seu optimisme, sensibilitat, bona educació...

1. ¿Tiene Ud., muchos “hobbys”, muchas aficiones? SI
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? SI
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? SI
5. ¿ Es Ud. una persona conversadora? SI
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? SI
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? NO
8. ¿Es Ud. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? NO
9. ¿Tomaría Ud. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? SI

10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? NO
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? NO
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? SI
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? SI
14. ¿Es Vd. una persona irritable? SI
15. Cuando promete hacer algo, ¿cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? NO
16. Normalmente, ¿puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? SI
17. ¿Se hieren sus sentimientos con facilidad? SI
18. ¿Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? SI
19. ¿Tiende Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? SI
20. ¿Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? NO
21. ¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla? SI
22. ¿Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? NO
23. ¿Le gusta mucho salir? SI
24. ¿Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? SI
25. ¿Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? SI
26. ¿Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? NO
27. ¿tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? NO
28. ¿Se considera Vd. una persona nerviosa? SI
29. ¿Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? NO
30. ¿Prefiere Vd. leer a conocer gente? SI
31. ¿disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? NO
32. ¿Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? NO
33. ¿Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? SI
34. ¿Tiene Vd. muchos amigos? NO
35. ¿Se interesa por el porvenir de su familia? -
36. ¿Es Vd. una persona preocupadiza? SI
37. Cuando era niño, ¿fue alguna vez descarado con sus padres? -
38. ¿Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? SI
39. ¿Sufre Vd. de insomnio? SI
40. ¿Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? SI
41. ¿Son buenas i convenientes todas sus costumbres? NO
42. ¿Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? NO
43. ¿Le gusta alternar con sus amistades? SI
44. ¿Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? SI
45. ¿Ha hecho alguna vez trampas en el juego? SI
46. ¿Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿se compadecería de él? SI
47. ¿Se preocupa Vd. acerca de su salud? NO
48. ¿Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? SI

49. ¿Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿Le molesta la gente que conduce con cuidado? SI
51. ¿Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? NO
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? -
53. ¿Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? NO
54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? SI
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? NO
56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? SI
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? SI
58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? SI
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? NO
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? SI
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? SI
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? NO
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? SI
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? -
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? SI
67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? SI
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando al gente le habla? SI
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? SI
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? SI
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? NO
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? NO
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? SI
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? NO
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? NO
78. ¿Se siente a menudo solo? SI
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? NO
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? NO
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? SI
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? NO
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? SI
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? SI

86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? SI
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? SI
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? NO
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? NO
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? SI
91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? SI
92. ¿Prefiere normalmente salir solo? NO
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? NO
94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? SI

10.3 Justificació de les respostes de Werther:

1. La pintura, escriure, contemplar el paisatge... l'art en general.
2. És un home que es preocupa sovint.
3. Casi d'un dia per l'altre passa de considerar un regal de Déu les petites coses de la vida a pensar que no té sentit seguir vivint.
4. No va saber romandre lluny de la Lotte, que per ell era una font constant de temptació i va arribar un punt que no va poder evitar confessar-li els seus sentiments.
5. Expressa tot el que sent a dins seu. Fins i tot a vegades pensa que explica massa coses que la gent no deu ni entendre.
6. Com a amant de la naturalesa que és i amb la capacitat d'atribuir-li valor sentimental a qualsevol petita cosa, crec que sí que ho passaria malament.
7. Per ell, el saber que l'amor de la Lotte no el tindrà mai és motiu de sobres per sentir-se l'home més desgraciat.
8. Té altres preocupacions en ment.
9. És un home que pren mesures dràstiques. L'única solució que veu a la seva situació és el suïcidi . Per què no hauria de poder drogar-se si també és una manera d'evadir-se de la realitat en què viu?
10. A l'hora d'expressar-se no es para a pensar què n'opina l'altre. Tan sols es desfoga perquè així ho necessita.
11. Sé que no és comparable un botó amb una persona, però no puc fer cap altre relació per respondre aquesta pregunta. Werther no gosa quedar-se amb l'amor de la Lotte. Sap que ha de resignar-se.

12. En realitat sí es una persona alegre i amant de la vida, encara que a mida que transcorre el temps en la novel·la cada vegada es va sentint més desgraciat.
13. Gaudeix amb la gent senzilla, no superficial i de caràcter alegre, que no sempre s'estigui queixant.
14. No deixa de capficar-se en els problemes. És pessimista i això fa que no pugui pensar en cap mena de solució i el faci desesperar-se.
15. Intenta mantenir-se el més lluny possible per estar a prop de la Lotte però no trencar la seva relació amb l'Albert, però arriba un moment en què no aguanta més i no pot evitar confessar-li els seus sentiments i besar-la.
16. Remarcant NORMALMENT es podria dir que si ja que Werther gaudeix envoltat de gent, li agrada fer amistats i és un home amigable. Encara que a partir del moment en què coneix la Lotte les reunions a les quals assisteix es basen en la constant obsessió en ella. No pot evitar mirar-la quan està prop del seu futur marit.
17. El simple fet de veure arribar a l'Albert, quan ja ni se'n recordava d'aquella figura, el va deixar impactat.
18. Ha trencat l'estabilitat que existia entre l'Albert i la Lotte i se sent culpable per això.
19. No busca el protagonisme. Està a favor de la senzillesa.
20. És sensible i per res egoista. També pensa en els sentiments dels demés.
21. Se sent cansat de viure. Cansat d'haver de resignar-se a la desgràcia de restar el que li queda de vida sol, sense la seva estimada.
22. Fa reflexions molt profundes de tot el que sent.
23. El paisatge és una font d'inspiració per ell.
24. Sap reconèixer que ha comès un error al confessar-se a la Lotte.
25. Se sent molt culpable sobretot quan sap que l'Albert se n'ha adonat que Werther sent una atracció per la seva dona. És llavors quan considera que és el causant de tots els seus problemes de parella.
26. El que ell desitjaria és ocupar el lloc de l'Albert, i convertir-se en l'espòs de la Lotte.
27. Aparentment, l'Albert pot semblar un rival, però Werther sempre l'ha valorat com a un bon home perfecte per la Lotte, i això encara el feia sentir més impotent.

28. La Lotte s'ha convertit en una obsessió per ell. Només de pensar en ella es torna inquiet.
29. El seu destí era independent a aquests. A ell no han pogut assegurar-li res, ha obtat ell mateix per acabar amb la seva vida.
30. És un gran artista. Cal recordar que aquesta novel·la està escrita en forma epistolar, cosa que indica que Werther passava molt de temps escrivint i llegint les cartes del seu estimat amic.
31. És un home alegre però no bromista. No li agrada fer burla per ridiculitzar o fer la guitza a ningú.
32. Està clar que es converteix en un infeliç mogut pel desig de deixar de viure.
33. És tal el seu sentiment de desgràcia que acaba criticant l'Albert i començant a tenir pensaments negatius d'ell, quan entre ells s'hi havia establert un relació amistosa tot i les circumstàncies que es presentaven.
34. En mudar-se a Wahlheim no coneix a ningú ja que suposa per ell un nou indret o viure. El seu únic gran amic, a través el qual coneixem els seus pensaments per les seves cartes, és Wilhelm.
35. En la novel·la casi no es parla de la relació que té amb la seva família.
36. Es preocupa sobretot d'haver pogut ferir els demés. *“Et prometo que no tornaré a recrear-me en les desgràcies que el destí m'ha presentat.”*(pàg 13)
37. Critica a tota aquella gent rondinaire, he pensat que de petit no devia ser un d'aquests amb els seus pares. Té una gran capacitat per valorar les petites coses. Suposo que valora la família encara més.
38. Li agrada fer-se amb els qui l'envolten i el seu caràcter els hi sol resultar agradable. *“He conegut gent per tot arreu, però de companyia, encara no n'he trobat.”* (pàg 19)
39. No consta en la novel·la però tenint en compte la d'hores que la Lotte ocupa el seu pensament i la seva constant preocupació, no seria estrany que tingués problemes per adormir-se per les nits.
40. El preocupa molt ser el culpable de la ruptura entre la relació de l'Albert i la Lotte.
41. Ell mateix reconeix que és pessimista i que no sap controlar el seu cor, actuant així d'acord impulsos que sap que no són convenients.
42. No hi ha res del que pugui presumir. Allò que vol posseir li resulta inalcançable.
43. Es relaciona amb gent de tota mena, encara que evita els rondinaires i egoistes.

44. S'ho pren tot molt a pit i se sent sovint incomprès. *“No vull més guies, emocions ni estímuls. Aquest cor meu ja bull prou per si sol.”* (pàg 17) Els seus sentiments dominen molt més que la raó i això fa que perdi el seny.
45. Agafant la pregunta amb sentit figurat, es podria dir que sí fa trampa. Té intenció de “jugar net” en quant a la Lotte, però no pot evitar caure en el parany de no voler seguir guardant les distàncies.
46. Per la sensibilitat que omple el seu cor.
47. No vol seguir vivint. La vida per ell ja no val la pena.
48. D'alguna manera, fer amistat amb l'Albert suposava una relació amb la família, on s'hi incloïa la Lotte.
49. Fa reflexions molt profundes del que pensa i sent. Tant personals que fins i tot costen de comprendre.
50. Probablement faria augmentar el seu nerviosisme. Encara que no consta en la novel·la.
51. A l'hora d'acabar ell mateix amb la seva vida. No és fruit d'una decisió espontània o impulsiva sinó que ja havia considerat aquesta opció repetides vegades prèviament i havia considerat que era l'única manera de sortir de l'embolic on es trobava.
52. Ja que critica tant a la gent rondinaire i que es queixa constantment de tot he suposat que ell no era així.
53. No sol prendre el paper protagonista en les reunions socials. No pertany a cap alta posició, és un ciutadà més.
54. He relacionat aquesta pregunta amb el fet que el seu humor determina el com veu les coses. Al principi de la novel·la per ell tot es optimisme, en canvi quan cau en la desgràcia de ser un home destinat al fracàs tot ho veu de color negre.
55. La raó de tots els seus mals era el mal d'amor que li causava la Lotte.
56. Per ell aquesta preocupació es ben materialista i ben mínima comparades amb les seves.
57. A principis de la novel·la Werther mostra un constant caràcter alegre i amigable. Les seves primeres trobades amb la gent del poble eren molt bones. Werther sempre té històries i temes en què li agrada exposar la seva sobtada opinió de tot plegat.
58. No consta en la novel·la però he contestat afirmativament suposant que al ser la Lotte la prioritat del seu temps no vol transmetre-li una possible mala imatge pel

- fer de ser impuntual. A més a més, tenint en compte la seva obsessió per ella no seria d'estranyar que estigués contant les hores que falten per veure-la.
59. Per ell la vida ja no té cap valor ni sentit. Per ell viure significa capficar-se en la Lotte i es seus desitjos impossibles i això el fa perdre les ganes de lluitar.
60. Posant al marge els temes de caire sentimental, Werther actua correctament, li agrada fer el bé.
61. Li agrada fer noves amistats, se sent a gust envoltat de gent. Així ho expressa en arribat a Wahlheim.
62. L'Albert al assabentar-se que les intencions de Werther en relació amb la seva dona no eren convenients. Amistat cordial es transforma en incomoditat en veure's l'un a l'altre.
63. No és un home superficial.
64. És educat amb tot aquell que parla, fins i tot procura callar el que pot ofendre a l'altre.
65. No consta en la novel·la però Werther sol evitar els pensament negatius.
66. Fins que ell mateix s'encarrega que aquest desig es compleixi
67. Fins i tot quan es declara a la Lotte li diu que ha de desaparèixer d'aquesta història. El seu major desig seria tenir a la Lotte, i mai ha gosat anar a per aquest objectiu per tal de no interposar-se en una relació i no tenir tal càrrec de consciència. No dubta de la impossibilitat que això acabi succeint.
68. Sap el que pensa. En fa una reflexió profunda exposant la seva ànima al descobert a la persona que té al davant.
69. Veure 64
70. Cada vegada que veu a la Lotte. Al tornar a casa es capfica en tots els problemes que d'ella deriven.
71. No consta en la novel·la però Werther és pel que sembla un home que busca el correcte i les bones actituds.
72. Abans d'actuar reflexiona moltíssim fins a dur a terme una decisió.
73. No consta en la novel·la.
74. Cada vegada més a mida que transcorre el temps.
75. No consta en la novel·la.
76. No té cap obligació alla a Wahlheim. Es muda per dedicar-se exclusivament a l'art, però disposa de temps suficient per fer altres tasques.

77. En el cas de l'Albert i la Lotte la relació es refreda i per la seva culpa. Perquè no aguanta més amagant els seus sentiments.
78. La companyia del seu estimat amic Wilhelm seria u bon regal per ell. D'altra banda, a la Lotte, la persona que més desitja, tampoc la té.
79. Un cop presa una decisió no espera a que el temps passi.
80. Sol mantenir-se en un segon pla en les reunions socials.
81. Sent un amor profund per la naturalesa, encara que aquest, al final de la novel·la ja s'ha esfumat.
82. És transparent, no li importa el que la gent pensi d'ell.
83. En definitiva, ell mateix decideix acabar amb la seva vida.
84. Veure 81
85. La Lotte és el que determina el seu bon o mal humor.
86. La seva intenció sempre havia estat quedar al marge de la relació i així va actuar d'acord amb els seus principis.
87. Se sent agust rodejat de gent, potser pel que se senti sol en aquest nou ambient en què es troba.
88. Potser si hagués estat un mitja per aconseguir l'amor de la Lotte si li hagués agradat que l'Albert el temés. Encara que tampoc li causaria felicitat perquè ell busca un amor sincer, no forçat.
89. Les coses fan irritar a Werther no són cap petita cosa per ell sinó que tenen un gran pes sentimental.
90. Ho he relacionat en la prudència que demostra, dins del que cap, en no intervenir en la relació de la Lotte i l'Albert.
91. La seva veritable personalitat sí és alegre i animada, gaudeix de tot el que l'envolta. Aprecia tot el que el rodeja i això fa que tingui una actitud optimista i amb ganes de seguir endavant a pesar de les adversitats. Tot i així, aquesta actitud queda totalment fragmentada quan el seu cor està guiat per la passió que sent per la Lotte.
92. Com he esmentat en algunes de les preguntes prèvies, li agrada fer amistats i no viu content amb el sentiment de solitud.
93. Per ell els seus problemes no són cap petita cosa. Constitueixen gran part del seu ser. Ell sent que té motius per sentir-se com se sent i que no pot pensar de cap altra manera.

94. Si per ell fos, hagués desaparegut en el moment que sap que la Lotte era una dona promesa, però els seus forts desitjos de veure-la no el van deixar actuar de la manera convenient.

10.4 Comentari personal de la novel·la “Werther”.

En aquesta novel·la, l'amor arrabassa totes les il·lusions que existien en el protagonista. Un home alegre, humil, amant de la natura, de les petites coses que ens envolten cada dia, captivat per la gent senzilla, partidari de l'optimisme i el bon humor.

El seu enamorament per la Lotte fa desaparèixer totes aquestes grans qualitats seves. Ella es converteix en el seu únic desig, sense ella tota la resta, tot el que el feia sentir-se un home feliç, s'esvaeix. És tal obsessió la seva per la Lotte, que prefereix no seguir vivint per tal de no haver de suportar el dolor que li causa saber que mai podrà ser seva.

És així com la impossibilitat d'aquesta relació, acaba amb les seves ganes de viure.

Relació amb la Realitat

Penso que aquesta novel·la és un bon exemple per analitzar la gran força que pren el desig o l'atracció a les nostres vides. Sense haver d'arribar a un extrem com la mort, sí podem percebre que determina moltes de les nostres actuacions.

Moltes vegades ens fa ser més dèbils, ens entendreix. D'altres, és l'amor el que determina el nostre humor de cada dia. Quantes vegades no hem estat de mal humor perquè hem discutit amb algú que estimem? O actuem en contra de les nostres conviccions per fer feliç a l'altre? O ens fa madurar l'amor? O bé canviar la nostra rutina diària?

En l'extrem en que es troba Werther ,el suïcidi, es podria dir que el seu trastorn s'ha convertit en una patologia.

11. Orgullo y Prejuicio

Jane Austen (1813)

Resum:

Mrs Bennet és la mare de cinc filles: Jane, Lizzy, Lidia, Kitty i Mary. El seu principal objectiu i la seva màxima preocupació és casar les seves filles amb un home ric, de manera que qualsevol home d'alta categoria social amb uns ingressos considerables anuals compleix els requisits que ella busca en el futur marit de qualsevol de les seves filles. Al assabentar-se que el Senyor Bingley, un home que posseeix una gran fortuna, es trasllada a la seva vila fa tot el possible perquè se senti captivat per una d'elles. Mrs

Bennet té plena confiança en Jane, la filla més gran de les cinc i la més bella. A mesura que van assistint a balls, reunions socials, comença a despertar-se en Mr Bingley un sentiment fort cap a la Jane, i a la inversa, encara que ella, degut al seu temperament, no deixa mai al descobert els seus sentiments.

Bingley sempre va acompanyat de Mr Darcy, un molt bon amic seu. Aquest, un home considerat per la majoria seriós, antipàtic, desagradable i orgullós, coneix la Lizzy Bennet, encara que no la troba “suficientment bonica com per temptar-lo”, o almenys això és el que expressa en un primer moment.

D'altra banda, les germanes coneixen un jove oficial anomenat Mr Wickham. Aquest i la Lizzy comencen una amistat i ell li explica la seva enemistat amb Mr Darcy, que segons Wickham es moria d'enveja perquè el seu pare, ja difunt s'estimava més Wickham que el seu propi fill; i Darcy, com a revenja, va modificar el testament manipulant els béns que el pare havia deixat per a Wickham i per tant les seves aspiracions havien estat destruïdes. La Lizzy, adopta la perspectiva de Wickham i considera Darcy un home cruel i menyspreable.

Mr Collins, cosí de la família, aspira a quedar-se amb la casa on viuen els Bennet un cop el pare mori, ja que és l'únic baró de la família. Per això, li resulta convenient casar-se amb una de les germanes Bennet per tal que conservin la seva casa. Decideix proposar-li matrimoni a la Lizzy, encara que aquesta el troba repugnant i no té cap mena d'escrúpol en rebutjar-lo, tot i sabent que la seva mare es tornaria boja a l' escoltar tal mala notícia. Collins acaba casant-se amb la Charlotte, la millor amiga de la Lizzy.

Un dia, la Jane rep una carta de la germana de Bingley, que explica que marxen de l' indret i que segurament per no tornar. La Jane se sent dolguda i afligida i comparteix amb la seva germana Lizzy la seva angoixa, ja que ningú més excepte ella coneix els seus veritables sentiments.

Quan la Lizzy decideix fer-li una visita a la seva amiga Charlotte, que ja s'ha casat amb Collins, descobreix que Bingley volia demanar la mà de Jane, però que va ser Darcy qui va fer que marxessin per tal d'evitar-ho. Ara la Lizzy encara li guarda més rancúnia a Darcy i torna a evidenciar la seva crueltat.

Durant la seva estada a la casa de Collins, coincideix un dia amb Mr Darcy. Ella es mostra freda amb ell i respon a desgana tot el que diu. De sobte, Darcy es presenta a casa dels Collins i confessa l'amor que sent per ella des de les primeres trobades. Un amor del qual la Lizzy no havia sospitat. Encara la van enfadar més aquelles paraules i no va poder evitar expressar tot el que sentia. No va poder evitar dir-li a Darcy lo superb i poc caballer que havia estat. Li fa saber que està al cas de tota la història de Wickham i que ell ha estat el culpable de la ruptura entre la Jane i Bingley. Darcy no enganya la Lizzy i reconeix haver volgut trencar la relació perquè no considerava a la Jane la dona apropiada per Bingley, ni tampoc que veritablement se l'estimés. Li semblava com si a ella Bingley li fos indiferent. Aleshores, la Lizzy i Darcy discuteixen.

L'endemà, la Lizzy rep una carta de les mans del propi Darcy on aquest li explica la veritable història de Wickham i tracta de fer comprensibles els motius pels quals no volia que el casament de la seva germana amb Bingley es produís. La Lizzy queda sorpresa i de sobte comprèn lo cega que ha estat envers Mr Darcy. La seva opinió sobre ell canvia totalment i se sent culpable d'haver-lo tractat tan injustament. S'havia equivocat.

Uns dies després, a casa dels Bennet es rep una carta inesperada de la Lídia, una de les filles més joves, dient que es fuga amb Wickham per tal de casar-se amb ell. Es produeix un aldarull al rebre aquesta notícia i tots estan tensos i impacients perquè la Lídia doni senyals de vida. Finalment, i gràcies a l'ajuda econòmica de Darcy, la Lídia torna i com estava establert es casa amb Mr Wickham.

Bingley fa una visita a Longbourn, la casa dels Bennet. Se n'ha adonat que el seu amor per la Jane encara perdura i ella feliçment accepta la seva proposició. Mrs Bennet mai havia sentit tanta alegria. Per fi dues de les seves filles es casen.

La Lizzy seguia pensant en l'error que havia comès amb Darcy i el fet que encara no havia pogut disculpar-se. Temia que ara ell la odiés i no volgués tornar-la a veure. Inesperadament, Lady Catherine li fa una visita a casa i sollicita a Mrs Bennet una estona per parlar a soles amb la Lizzy. El motiu de la seva visita era fer-li prometre que rebutjaria qualsevol proposició que pogués fer-li el seu nebot, Mr Darcy. Ella, al negar-se a fer tal promesa, és insultada i se sent dolguda amb Lady Catherine al dir-li aquesta que no era digna de ser considerada d'una classe social alta.

Darcy, quan s'assabenta d'aquesta visita, decideix tornar a Longbourn. Un cop es veuen, la Lizzy no pot fer més que confessar que el seu odi s'havia convertit ara en amor. Decideixen casar-se.

Elizabeth Bennet

“Lizzy”

11.1 Descripció del caràcter: La Lizzy és la segona de les germanes Bennet. Es caracteritza per ser la més espavilada de les cinc i per posseir un caràcter fort. Acostuma a fer judicis estrictes de les persones i fa burla de tot allò que manca de sentit.

- **Lizzy:** “ *Crec que mai ridiculitzo allò que és bo i té sentit. Bogeries, capricis, inconvenients. Això és el que em diverteix, i d'aquestes coses en faig burla sempre que puc.*”

(pàg. 49)

És respectuosa i mostra empatia amb els altres:

- “ *En Darcy va somriure, però la Lizzy va creure haver percebut que estava ofès, i per això, va contenir el seu.*”
- (pàg. 44)

No es deixa trepitjar per ningú. Sovint pensa que és el desig de molts. Li agrada al·liconar a tots aquells qui ho intenten:

- **Lizzy** (a Darcy, quan aquest la convida a ballar) : “ *Sé que desitja que digui que sí per gaudir del plaer de deprecia el meu gust; però una de les meves aficions és impedir tals situacions vergonyoses i defraudar a aquells que pretenen deprecia-me. Per això he decidit dir-li a vostè que no penso ballar de cap de les maneres, i ara, despesi'm si s'atreveix.*”

(pàg.45)

- **Lizzy:** *“Sàpiga que no em deixo espantar per ningú. Qualsevol intent d'intimidat-me no fa més que estimular el meu valor.”*

(pàg. 130)

Té unes conviccions molt definides i en tot moment actua d'acord els seus propis principis. No està disposada a contradir-los.

- **Lizzy:** *“¡Aquesta seria la major desgracia! ¡Trobar agradable a un home a qui he decidit odiar! No em desitgis aquest mal.”*

(pàg. 72)

- **Lizzy:** *“No has de canviar, per consideració a una persona, el significat dels principis i de la integritat”*

(pàg. 103)

Acostuma a ser malpensada, probablement per la seva desconfiança en les bones intencions de la gent. Acostumada a fer judicis estrictes de les persones, sovint hi destaca els defectes:

(Parlant de Lizzy): *... no va poder advertir la freqüència amb la qual Darcy fixava els seus ulls en ella. Li costava creure que pogués ser objecte d'admiració per a un personatge tan elevat, i encara li semblava més estrany que la mirés pel fet que no li agradés.*

(pàg.45)

Encara que molts no la valorin, té una gran confiança en ella mateixa i li agrada impactar als qui l'envolten per tal de sorprendre'ls.

- **Lizzy:** *“Ambdós som insociables, taciturns, enemics de parlar a menys que esperem dir alguna cosa que deixi als qui escolten amb la boca oberta i que passi a la posteritat amb la brillantor d'un proverbi.”*

(pàg.73)

No es deixa influir per les opinions de la gent. Segueix les seves pròpies de manera objectiva i imparcial, ja que desconfia de les intencions dels altres:

- **Lizzy:** *“La defensa del seu amic em sembla molt hàbil, no obstant, desconec varies parts de la història (...) per tant, seguiré tenint la mateixa opinió.”*

(pàg.77)

És una noia directa en tot moment, que expressa els seus pensaments de manera sincera. A vegades això pot provocar que tingui poc tacte a l'hora de pronunciar-se:

- **Lizzy** (a Mr. Collins quan aquest li proposa matrimoni): *“Si el que he dit fins ara pot considerar-ne com a estímul, no sé de quina manera expressar el meu rebuig perquè et quedis convençut d'aquest.”*

(pàg. 85)

- **Lizzy** (a la seva germana Jane, quan aquesta rep la carta de Miss Bingley, germana de Charles Bingley): *“T'ho exposaré en poques paraules. Miss Bingley ha vist que el seu germà s'ha enamorat de tu i per això vol que es casi amb Miss Darcy.”*

(pàg.93)

És conscient que el més important per molta gent és la classe social a la qual pertany, i això moltes vegades, és el que la fa ser una noia desconfiada. Quan es tracta de la seva germana Jane, li és més difícil ser transparent perquè evita parlar malament de les persones que la seva germana estima.

- **Lizzy** : *“Poden desitjar moltes coses, a més a més de la seva felicitat; per exemple, el seu enriquiment i elevació en categoria social, que es quasi amb una noia rica, una família aristocràtica i l'orgull.”*

(pàg. 104)

Confia molt en la seva intel·ligència i no li agrada equivocar-se, ni veure's defectes, ja que ella en fa una crítica sempre dels altres. Està tan aferrada a les seves conviccions que quan fa un mal judici es podria dir que es defrauda a ella mateixa:

Lizzy (al adonar-se que s'ha equivocat en la seva opinió sobre Darcy): *“La Lizzy cada cop se sentia més avergonyida. No podia pensar en Darcy ni en Wickham sense*

reconèixer que havia estat cega, que havia sigut parcial, absurda i que s'havia deixat dominar pels prejudicis.”

(pàg. 153)

Encara que per suposat, rectifica el seu error:

➤ **Lizzy:** “ *Mai abans havia advertit aquella senzillesa en els seus modals, mai l'havia sentit parlar amb tanta gentilesa com en aquella inesperada trobada.”*

(pàg. 171)

Se sorprèn de que Darcy no li guardi rancúnia després d'haver fet aquest mal judici d'ell. Tendeix a no creure en la bondat de la gent en mig de la societat en la que es troba on es mou tot per interessos.

La Lizzy no és una noia somiadora, sinó realista, no està acostumada a distreure's per l'atenció d'un noi, encara que amb Wickham li va passar momentàniament. Per això, es mostra confosa i dubta del que sent per Mr Darcy: “ *Mentre els demás s'ocupaven de menjar i parlar, la Lizzy es va dedicar a pensar detingudament si temia o desitjava més la presència de Darcy...”*(pàg. 192)

11.2 Test de personalitat epq-A Lizzy

He realitzat aquest test dividint les preguntes en set colors diferents.

La resposta de les preguntes d'aquest color blau les he contestat basant-me en que la Lizzy és una noia molt segura d'ella mateixa, aferrada a les seves conviccions. No sol pensar que pot equivocar-se ja que confia plenament en la seva intel·ligència i, per això, quan s'equivoca, queda decebuda.

La resposta de les preguntes d'aquest color vermell les he contestat tenint en compte que la Lizzy té un caràcter estable, el seu humor no és canviant sinó que s'adapta a les circumstàncies.

La resposta de les preguntes d'aquest color verd defineixen la Lizzy com una noia correcta, que malgrat els seus pensaments, sap comportar-se i adaptar-se a qualsevol situació.

La resposta de les preguntes d'aquest color lila defineixen la Lizzy com a una noia conversadora, amigable, educada, i en el fons sensible.

La resposta de les preguntes d'aquest color taronja estan relacionades amb el fet que la Lizzy odia la mediocritat.

La resposta de les preguntes d'aquest color verd fosc estan relacionades amb la relació de la Lizzy amb la família. Sempre preocupada pel seu benestar.

Finalment, les respostes de les preguntes d'aquest color blau clar les he respost bastant-me en que la Lizzy és jutjada per pertànyer a una baixa classe social.

1. ¿Tiene Vd., muchos “hobbys”, muchas aficiones? SI
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? SI
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? NO
5. ¿Es Vd. una persona conversadora? SI
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? SI
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? NO
8. ¿Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? NO
9. ¿Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? NO
10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? SI
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? NO
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? SI
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? SI

14. ¿Es Vd. una persona irritable? SI
15. Cuando promete hacer algo, ¿ cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? SI
16. Normalmente, ¿puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? NO
17. ¿Se hieren sus sentimientos con facilidad? SI
18. ¿Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? NO
19. ¿Tiende Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? SI
20. ¿Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? NO
21. ¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla? SI
22. ¿Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? NO
23. ¿Le gusta mucho salir? SI
24. ¿Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? SI
25. ¿Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? SI
26. ¿Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? NO
27. ¿tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? SI
28. ¿Se considera Vd. una persona nerviosa? NO
29. ¿Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? -
30. ¿Prefiere Vd. leer a conocer gente? NO
31. ¿disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? NO
32. ¿Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? SI
33. ¿Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? SI
34. ¿Tiene Vd. muchos amigos? NO
35. ¿Se interesa por el porvenir de su familia? SI
36. ¿Es Vd. una persona preocupadiza? SI
37. Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres? NO
38. ¿Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? NO
39. ¿Sufre Vd. de insomnio? NO
40. ¿Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? SI
41. ¿Son buenas i convenientes todas sus costumbres? SI
42. ¿Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? NO
43. ¿ Le gusta alternar con sus amistades? NO
44. ¿Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? NO
45. ¿Ha hecho alguna vez trampas en el juego? NO
46. ¿Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿ se compadecería de él? SI
47. ¿Se preocupa Vd. acerca de su salud? SI
48. ¿Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? NO
49. ¿Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿Le molesta la gente que conduce con cuidado? NO
51. ¿Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? NO
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? SI

53. ¿Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? SI
54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? -
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? NO
56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? SI
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? NO
58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? NO
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? NO
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? NO
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? SI
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? SI
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? SI
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? SI
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? NO
67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? SI
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando al gente le habla? SI
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? SI
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? SI
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? NO
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? SI
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? NO
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? SI
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? SI
78. ¿Se siente a menudo solo? NO
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? SI
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? NO
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? SI
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? SI
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? -
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? NO
86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? SI
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? NO
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? NO
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? SI
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? SI

91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? NO
92. ¿Prefiere normalmente salir solo? SI
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? NO
94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? SI

11.3 Justificació de les respostes de Lizzy

1. Li agrada la lectura i tocar el piano.
2. La Lizzy és una noia que sovint es preocupa d'actuar incorrectament, com al jutjar malament a Darcy.
3. Moltes vegades sent confusió i no sap ben bé si és alegria o tristesa el que l'omple.
4. És una noia correcta i prudent.
5. Fàcilment sap fer seguir una conversa i a més sap com portar-les.
6. L'he relacionat amb el moment quan la seva germana Jane està malalta i lo molt que pateix per ella, que fins i tot marxa de casa per estar al seu costat.
7. Sempre que la Lizzy s'ha sentit desil·lusionada n'he conegut el motiu ja que descriu molt bé tot el que sent, fins i tot quan està confosa.
8. He donat una resposta negativa a aquesta pregunta en primer lloc perquè ella ja està protegida pel seu pare, l'amo de la casa, i en segon lloc, la seva família no posseeix riqueses envejables per témer un robatori.
9. La Lizzy és una noia prudent i amb gran intel·ligència, i actua sempre amb seny, no tindria motius per prendre alguna d'aquestes substàncies.
10. Quan se n'adona que s'ha equivocat, com per exemple fent un mal judici de Darcy, se sent avergonyida ja que per ella el fet d'equivocar-se suposa que no és tan intel·ligent i tan viva com es pensava.
11. No, és correcta, no actua mai malament a consciència.
12. Penso que sí que ho és, però que en l'ambient que es mou no ho demostra, perquè no se sent agust rodejada de gent superficial. Encara que quan parla amb la Jane sí se la pot considerar alegre.
13. Li agrada conèixer a gent, però li costa trobar algú que li porti una bona estona ja que considera a molta gent de l'entorn en què es mou, ser mediocre.
14. S'indigna fàcilment en situacions com quan sent que la seva família la deixa en ridícul, quan fan mal a la seva germana Jane o quan pretenen ofendre-la.

15. Mai es contradiu. Està aferrada a les seves conviccions. No promet si no està segura que podrà complir amb la seva paraula².
16. Les reunions socials a les quals assisteix estan plenes de gent completament diferent a ella, a més, hi assisteix amb les seves germanes, les quals apart de la Jane, les considera unes ignorants i superficials.
17. Tot i així, no li agrada mostrar-los ja que té una mena de carcassa que no deixa veure la seva part sensible. Vol pensar que ningú que s'ho proposi serà capaç d'humiliar-la.
18. No consta en la novel·la.
19. Ella no busca ser el centre, però involuntàriament a vegades es troba en la situació, ja sigui per l'atenció de Darcy, o pel fet de ser la germana de la Jane, la dona de la qual Mr. Bingley està enamorat i tothom n'és conscient.
20. Sempre ha mostrat gran admiració pel seu pare, tot i que coneix els seus defectes i li sap greu que tracti amb menyspreu a la seva mare i les seves germanes, i és la gran confident de la seva germana gran. I encara amb els familiars amb els quals té una relació pobre, mai ha estat el seu propòsit ferir-los.
21. En situacions en què veu que la prioritat de la seva gent més propera és la riquesa, els béns materials i tenir una bona posició social.
22. Té les idees molt clares i en tot moment sap el que exposa.
23. Penso que aquesta resposta és relativa. Que tot depèn de la companyia de Lizzy en les seves sortides. La complauria anar amb la seva germana a qualsevol lloc, encara que abans d'anar als balls que organitza la seva mare a casa de gent d'alta classe social, estic segura que preferiria quedar-se a casa gaudint d'un bon llibre amb la companyia del seu apreciat pare.
24. Admet un error quan el comet encara que la disgusti veure que s'ha equivocat.
25. A partir del moment en que admet que ha fet un judici totalment erroni de Darcy, repeteix diverses vegades lo avergonyida que se sent d'haver-lo tractat tan fredament i d'haver-lo rebutjat i pensa en com ell s'ho devia prendre de malament. Se sent culpable d'haver-lo pogut ferir sense motiu.
26. Desitja casar-se encara que amb una finalitat diferent que la que busca la seva mare. Ella no busca poder ser mantinguda i posicionar-se en una alta classe social

² Lady Catherine li demana que prometi no acceptar cap proposició de Darcy i ella es nega a donar la seva paraula ja que li era impossible assegurar-la.

sinó trobar una persona a la qual s'estimi profundament i poder aprendre coses l'un de l'altre.

27. Miss Bingley, que fruit de la seva gelosia per l'interès de Mr. Darcy en Lizzy intenta deixar-la en ridícul davant seu.
28. Per dins sovint s'indigna encara que mostra un temperament estable.
29. No consta en el text.
30. En la novel·la se la veu més assistint a festes que amb un llibre a la mà.
31. Es mostra irònica davant les persones ignorants i "buides" perquè li agrada fer burla de tot allò que manca de sentit, encara que no ho fa amb la intenció de fer mal.
32. Encara que es troba pressionada pels prejudicis de la gent, i encara que fingeixi no importar-li, no pot evitar moltes vegades ignorar-los.
33. No amb mala intenció, però sigui bo el que pensi o no, ho expressa directament de la manera que ho sent, fent a vegades que un es pugui sentir ofès per la falta de tacte.
34. La seva millor amiga i gran confident és la seva germana Jane.
35. Malgrat no estar d'acord amb la manera de pensar de la seva mare i de la Lydia, es preocupa per totes elles, per exemple, quan la Lydia es fuga amb Wickham.
36. Es preocupa per la gent que li importa. Per exemple, quan la Jane està dolguda per la marxa de Mr. Bingley del poble. La Lizzy sempre esperava rebre cartes seves esperant que s'anés recuperant. O quan la seva germana petita Lydia es fuga de casa per casar-se amb Wickham.
37. Els bons modals que utilitza he suposat que els ha après des de ben petita. No hi ha cap mostra de falta de respecte envers als seus pares. Tot el que li molesta de la mare sol callar-s'ho.
38. Li agrada anar a festes però moltes vegades no se sent agust en l'ambient en que es troba perquè detesta la mediocritat.
39. No consta en el text.
40. Que Darcy li guardi rancúnia, que la seva germana Lydia prengui mal... En totes aquestes situacions la Lizzy mostra una actitud de preocupació.
41. La Lizzy confia en la seva intel·ligència i actua segons les seves conviccions, que considera adequades.
42. No és una noia superficial, al contrari, mai presumeix, detesta que ho facin.
43. No consta en el text.

44. Es considera una noia forta que sap aguantar moments desagradables i que en tot moment és capaç de recuperar-se d'un moment incòmode. No es deixa trepitjar per ningú.
45. No consta en el text, però suposo que no ja que és una noia que actua correctament en tot moment.
46. No consta en el text el seu instint maternal però he relacionat la pregunta amb el moment en què la Jane està malalta i la Lizzy, per molts quilòmetres que hagi de recórrer abandona la seva casa i va a veure de la seva germana perquè tingui una companyia agradable. Tot i haver actuat així, no puc saber amb exactitud si actuaria així amb un desconegut.
47. Si, encara que no és massa cautelosa. Quan va a visitar la Jane, li recomanaven quedar-se degut a la pluja d'aquell dia. Tot i així, va considerar més important el fet que la seva germana la necessités.
48. No és una noia que es mogui per interessos.
49. Sap mantenir una conversa. No és una noia tímida.
50. Tot i ser una noia nerviosa que s'indigna amb facilitat, considero que és també cautelosa i no maniàtica.
51. Té les seves idees molt definides i a no ser que s'assabenti que està equivocada, duu a terme les seves decisions segons aquestes.
52. En la novel·la es veu que la Lizzy és bastant lliberal, encara que no consta que sigui desobedient amb els seus pares; al contrari, encara que es vegi sotmesa a assistir a llocs que no aprecia es resigna i els obeeix.
53. Sempre diu coses interessants i que sobten als qui l'escolten.
54. No consta en el text.
55. Sap molt bé el perquè dels seus sentiments. Estan molt ben descrits en la novel·la.
56. Observa que la prioritat de la majoria és tenir un futur assegurat amb un home ric i ben plantat.
57. Té un caràcter més aviat seriós. L'única amiga de debó que té és la Charlotte.
58. No consta en la novel·la que en les seves quedades i reunions arribi tard.
59. No consta en la novel·la que la Lizzy visqui avorrida però viu en un entorn sotmès a les pressions socials, al materialisme, i als prejudicis, coses que troba denigrants.
60. És una noia legal.
61. La gent amb què s'ajunta no comparteix els mateixos interessos, aficions i opinions que ella.

62. La germana de Bingley i la de Darcy ja que cap de les dues volen que els seus germans escullin a una germana Bennet com a muller ja que no tenen la suficient classe ni riqueses.
63. Sovint intenta no ser mal vista pels que l'envolten, sempre demostra els seus bons modals i intenta no destacar ja que sap que la seva família no és una de les més considerades per la societat.
64. Defensa la intel·ligència i els bons modals.
65. Tot i ser totalment incompatible amb la seva mare, li segueix mostrant afecte. Li sap greu quan el seu pare la menysprea a ella i a les seves germanes.
66. Cap de les seves desil·lusions l'han fet arribat fins aquest punt.
67. En fer canviar la mentalitat positiva i a vegades innocent de la Jane.
68. Sap sorprendre amb les seves respostes.
69. Defensa els bons modals.
70. Quan sent que ha pogut ofendre a Darcy amb el seu fals judici i rebutjant-lo després que ell, un home tan reservat amb els seus sentiments, expressés la passió que sentia per ella.
71. No consta en la novel·la.
72. S'impacienta per saber notícies de les quals vol estar al cas.
73. No consta en el text. Però és una noia previsor.
74. Té un temperament estable, i per això des de fora no s'aprecia el seu veritable nerviosisme i preocupació.
75. No consta en el text.
76. En dues ocasions, al fer la visita a casa els Bingley i posteriorment a casa la seva tieta Mrs Gardiner, es queda més temps del pactat amb els seus pares per imprevistos.
77. No és una amistat sincera però es trenca el seu enllaç amb els Bingley al veure's que Mr Bingley comença a despertar sentiments cap a la seva germana, i al ser d'una baixa classe social marxen de la ciutat i deixen de veure's.
78. Penso que la companyia de la seva germana té un pes molt gran. Ocupa una gran part seva.
79. Mostrar-li a Darcy el seu penediment.
80. Sempre té alguna cosa captivant a dir, però essent tan mal pensada com és, tindria por que algú intentés ridiculitzar-la.
81. Amant de la naturalesa, gaudeix observant paisatges.

82. Creu molt en ella mateixa.
83. No consta en el text.
84. Amant de la naturalesa, com s'ha esmentat en la pregunta 81.
85. Es coneix molt bé i sap el perquè dels seus sentiments.
86. No li agrada contradir-se.
87. Prefereix la calma.
88. No li fa falta que les persones la temin, ella es prou autosuficient per defensar-se dels qui la intenten atacar.
89. No suporta que Darcy li exposi el que pensa de la seva família. No ho comprèn i s'ho pren com una ofensa ja que mai abans ningú li havia expressat el que pensava de la seva família i de la seva baixa condició.
90. És una noia bondadosa i amb bons modals.
91. Es mostra seriosa i dura amb les persones que formen part del seu entorn. Pocs la coneixen realment.
92. He contestat que sí, ja que la seva companyia no seria agradable per ella tret que fos la seva germana. El seu pare sol quedar-se a casa.
93. S'indigna però fins a un punt. S'hi capfica i ho rumia però mai arriba a tal extrem.
94. Amb Darcy abans de quedar-se amb una primera impressió errònia. D'haver-lo conegut millor, no hauria estat tan dura amb ell.

Jane

11.4 Descripció del caràcter: Jane és una noia despreocupada, feliç , que no creu a les persones capaces de ser malvades o actuar malintencionadament. Al contrari de la seva germana Lizzy, li és molt difícil trobar-li defectes a les persones:

- **Jane:** “ *No és possible. Ningú de mínims sentiments humanitaris , i menys encara essent conscient de la seva pròpia reputació, pot ser capaç d'això (...)*”

(pàg. 69)

Fins i tot en un situació evident on qualsevol s'assabentaria de les intencions dels altres, ella dubta, i pensa en qualsevol altre argument no tant dur abans de jutjar malament a una persona. I quan s'adona que algú ha actuat amb crueltat, reacciona sorpresa, sense creure possible tal maldat en un ésser humà. (pàg. 164) “*Els seus pares esperaven el pitjor, però jo no m'inclino a pensar tan malament d'ell.*” (pàg. 197)

Si li assalten pensaments negatius dels demés, prefereix guardar-los i expressar els positius: “ *La Jane es va mostrar sorpresa, però va parlar més de la seva sorpresa que del seu desig de felicitat als futurs marit i muller.*”

(pàg. 99)

Sempre manté una actitud positiva davant les dificultats i té l'esperança de trobar una solució que resolgui els problemes:

- **Jane:** “ *No s'imagina la pena que em causa tals comentaris que fa sobre ell. Però no vull consumir-me, així que l'oblidaré i tot tornarà a ser com abans.*”

(pàg. 102)

“La Jane no tenia noves notícies. No obstant, l'esperança que la benvolència del seu cor la inspirava no l'havia abandonat.” (Pàg 205)

Tendeix a atribuir-se les culpes a ella mateixa abans que als demés:

- **Jane:** *“ No podem creure sempre que ens ha ofès expressament. No podem exigir que un jove esbojarrat sigui sempre prudent. Sovint és la nostra pròpia vanitat el que ens enganya. La imaginació de les dones fa que ens il·lusionem massa per un home.”*

(pàg. 104)

Considera que tota persona té un bon fons i és capaç d'acceptar els errors que ha comès i que estarà disposada a rectificar reconeixent-lo:

- **Jane:** *“ Em compadeixo d'ella perquè tard o d'hora comprendrà que ha actuat malament (...)”*

(pàg. 112)

La seva germana Lizzy la descriu com una persona agradable, sense cap objecció en contra seva. Intel·ligent, talentosa, educada, que posseeix bons modals... Tot amabilitat i tendresa.

En les cartes que Jane escriu a la Lizzy, aquesta detecta que la Jane no vol mostrar els seus sentiments de dolor i evitar tractar el tema que li dol, però li és inevitable amagar-los: *“No contenen lamentacions, ni constava en elles que revivia el passat, ni cap notícia d'un sofriment actual; però en totes, faltava l'alegria que solia caracteritzar el seu estil jovial.”*

(pàg. 139)

Aquesta és la descripció que fa Mr Darcy de Jane:

“No tindria escrúpols en assegurar que la teva germana sembla tan serena que qualsevol que l'hagués observat hagués estat convençut que el seu cor no sembla fàcil de ferir.”

(pàg. 146)

Es preocupa en saber que algú esta patint. (pàg. 163)

El seu caràcter tranquil i dolç temperament la fan molt apta per instruir, jugar i estimar als nens. (pàg. 175)

Valora molt el present i creu en el possible canvi d'una persona que ha errat en el passat. Considera inacceptable que hagi de ser jutjada per sempre per un fet determinat ja passat:

- **Jane:** “ *Exposar faltes anteriors d'una persona desconeixent quins son els seus sentiments del present, és injustificable.* ”

(pàg. 208)

L'única persona a la qual és capaç d'expressar tots els seus sentiments i ser totalment transparent és a la seva germana Lizzy, la seva gran confident:

- **Jane a Lizzy:** “ *T'asseguro que no em causa ni alegria ni tristesa. Tot i així me n' alegro que vingui sol, perquè així no el veuré tant. No es que tingui por de mi mateixa, però em molesten els comentaris que pugui fer de mi.* ”

(pàg. 238)

Al contrari de la majoria de gent que formen part del seu entorn, per a la Jane el matrimoni ha d'estar basat en molts més aspectes que l'interès econòmic i els beneficis que et proporcionarà. Així ho expressa a la seva germana Lizzy per evitar que cometi aquest tan gran error per ella:

- **Jane:** “ *... i tu? Ja l'estimes prou? Oh Lizzy! Fes qualsevol cosa abans que casar-te sense estar enamorada. De veritat que sents el que has de sentir?* ”

11.5 Test de personalitat epq-A Jane

He dividit les preguntes en cinc grups a l'hora de respondre-les en nom de la Jane Bennet.

La resposta de les preguntes d'aquest color blau les he respost tenint en compte la constant vivacitat i alegria en el caràcter de la Jane, la seva bondat, i el seu optimisme.

La resposta de les preguntes d'aquest color taronja les he respost tenint en compte el temperament calmat i estable de la Jane. No es preocupa a menys que tingui un motiu contundent.

La resposta de les preguntes d'aquest color verd les he respost tenint en compte el paper que pren la família per a la Jane: és la seva principal companyia, es preocupa i s'interessa per ella.

La resposta de les preguntes d'aquest color vermell les he respost tenint en compte el paper que pren la societat per a la Jane. Se sent a gust envoltada d'aquesta perquè tot i ser de baixa classe social és molt ben jutjada, resulta molt agradable per a tots. El problema bé quan se sap que entre Bingley i ella pot existir-hi una història romàntica. Llavors la volen lluny d' ell.

Per últim, les preguntes d'aquest color lila les he respost tenint en compte que la Jane tendeix sempre a actuar correctament i no es rebel·la al que està establert.

1. ¿Tiene Vd., muchos “hobbys”, muchas aficiones? SI
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? NO
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? NO
5. ¿ Es Vd. una persona conversadora? SI
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? SI
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? NO
8. ¿Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? NO
9. ¿Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? NO
10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? NO
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? NO
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? SI
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? SI
14. ¿Es Vd. una persona irritable? NO
15. Cuando promete hacer algo, ¿ cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? SI
16. Normalmente, ¿puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? SI
17. ¿Se hieren sus sentimientos con facilidad? SI
18. ¿Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? NO

19. ¿Tiende Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? NO
20. ¿Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? NO
21. ¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla? NO
22. ¿Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? NO
23. ¿Le gusta mucho salir? SI
24. ¿Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? SI
25. ¿Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? NO
26. ¿Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? NO
27. ¿tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? SI
28. ¿Se considera Vd. una persona nerviosa? NO
29. ¿Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? SI
30. ¿Prefiere Vd. leer a conocer gente? NO
31. ¿disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? NO
32. ¿Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? SI
33. ¿Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? NO
34. ¿Tiene Vd. muchos amigos? NO
35. ¿Se interesa por el porvenir de su familia? SI
36. ¿Es Vd. una persona preocupadiza? SI
37. Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres? NO
38. ¿Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? NO
39. ¿Sufre Vd. de insomnio? NO
40. ¿Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? SI
41. ¿Son buenas i convenientes todas sus costumbres? NO
42. ¿Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? NO
43. ¿ Le gusta alternar con sus amistades? SI
44. ¿Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? NO
45. ¿Ha hecho alguna vez trampas en el juego? NO
46. ¿Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿ se compadecería de él? SI
47. ¿Se preocupa Vd. acerca de su salud? SI
48. ¿Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? NO
49. ¿Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿Le molesta la gente que conduce con cuidado? NO
51. ¿Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? SI
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? SI
53. ¿Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? SI
54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? -
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? NO
56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? SI
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? NO

58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? NO
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? NO
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? SI
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? SI
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? SI
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? SI
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? SI
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? NO
67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? NO
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando la gente le habla? SI
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? SI
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? SI
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? NO
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? NO
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? NO
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? -
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? SI
78. ¿Se siente a menudo solo? NO
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? SI
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? NO
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? SI
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? SI
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? -
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? NO
86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? SI
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? SI
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? NO
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? NO
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? SI
91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? SI
92. ¿Prefiere normalmente salir solo? NO
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? NO
94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? NO

11.6 Justificació de les respostes de Jane:

1. Li agrada assistir a balls, passar l'estona amb la Lizzy.
2. Tendeix a ser correcta en tot moment. *“La imprudència en qüestions econòmiques seria imperdonable per mi “*, (pàg. 250)
3. Té un temperament força estable.
4. És honesta.
5. No es queda callada en una conversa, no és una noia tímida.
6. El seu caràcter dolç i temperament tranquil fa que sigui molt compatible amb els nens.
7. Sempre sap el perquè dels seus sentiments, encara que no els deixi veure.
8. De la mateixa manera que Lizzy he suposat que d'aquests assumptes se'n ocupa més el seu pare, l'amo de la casa.
9. És intel·ligent i coherent, no menciona cap d'aquestes substàncies en moments difícils per ella.
10. Mai parla dels defectes de la gent ni de res que pugui resultar ofensiu, té molt tacte. No hi ha res que faci que es pugui preocupar.
11. És una noia plena de bondat.
12. El seu temperament així es caracteritza, a més a més de ser tranquil·la i calmada.
13. Gaudeix anant als balls els quals ha d'assistir amb les seves germanes.
14. De temperament calmat. Darcy fa una descripció de Jane dient que és tan serena que resulta difícil pensar que se la pugui ferir.
15. Té unes idees clares i definides.
16. Li agrada estar en companyia. Sobretot, perquè en les reunions a les quals assisteix sol haver-hi la presència de Mr. Bingley.
17. Quan s'assabenta que Mr Bingley ha marxat de la ciutat se sent molt dolguda, encara que evita mostrar els seus sentiments de dolor, fins i tot a la seva germana Lizzy, encara que aquesta la coneix massa bé...
18. És prudent i tendeix a actuar de manera correcta.
19. Encara que involuntàriament. La seva bellesa captiva moltes mirades.
20. Té un temperament dolç i té un cor ple de bondat.
21. Sol mostrar una actitud positiva davant les adversitats.
22. Abans de jutjar una persona o un fet, estudia totes les possibilitats i motius del perquè d'una actuació, els sentiments d'aquella persona... que possiblement

- facin entendre que les coses no sempre s'han de jutjar per una primera impressió.
23. Gaudeix en els balls estant en companyia, li agrada ser agradable amb la gent.
 24. Sap reconèixer quan s'ha equivocat a l'hora de no malpensar d'una persona. Encara que no vulgui fer un primer judici erroni, sap adonar-se'n de com són les coses.
 25. No hi ha motiu pel qual s'hagi de sentir culpable. A l'hora d'actuar pensa més en els demés que en ella mateixa. Es fixa molt en no ferir els sentiments dels qui l'envolten.
 26. Espera trobar una persona amb la qual compartir la resta de la seva vida. És plena de felicitat quan Mr Bingley, el seu enamorat, li proposa matrimoni.
 27. La germana de Darcy i el propi Darcy volen distanciar a la Jane de Mr Bingley perquè no pertany a una categoria suficientment alta, fent que els seus possibles futurs plans de matrimoni desapareguin.
 28. Al contrari, sempre manté la calma, fins i tot en situacions irritants.
 29. Ho he relacionat amb el tema del matrimoni, que en aquella època és una assegurança de bona vida per la dona si es casa amb l'home adient, és a dir, aquell que pot mantenir-la.
 30. Li agrada la lectura però gaudeix més en un ball per exemple, on pot gastar el seu temps amb Mr Bingley.
 31. El seu caràcter és alegre, però no irònic ni bromista.
 32. Ho aconsegueix amb la seva positivitat i manera de veure la vida. Els mals pensaments no solen rondar pel seu cap.
 33. La seva intenció mai és parlar malament d'una persona. Encara que sembla que hagi fet una mala acció, intenta sempre buscar-ne una justificació.
 34. Amics reals pocs, més aviat la seva tieta, la Lizzy, i els familiars de Bingley, que poc se'ls pot considerar com a amics ja que la família Bennet per la seva poca fortuna no és gaire ben rebuda.
 35. Quan la seva germana Lydia marxa amb Wickham per casar-s'hi, fins i tot fa que la Lizzy torni de casa la seva tieta per solucionar-ho lo més aviat possible
 36. En el tema de la fuga de Lydia, pels assumptes de la Lizzy...
 37. La Jane mostra un bon comportament davant els seus pares, és la filla preferida de la mare.
 38. És la seva bellesa el que captiva l'atenció dels homes generalment.

39. No consta en la novel·la.
40. Veure pregunta 36.
41. Probablement la modèstia de Jane no l'hagués deixat contestar un sí.
42. No sol deixar que la coneguin de veritat. Per exemple, en estar promesa amb Mr. Bingley, només li expressa a la seva germana lo afortunada que és.
43. S'adapta al que la seva mare li suggereix.
44. Fins i tot en moments on ho passa malament sap amagar els seus sentiments i mostrar-se forta davant la resta de gent.
45. Tendeix a actuar sempre correctament.
46. En la pàgina 175 es mostra la seva gran afinitat amb els nens.
47. Al principi de la novel·la, quan emmalalteix, no rebutja en cap moment la invitació de Bingley de quedar-se a casa seva uns dies fins que es recuperi. Podria haver pensat que resultava una molèstia per la família i haver deixat la seva salut en segon lloc.
48. És prou autosuficient i es fa valer per ella mateixa, no necessita res de ningú.
49. És una persona conversadora, igual que la seva germana Lizzy.
50. He respost tenint en compte el temperament tranquil i serè de la Jane.
51. No sempre actua com ella desitjaria per por a poder equivocar-se, per exemple, quan s'assabenta que ningú de l'entorn de Mr. Bingley la vol com a la seva futura esposa, desitjaria actuar i no perdre'l encara que decideix mantenir-se al marge.
52. El seu comportament és molt educat amb els seus pares.
53. Tendeix a quedar-se en segon pla. Quan és protagonista, ho és perquè la seva bellesa crida l'atenció, a més, la Jane és tot el que necessita Bingley perquè tal reunió sigui animada.
54. No consta en la novel·la.
55. Tot i que no mostri els seus sentiments, es coneix molt bé i sap el perquè d'aquests.
56. És un dels pocs membres de la seva família que no té aquesta preocupació, encara que és conscient que casant-se amb Bingley serà molt afortunada.
57. No és una persona bromista, més aviat és de caire seriós.
58. He contestat tenint en compte que era sabut que es sotmetia en tot moment als prejudicis i evitaria que la poguessin jutjar.

59. Mostra sempre una actitud positiva envers la vida. Les queixes no són freqüents en el seu caràcter.
60. Veure pregunta 2.
61. Li agrada conèixer gent, acostuma a caure bé i ser agradable amb els demés. En la novel·la és la germana més ben jutjada pels demés.
62. Al adonar-se Darcy i les germanes de Bingley de l'enamorament que s'estava produint entre la Jane i ell, decideixen marxar de la ciutat per trencar aquest possible futur enllaç matrimonial. Inclús quan Jane es troba en la mateixa ciutat, eviten trobar-se-la.
63. Tot i no arribar a l'extrem on arriba la seva mare, també està pendent del que pensen els demés i intenta donar una bona imatge.
64. Sempre ha mostrat bons modals.
65. Jane no està d'acord en molts aspectes amb la seva mare, encara que no crec que una persona com ella, que mai parla dels defectes dels demés ni dels errors que cometem qualifiqués a la seva mare com a una mala dona.
66. Mostra una actitud positiva envers la vida, no es deixa vèncer per les adversitats.
67. Veure pregunta 51.
68. És una persona conversadora.
69. Com he esmentat prèviament, ningú mal jutja la seva conducta ja que els seus modals son exemplars.
70. En moments on la seva mare mostra la seva superficialitat té por que això influeixi en els sentiments que sent Bingley per ella.
71. La principal preocupació de Mrs Bennet, la mare de Jane, és quedar bé davant els de classe més alta que la seva família, per tant he respòs tenint en compte això, ja que qui feia anar a aquestes reunions era ella.
72. He respòs tenint en compte el temperament tranquil de Jane.
73. En les seves quedades no és impuntual. He suposat que en aquesta situació tampoc ho seria.
74. Veure 72.
75. No consta en la novel·la.
76. No consta en la novel·la.
77. Amb les germanes de Bingley, les quals sempre l'havien considerat molt agradable. La seva amistat es trenca en el moment en què aquestes veuen l'interès del seu germà per Jane.

78. Mai se sentirà sola sabent que té la companyia de la seva germana i amiga Lizzy.
79. Confessar els seus sentiments a Bingley abans d'arriscar que la seva relació es trenqués del tot.
80. No sol interessar-li ser la protagonista de la velada.
81. He respòs tenint en compte el seu caràcter dolç i sabent que es compadeix de gairebé tothom. Encara que tampoc hi ha mostra d'afecte amb cap animal en la novel·la.
82. Mostra menys del que realment sent.
83. No consta en la novel·la.
84. Pel caràcter dolç de Jane.
85. El seu humor s'adequa a la situació en que es troba, encara que hi predomina la felicitat.
86. No sol contradir-se. Actua d'acord a les seves conviccions.
87. Se sent a gust envoltada de gent, ja que li resulta fàcil ser agradable amb qualsevol persona. Ningú mai la jutja malament, excepte parlant de la seva família de baixa condició social en general.
88. Degut a la seva constant alegria i pensaments positius envers la gent, no crec que mai hagi pensat en què ser terrible pugui aportar algun benefici.
89. La Jane hagués contestat negativament aquesta qüestió ja que no li agrada mostrar que se sent afligida. Sempre procura ser forta i deixar enrere les preocupacions, encara que, pateix més del que aparenta. Per exemple, quan el seu estimat Bingley marxa de la ciutat s'intenta convèncer a ella mateixa que l'oblidarà i així se solucionarà tot, encara que sap que no serà tan fàcil.
90. En tot moment ha demostrat prudència.
91. La gent l'accepta pel seu caràcter viu, ple d'alegria i amabilitat.
92. Gaudeix de la companyia.
93. Com he esmentat prèviament, procura passar pàgina abans que capficar-se en un problema.
94. Cap dels seus parents ni coneguts té cap queixa del seu caràcter.

Mr Bennet

11.7 Descripció del caràcter: El senyor Bennet és el cap de família. Casat amb la senyora Bennet i pare de cinc filles de les quals menysprea a les tres petites. Les considera superficials, buides, sense res a oferir, simples. La Lizzy ha estat desde sempre la seva filla preferida, ja que és la més intel·ligent de les cinc, i com ella, es mostra irònic davant la ignorància.

➤ **Mr Bennet:** “ *Cap d’elles té cap qualitat que la faci recomanable. Totes són necies i ignorants com tantes altres joves; però la Lizzy, almenys, és més astuta que les demés.* ”
(pàg. 12)

➤ **Mr Bennet** (després que la seva filla Mary fes el ridícul tocant el piano): “*Molt bé filla, ja ens has entretingut prou, ara deixa que es llueixi una altra.* ”
(pàg. 80)

La seva relació amb la seva esposa pot descriure’s de qualsevol manera menys sincera i amorosa. No puc saber si alguna vegada van arribar a estimar-se de debó, però el que està clar és que allò que hi havia en un principi ha mort. El senyor Bennet mostra indiferència en compartir la seva vida amb ella. De jove, devia ser una dona molt bella i això va ser el què el va enamorar. Però ara, l’única cosa que veu en ella és una dona superficial que només es preocupa que les seves filles trobin a un jove ric amb qui puguin compartir la seva fortuna per tota la vida. Comparteix casa amb ella, i poca cosa més, ja que la majoria de vegades es troba sol a la biblioteca refugiant-se en els seus llibres.

“... *cautivat per la juventud, la bellesa i l’aparença, s’havia casat amb una dona mancada d’intel·ligència que va fer que tot l’afecte real que sentia per ella, s’esfumés poc temps després d’haver-se casat. (...) Li agradava el camp, la lectura, i de tals aficions havia extret els seus principals goigs. Poc devia a la seva dona, excepte la diversió que li proporcionava la seva ignorància. No és aquest el tipus de diversió que un home desitja, però on falten altres mitjans de diversió, el verdader filòsof sap com treure partit d’allò que li és proper.* ”
(pàg. 172)

Mr Bennet (quan s'assebenta que Charlotte accepta a Collins com a futur espòs) : *“Això li va permetre descobrir, que la Charlotte Lucas, la qual sempre havia considerat molt raonable, era tan tonta com la seva dona”*

“ Una mescla de suspicàcia, humor sarcàstic, reserva i capricis, que vint-i-très anys d'experiència no havien estat suficients perquè la seva dona desxifrés el seu caràcter.”
(pàg. 13)

Encara que conegui els desitjos de la seva dona, no té cap inconvenient en contradir-los. Quan Collins demana la mà de Lizzy i aquesta no accepta, Mrs Bennet insisteix al seu marit perquè faci entrar en raó a la seva filla, i en comptes de persuadir-la perquè accepti la proposta, aquestes són les seves paraules:

➤ **Mr Bennet:** *“... D'ara en endavant seràs una desconeguda per un dels teus pares. La teva mare no vol tornar a parlar-te si no et cases amb Collins, i jo no vull tornar-te a veure si et cases amb ell.”* (pàg. 88)

És directe i poc delicat. La manca de tacte la transmet als ignorants, entre ells, la seva dona:

➤ **Mrs Bennet:** *“És vergonyós que la Charlotte algun dia sigui la mestressa d'aquesta casa i jo hagi de fer-li un lloc i deixar que ocupi el meu lloc.”*
➤ **Mr Bennet:** *“ Per què no pensem en coses millors; per exemple, en que viuré més que tu.”* (pàg. 101)

Al llarg de la novel·la m'ha semblat veure una evolució en el sentiment de Mr Bennet envers les seves filles. Tot i fer burla dels seus capricis i de la seva immaduresa, ha arribat a preocupar-se realment per elles tot i seguir tenint el mateix judici sobre aquestes. Es pot comprovar en el moment en què la Lidia, la més esbojarrada i de temperament semblant al de la seva mare, superficial com ella, es fuga amb Mr. Wickham per casar-se amb ell.

- **Mr. Bennet:** “ *Cap oficial tornarà a entrar a casa meva. Queden prohibits els balls, a no ser que hi assistiu amb una de les vostres germanes (Jane o Lizzy), i mai més anireu més enllà de la porta de casa si no demostreu capacitat per ser raonables al menys deu minuts cada dia.*”

(pàg.215)

En la carta que escriu a Collins, després que en Darcy i la Lizzy s'haguessin promès:

- “... *Consola a Lady Catherine tan bé com puguis; però, jo de tu, em quedaria amb el nebot: té més a oferir.*”

(pàg. 275)

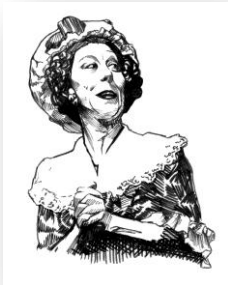
Mostra el seu afecte cap a Darcy ja que és un dels pocs joves que mereixen la Lizzy, la seva filla preferida. Sap que si la Lizzy l'ha acceptat, és un jove que val la pena.

Mrs Bennet

11.8 Descripció del caràcter: La mare de les germanes Bennet es pot definir com una dona escandalosa, nerviosa, irritant i fàcilment alterable.

- **Mrs Bennet:** “ *Als qui patim dels nervis no ens agrada parlar. Ningú sabia explicar el que sento. I sempre passa el mateix. Els que no ho pateixen no es compadeixen*” (pàg 89)

Per ella patir significa bàsicament que les seves filles encara no s'hagin casat. Per ella és

essencial pel benestar de la família i per la seva reputació que es casin amb un home adinerat i això està per sobre de totes les seves preocupacions.

Com a conseqüència, Mrs Bennet tindrà preferències envers les seves filles. Per ella, la millor serà aquella que estigui més a prop d'aconseguir arribar al matrimoni. Per això la seva filla preferida és la Jane, ja que al ser la més bella, les

seves esperances es dipositen en ella.

Gaudeix presumint de la bona sort que té al saber que Bingley s'ha fixat en la Jane i desitja ser envejada: “ *Va desitjar-li a Lady Lucas la mateixa sort per la seva filla , encara que amb l'aire triomfant amb què ho va dir, estava clar que no ho pensava.*”

- **Mrs Bennet:** “*T'asseguro Lizzy, que si se t'acudeix rebutjar totes les propostes de matrimoni no et casaràs mai, i no sé qui et mantindrà quan el teu pare mori.*”

Amb aquestes paraules Mrs Bennet demostra el valor que li atribueix al matrimoni. Per ella el matrimoni no és més que una assegurança, una manera de deixar de preocupar-se perquè ja es preocuparà el marit de mantenir a la dona.

A l'assabantar-se que Collins i la Charlotte s'anaven a casar, poc temps després que aquest li proposés matrimoni a la Lizzy, Mrs Bennet se sent com si tota la gent del seu

voltant li anés en contra. (pàg. 99) Se sent incompresa, la irrita veure la despreocupació de les seves filles envers el matrimoni.

Quan la Lydia s'escapa de casa amb Wickham es torna histèrica i pateix un atac de nervis ja que la fuga d'una de les seves filles, i a més a més sent menor, suposava una deshonra per la família. Mrs Bennet no volia ni pensar en que la notícia sortís a la llum. Però quan comprèn que la fuga ha funcionat per aconseguir casar a la Lydia els seus pensaments canvien totalment:

“ Després d'una lleugera preparació per les bones notícies la carta va ser llegida en veu alta. Mrs Bennet amb prou feines podia contenir-se mentre la Jane llegia, i així, quan aquesta va comunicar les esperances de Mr Gardiner que la Lydia fos una dona casada aviat, Mrs Bennet va esclatar d'alegria. Estava més exaltada ara per la satisfacció que abans per l'angoixa. Saber que la seva filla es casava era suficient. No va pensar en si seria feliç o no ni tampoc va sentir humiliació recordant el mal comportament de la seva filla que tant l'havia fet patir.”
(pàg. 219)

Encara més emotiva és la seva reacció al saber que la Lizzy es casa amb Mr Darcy. Està clar que per ella la felicitat de les seves filles augmentarà com més diners tingui el seu pretendent. I així ho expressa sense cap escrúpol. Així és Mrs Bennet, superficial, interessada i poc profunda.

➤ **Mrs Bennet:** *“ Oh, Déu meu! Estimada meva! La meva estimada Lizzy! Que rica i important seràs! Quines joies i quins carruatges tindràs! El matrimoni de la Jane no val res, res en absolut! Estic tan contenta, tan feliç! Quin home tan galant i encantador! (...) Tres filles casades! Deu mill lliures anuals! Què serà de mi, embogiré.”*
(pàg. 272)

Sembla a ser que Mrs Bennet ja ni es recorda que va prometre a Lizzy no parlar-li més després que rebutgés a Collins, no recorda tampoc haver despreciat en diverses ocasions a Darcy, ni haver elogiat la Jane i haver-se alegrat tant i tant pel seu matrimoni amb Mr Bingley.

11.9 Comparació dels personatges analitzats en l'obra “Orgull i prejudici”

11.9.1 Les germanes Lizzy i Jane Bennet.

Semblances:

Les dues pertanyen al mateix ambient. Viuen a la mateixa casa i assisteixen als mateixos llocs. Són com millors amigues. Això és degut a que tenen moltes coses en comú. Les dues són les més madures de les cinc germanes Bennet i és per això que tenen la mateixa visió en molts aspectes. Les dues senten que la seva mare les ridiculitza i comparteixen la mateixa opinió quan es tracta de l'amor. El busquen sincer, honest, profund. Encara que siguin conscients de la immaduresa i ignorància de les seves germanes petites, les dues es preocupen molt per elles, sobretot quan la Lídia es fuga amb Wickham.

Contrastos:

Penso que tenen una manera molt semblant de pensar sobre varis aspectes però que a l'hora d'actuar són oposades.

La Lizzy, és directa, diu el que pensa sense embuts. Sol destacar els defectes de qualsevol persona i acostuma a ser malpensada, cosa que la fa més distant que la seva germana quan es troba en societat. La Jane, en canvi, és l'amabilitat en persona, mai s'arriscarà a precipitar-se a l'hora de jutjar una persona. No creu que pugui existir tanta maldat en un ésser humà, fa totes les justificacions possibles per tal de donar una explicació comprensible a una mala actuació.

La Jane és més humil. Per la Lizzy equivocar-se és una decepció perquè sol pensar que té raó en tot el que diu. És conscient i reconeix la seva intel·ligència, encara que no té l'autoestima tan alta com la seva germana i sovint sent que la volen trepitjar.

Això és el que passa també en la vida real. Els qui són estimats per la societat se senten més còmodes rodejats d'aquesta. Els qui no és que tenen por d'esser mal jutjats, tal i com li passa a la Lizzy en el fons, perquè encara que dugui una carcassa que la faci

aparentar se forta, penso que se sent ofesa amb els judicis dels demés, per exemple amb el de Darcy el primer dia que la veu, quan diu que no és el suficientment guapa com per atreure'l. La Jane, en canvi, està acostumada a que ningú tingui cap queixa seva, ja que té un caràcter amigable, i una gran bellesa exteriorment. Per ella resulta fàcil guanyar-se a la gent tot i ser d'una classe social baixa.

Podria ser que la Lizzy hagués heretat més trets del seu pare que de la mare, ja que el seu caràcter no s'assembla per res amb el de la mare però sí és bastant similar amb el del pare ja que els dos fan burla de la ignorància i de tot allò que manca de sentit. La ironia és molt freqüent en la seva parla i el poc tacte també és quelcom que comparteixen. No pensen massa en la possibilitat d'estar ofendre a una persona, encara que per ells no és motiu per preocupar-se ja que segurament es tractaria d'una persona ignorant, superficial i nècia.

11.9.2 El matrimoni Bennet

El senyor i la senyora Bennet són pols oposats, no tenen gairebé res en comú, però com bé diuen: “els pols oposats s'atrauen”. Aquesta atracció s'ha anat esfumant al llarg dels anys.

El fet que la senyora Bennet tingui tanta pressa en casar les seves filles fa pensar que ella es devia trobar en una situació semblant quan era més jove. Es deu haver casat amb el senyor Bennet per assegurar la seva situació econòmica i estabilitat. Així doncs, com totes les mares solen fer, dona consells a les seves filles basant-se en la seva experiència i en les coses que l'han marcat en el passat.

El senyor Bennet, en canvi, es devia sentir atret per ella perquè devia ser una dona bonica, però realment, és poc probable que la seva passió hagi estat alguna vegada profunda ja que en la novel·la, sembla com si ja s'hagi cansat de compartir una vida amb la seva dona. Es refugia en els seus llibres. Passa més estona a la biblioteca que amb ella. Per ell, tot el que la senyora Bennet diu manca de sentit, la considera una ignorant. Els anys s'han emportat la seva bellesa i ara no existeix cap mena d'interès en el senyor Bennet per ella.

12. Anna Karenina

León Tolstoi (1875)

Resum:

L'Ana Karenina pertany a l'alta societat russa. És la dona d' un funcionari de Sant Petersburg, Karenin. Es dirigeix a Moscú, on viu Esteban Oblonski, el seu germà. Aquest, després d'haver estat infidel a la seva dona demana ajuda a la seva germana perquè la Dolly el perdoni. Durant el trajecte en tren fins a Moscú, l' Ana Karenina coneix la mare del compte Vronsky. Quan arriben a l'estació, Vronsky, que esperava allà a la seva mare queda captivat pels encants de l'Ana. Ell és l'enamorat de la Kitty, germana de la Dolly, i l'Ana, que s'adona que Vronsky se sent atret per ella, intenta evitar-lo per no tenir cap mena de conflicte amb la Kitty.

Quan l'Ana se'n torna a Sant Petersburg Vronsky decideix agafar el mateix tren on ella viatja i allà li declara el seu profund desig d'estar amb ella. Ella fa el possible per controlar els seus sentiments que ell ha despertat en ella i el rebutja. No obstant ell no para de perseguir-la per tal d'aconseguir el seu objectiu, enamorar-la, fins que va aconseguir que entre ells existís una passió desenfrenada. Aquesta no va passar desapercebuda per la societat de la ciutat i això va fer que Karenin, l'espòs de l'Ana, comencés a sospitar. Tot i així preferia no pensar-hi perquè la infidelitat de la seva dona per ell suposava un atac contra el seu honor, una humiliació. Però la gent parlava. Sempre que es trobaven, l'Ana passava més estona amb Vronsky que amb cap altre i Karenin no podia suportar que es fes pública aquesta notícia, així que va decidir cridar-li l'atenció a l'Ana i preguntar-li si els rumors que es deien eren certs. Ella fermament li responia que no feia més que dir ximpleries, aconseguint que Karenin arribés a sentir-se culpable per haver-la jutjat així.

La Karenina i Vronsky es veien sempre que podien d'amagat i Karenin no va poder fer més que afrontar la realitat.

Un temps després l'Ana queda embarassada de Vronsky i això fa despertar una gran desesperació en ella ja que hauria de confessar la veritat al seu marit i esperar la seva temible reacció. Quan Ana confessa, Karenin decideix que la idea del divorci és

inadmissible ja que va en contra de la seva moral cristiana i per tant decideix que l'Ana segueixi vivint amb ell i que no torni a veure mai més a Vronsky. Ella no pot obeir el seu marit ja que Vronsky s'ha convertit en la persona més important de la seva vida i no pot viure sense ell. Karenin, quan s'assabenta que l'Ana està desobeint les seves peticions s'informa sobre el divorci amb la intenció de marxar de casa amb el seu fill Sergio, deixant així a l'Ana sola i trista sense ell. Ella li demana que no marxi almenys, fins que no hagi donat a llum.

Ana va donar a llum a una nena però el part va fer que la seva salut passés a un estat greu, estant molt a prop de la mort. Un dia, estant Ana al llit estirada i sense forces, Vronsky i Karenin a l'habitació l'Ana demana al seu marit que la perdoni, confessa un fort penediment i haver actuat terriblement, no vol haver de morir-se sense el perdó del seu marit.

A partir d'aquest moment, es produeix en Karenin un canvi bruscat. Per primera vegada sent llàstima per la seva dona i se sent malament amb ell mateix per haver estat tan fred i cruel amb ella. La perdona de tot cor i es mostra orgullós de fer-ho. El mal ja estava fet i no hi hauria res que canviés els sentiments de l'Ana i Vronsky, així que Karenin decideix deixar que l'Ana i Vronsky construeixin una nova vida junts.

Vronsky, Ana i la seva filla marxen una temporada a l'estranger on el seu amor creix cada dia més. Al tornar a Rússia, la situació que està vivint la parella moral i legalment els preocupa, així que intenten parlar amb Karenin de la possibilitat que es produís el divorci, encara que Karenin no els dona una resposta. L'amor que sent Ana per Vronsky es converteix en una obsessió en la que la gelosia pren un paper important. Cada vegada que Vronsky no era a casa l'Ana se l'imaginava amb una altra dona i això despertava en ella sentiments de desesperació, gelosia, ira. Ja no creia que Vronsky l'estimés.

Vronsky ha de marxar uns dies a visitar la seva mare ja que aquesta està malalta. L'Ana entra en una de les seves crisis neuròtiques i creu que tot es una pla de Vronsky i la seva mare en el que l'està ajudant a trobar-se amb una altra dona. Decideix anar fins on ell està per tal d'enxampar-lo encara que les seves sospites no tenien cap fonament ja que Vronsky no tenia cap relació amb una altra dona encara que 'estava tip de les obsessions de l'Ana.

Durant el viatge en tren cap a casa la comtessa a l'Ana no li vénen més que pensaments negatius a la ment. Sent que la vida no té cap valor per a ella ja que Vronsky, l'home pel qual havia deixat tota la seva anterior vida amb Karenin i havia patit tant, ja no l'estimava i l'estava enganyant.

En una de les parades de l'estació, Ana decideix baixar ja que pensa que l'única solució d'abandonar aquesta vida que ja no té cap sentit per ella és la mort. Al pensar això, camina lentament cap a la via del tren i es deixa caure, fent que aquella locomotora acabés de manera cruel amb la seva existència.

Vronsky, en conèixer la notícia rep un fort impacte emocional i decideix anar-se'n a la guerra.

D'altra banda, la Kitty, la dona a la qual Vronsky havia rebutjat per compartir el seu amor amb l'Ana, viu feliçment amb el seu marit, Levin, que li dona tot l'amor i afecte que necessita per ser feliç.

Ana Karenina

12.1 Descripció del caràcter

La personalitat de l'Ana Karenina es pot considerar complexa ja que el seu caràcter pateix una gran evolució al llarg de la novel·la degut a les diverses emocions que pateix per les circumstàncies que se li presenten.

Aquest canvi en el seu caràcter es dona a partir del moment en que s'enamora de Vronsky, així que he dividit l' anàlisi en un abans i després d'haver-se enamorat d'ell.

Comença essent una dona sense preocupacions amb una vida fàcil, dona d'un ric funcionari rus i ben mantinguda. Al principi de la novel·la l'Ana Karenina és una dona segura d'ella mateixa, amb una alta autoestima. Sap que és una dona ben vista i això li aporta seguretat. Ella és una dona que per naturalesa sap guanyar-se l'amistat dels demés encara que dels qui formen part de l'entorn del seu marit pensa que constantment estan fingint i se sent avorrida i a disgust enmig d'ells. (pàg 129)

És una dona que intenta dominar els seus sentiments fins que aquests ja estan tan a flor de pell que no pot fer res per evitar-los:

“ Poc després d'haver tornat de Moscú i d'haver assistit en una vetllada en la qual esperava trobar-lo, però no ho va fer, va haver de reconèixer, per la tristesa que experimentava, que s'estava enganyant a ella mateixa, i que el constant interès de Vronsky en ella no només no li desagradava sinó que constituïa tot l' interès de la seva vida.” (pàg 130)

Ana temia a Vronsky. Havia d'evitar que ell fos la causa d'una possible imprudència. No volia que aquesta situació la desestabilitzés ja que estava acostumada a no tenir cap complicació i a ser ben jutjada.

- **Ana Karenina:** *“ He vingut aquí expressament sabent que el trobaria per dir-li que això ha d'acabar. Mai havia hagut de ruboritzar-me davant de ningú i ara vostè fa que em senti culpable, no sé de què...”*
- **Vronsky:** *“ Què desitja vostè que faci?”*
- **Ana:** *“Que vagi a Moscú i li demani perdó a la Kitty.”* (pàg 142)

L'Ana estava al cas que la Kitty havia notat l'interès de Vronsky per ella i que això havia despertat en la Kitty certa gelosia. En aquest diàleg amb Vronsky, el que l'Ana intenta és evitar rumors i possibles problemes amb la Kitty. Per a ella és important no ser mal vista i jutjada, encara que això suposi haver d'amagar els seus veritables sentiments, perquè tant Vronsky com ella mateixa saben que no volia que la seva relació acabés.

Aquest és el diàleg que tenen l'Ana i el seu espòs Karenin en arribar de la vetllada, després que tots els assistents veiessin com l'Ana passava l'estona amb Vronsky:

- **Karenin:** “ *Vull advertir-te Ana, que la teva conversa d'avui amb Vronsky ha estat del tot inapropiada i tan indiscreta que ha cridat l'atenció general.* ”
- **Ana:** “ *Sempre seràs el mateix.- va respondre ella, fingint no comprendre les paraules del seu marit.- A vegades t'alegres que estigui contenta i d'altres et molesta. Avui no m'he avorrit, és que t'ofèn això?* ”
- **Karenin:** “*Mai em deixaré portar per la gelosia ja que considero que és un sentiment ofensiu i humiliant, però hi ha certes lleis que no es poden arrabassar impunement. Avui el teu comportament no ha estat l'adequat.* ”
- **Ana:** “*No comprenc absolutament res.* ”

(pàg 151)

L'Ana pensava que al seu marit realment li importava ben poc la seva conversa amb Vronsky. L'únic que el preocupava era el que pogués dir la gent. Ella no creia en l'amor que el seu marit deia sentir per ella. No es creia cap dels “t'estimo” que li expressava. Dubtava que una persona com el seu marit conegués el que és realment l'amor. Així que el tracta amb ironia i no sent cap remordiment en fingir perquè sap que el seu marit no parla de tot cor. Ana actuava com un mur impenetrable amb el seu marit. Només ella podia triar el que volia expressar i el que no, i així ho feia, ocultant al seu marit el seu interès per Vronsky.

A partir del començament de la seva relació amb Vronsky Ana es torna una dona insegura, indecisa a l'hora d'actuar, ni tan sols sabia definir el que recorria el seu interior. Els seus sentiments eren canviants: alegria, culpabilitat, vergonya, passió...

“ L'Ana tenia la impressió que no podia expressar els seus sentiments amb paraules de la nova vida que se li presentava. Però a mida que passaven els dies, no només no podia expressar-ho amb paraules sinó que ni tan sols podia trobar pensaments amb els quals poder reflexionar sobre el que estava passant en la seva ànima.” (pàg 154)

Es podria definir l'Ana com a una persona impulsiva ja que es deixa portar per la primera decisió que té en ment. Després els seus actes no pensats tenen conseqüències i casi sempre desemboquen en el penediment o en una crisi neuròtica.

Ara que l'Ana està dominada per la passió, s'ha provocat en el seu caràcter un gran canvi. Ja no és una dona segura i el seu caràcter és inestable. Sovint cau en depressions i sent en ella un esperit d'engany i falsedat.

- **Ana Karenina:** *“ Ho sap tot! Ho esbrina tot! Com pot doncs parlar amb tanta tranquil·litat? Si m'hagués matat a mi o a Vronsky l'hagués apreciat. Però no. Només li interessen les mentides i les aparences.” (pàg 217)*

Encara no li havia confessat el romanç que amagaven ella i Vronsky al seu marit però sabia perfectament que n'estava al cas pels molts rumors que hi havia.

Sap que ha actuat malament i es considera ella mateixa una dona dolenta. Però veure la indiferència del seu marit li fa veure lo superficial que és i això d'alguna manera la sentir una mica menys culpable.

- **Ana:** *“ Què és el què vostè considera incorrecte de la meva conducta?”*

- **Karenin:** “ *La desesperació que no va saber amagar quan va caure un dels genets. (...)*”
- **Ana:** “ *No, no s'equivoca. Estava i estic desesperada. Mentre parlo amb vostè estic pensant en ell. L'estimo, sóc la seva amant. No puc suportar-lo a vostè; m'avorreix. Feu amb mi el que vulgueu. “ (pàg 222)*

No pot aguantar més la mentida i sent que s'ha tret un gran pes de sobre en confessar-li la veritat al seu marit. Tot i així és una dona a la qual no li és fàcil deixar enrere les seves preocupacions. El seu constant nerviosisme no desapareix. Ara continua perquè l'Ana comença a pensar en les conseqüències que pot comportar la seva confessió. Mostra una actitud negativa durant tota la novel·la ja que davant una adversitat mai veu possible trobar-hi una solució. I aquesta actitud pessimista és en part el que la fa perdre els nervis i pensar que la seva vida no té sentit.

L'Ana se sent inferior al seu marit. Suposo que pel fet de ser dona, i pel fet que no es veu capaç de mantenir el compromís de fidelitat, quan ell no li dona cap motiu per fer-ho. Ell només està per la feina, i torna i compta amb ella. No li ofereix un amor apassionat perquè la seva manera de ser no és així, encara que l'Ana troba a faltar aquesta passió que mai ha tingut i que quan es va casar sabia que no tindria. Això creava en ella una dependència del seu marit fent que no pogués actuar lliurement i sentís temor al parlar amb ell. Sabia que d'ell depenia el seu destí ja que es veuria obligada a acceptar la decisió que ell hagués pres després d'haver-lo enganyat ja que ella no tenia ja cap dret per haver trencat el compromís que existia entre ella i Karenin.

- **Ana:** “*Què sé jo? Només el que tu m'has dit. I qui m'assegura que dius la veritat?* (pàg 374)

La Karenina és una dona totalment desconfiada. Mai s'ha sentit estimada pel seu marit i ara li costa creure en un amor vertader per part de Vronsky. S'intenta convèncer a ella mateixa que ell li és sincer però en el seu interior està plena de dubtes i desconfiança perquè en el fons sap que és el típic aventurer amb el qual mai hauria imaginat tenir una relació amorosa.

- **Ana:** *“Alexey Alexandrovich: no només no és generós sinó que és poc honrat al ferir al dèbil.”*
- **Karenin:** *“Només penses en tu mateixa. Els sofriments que ha patit el que va ser el teu espòs no t'importen. Si tota la vida d'ell ha quedat desfeta li és igual. Què t'importa el què hagi hagut de suportar?”*
Per primera vegada i durant un instant es va posar en el lloc del seu marit i va sentir compassió per ell. (pàg 380)

Aquest diàleg el desenvolupen Ana i Karenin en el moment en què la salut de l'Ana ha estat greument afectada després d'haver donat a llum a la seva filla. El judici que tenia Ana sobre el seu marit fa un canvi radical. Aquell home al qui havia considerat superficial, interessat, fals i cruel ara pensava que era un home digne d'admiració. Un home bo.

- **Ana:** *“ He sentit a dir que les dones estimen als homes fins i tot pels seus vicis, però jo odio al meu marit per la seva bondat.! Pots creure, que encara que sigui un home tan excel·lent i bo que no mereixo ni besar el terra que ell trepitja, tot i així l'odio? L'odio per la grandesa de la seva ànima.”* (pàg 444)

Enfrontar-se a aquesta realitat encara la descontenta més. Ara no té motius per parlar malament del seu marit. Després d'haver-la perdonat, després d'haver-li permès que se'n vagi amb Vronsky i sigui feliç amb ell encara li guarda més rancúnia perquè ara encara se sent més culpable i desgraciada.

- **Ana:** *“On deu ser? I per què em deixa sola amb les meves penes?”, va pensar de sobte, oblidant que ella mateixa ocultava al seu marit tot allò que era referent al seu fill.”* (pàg 588)

Pel que he pogut llegir en la novel·la penso que l'Ana no vol deixar que Vronsky la conegui al cent per cent. Penso que mostra el que en realitat no és i que ho fa perquè els demés no sàpiguen que en realitat és una dona molt sensible. D'alguna manera, amb aquesta carcassa, se sent menys dèbil i més segura que no prendrà mal. Crec que ningú la coneix. I com que no mostra la seva manera de ser els seus sentiments queden dins seu la majoria de vegades de manera que és difícil saber tot el que li passa pel cap.

A la Dolly, la seva es cunyada: *“ Em mires i penses si puc ser feliç en la meva situació. Doncs si, sóc feliç, imperdonablement feliç. M'ha passat una cosa meravellos, quelcom*

així com despertar d'un somni espantós (...)” (pàg 634) L'Ana diu aquestes paraules en un estat de preocupació constant. Té la necessitat d'amagar les seves penes. Ningú pot saber que una dona tan triomfant com ella, està passant per un mal moment.

En quant a la família, l'Ana no la valora gaire. No s'interessa per la seva filla, a la qual no s'estima i no la sent seva. D'altra banda, critica la mare de Vronsky sense cap remordiment, sense pensar en què pot estar fent-li mal a ell. *“El que més li va extranyar a la Dolly va ser que al preguntar quantes dents tenia la petita Any, la mare no va saber que dir, doncs no estava al cas de les dents que li havien sortit últimament.”*(pàg 640)

La seva preocupació principal era ella mateixa. La seva persona. El desig d'estar sempre guapa davant als ulls del seu estimat perquè no trobés a faltar tot allò que ell havia deixat per ella.

Des que comença a sentir que la passió de Vronsky s'ha refredat, no pot deixar de pensar que una part d'aquest amor el consagrava a altres dones i la gelosia la devoraven.

- **Ana:** *“Si ell m'estimés, hauria comprès el desagradable que és la meva situació i hauria fet tot el possible perquè me'n allunyés.”* (pàg 772)

l'Anna li atribueix totes les culpes de tots els problemes a Vronsky. Penso que això es deu al fet que ha de sentir-se tranquil·la amb ella mateixa i seria una tortura pensar que després de tot el que ha deixat enrere, la seva vida anterior amb Karenin, el seu fill Sergio... les coses no van bé per culpa seva.

- **Ana :** *“ La vergonya i la deshonra d'Alexey Alexandrovich, d'en Sergio, i la meva terrible vergonya. Tot quedaria salvat amb la meva mort. I al veure'm morta, ell es penediria, m'estimaria, i no podent fer-hi res més, es desesperaria i patiria.”* (pàg 778)

Considero que l'Ana és egoista. No es preocupa dels altres i en canvi ella espera de tothom que la comprenguin. Només pensa en com sortir de la situació penosa en què es troba. Tampoc tracta de comprendre el perquè la crueltat del seu marit Karenin i el jutge essent cruel i essent bo. I ara, pensa en morir no només per oblidar-se de tot i sortir de la seva difícil situació i acabar amb la seva desesperació, sinó perquè pensa que és l'única manera possible de fer patir a Vronsky, el seu enamorat. *“Volia tan sols una cosa: castigar-lo.”* (pàg 785)

És tal el caos que l'Ana Karenina té en el seu interior que té sentiments contraris d'un dia per l'altre. Això, o bé es vol convèncer a ella mateixa de quelcom inexistent: *“No, no... Viure! Vull viure! L'estimo i ell també m'estima. Hem discutit però això passarà.”* (pàg 786)

- **Ana:** *“Què és això?- va dir-se al veure en el mirall aquell rostre despenjat, els ulls amb una brillantor estranya, que la miraven amb aquella expressió d'espant. Sóc jo aquesta dona?”* (pàg 790)

Ni tan sols ella es capaç de reconèixer-se. Veu una dona totalment diferent en ella, que s'ha perdut en un cúmul de circumstàncies que l'han portat a la desesperació.

- **Ana:** *“volia explicar-li a la Dolly tot el que havia passat. Però vaig fer molt bé en no dir-li res. Que contenta s'hagués posat amb la meua desgràcia! La Kitty encara se n'hagués alegrat més ara que la veig tan bé. Em té enveja. (...) Tots ens odiem.”* (pàg 796)

Penso que aquesta actitud negativa de l'Ana i aquesta costum de pensar malament de tothom qui l'envolta és perquè encara no ha rebut sentiments d'afecte de ningú. Vronsky seria aquesta primera persona i per això va acceptar a deixar-ho tot per ell, per tal de sentir-se per fi estimada, encara que aquella passió per ella ja s'havia esfumat en ell. Això la fa pensar que tothom mira per lo seu. Que tot són sentiments d'enveja, d'odi i rivalitat entre la gent. Per ella tot es mentida, engany, maldat.

L'Ana Karenina acaba amb la seva vida en l'estació de tren, quan es dirigia a buscar a Vronsky sentint-se desesperada per la seva solitud. Acabar en mig de la via és per ella

l'única sortida. Moments abans que el tren acabés amb ella, en el seu cap hi brollen tots els bons records de la seva vida. Es penedeix del que està fent, encara que degut a la seva actuació per impuls, ja es massa tard.

“ Allà. Allà en mig el castigaré i em lliuraré de tots i de mi mateixa. - Un sentiment semblant al que experimentava quan, al banyar-se, havia d'entrar a l'aigua es va apoderar d'ella, i aquest sentiment va fer despertar en la seva ànima una ona de records de la seva infantesa i joventut. De sobte la vida se li va presentar amb totes les alegries lluminoses i radiants del passat. Però no obstant, no apartava la vista del segon vagó, que s'anava acostant. I en el precís instant en què les rodes davanteres passaven pel seu davant, es va llançar sota el vagó. Va caure de genolls i va fer un moviment lleuger, obrint els braços, com provant d'aixecar-se. En aquell instant es va horroritzar del que estava fent. On sóc? Què faig? Per què? – Va voler retrocedir però quelcom dur, de ferro, inflexible va xocar amb el seu cap, i va sentir-se arrossegada d'esquenes.- Senyor, perdona'm! – va exclamar, conscient de l'inevitable i ja sense forces.”

12.2 Test de personalitat epq-A, Ana Karenina

Per realitzar aquest test posant-me en la pell de l'Ana Karenina he dividit les preguntes en cinc grups.

Les preguntes d'aquest color lila les he respost basant-me en el caràcter inestable, nerviós, contradictori, i impulsiu de l'Ana. Canvia d'humor constantment. Ella és conscient que el seu caràcter és així però mai acceptarà haver-se equivocat. Sovint pensa que Vronsky l'enganya i això li fa treure les ganes de viure ja que ha abandonat una vida ja construïda per ell.

Les preguntes d'aquest color verd les he respost basant-me en els sentiments que li provoquen a l'Ana la seva relació amb Vronsky. Com que viu obsessionada amb que l'enganya no dubta en ser dura amb ell i atacar-lo sense saber. Des que està em Vronsky se sent privada de llibertat.

Les preguntes d'aquest color blau les he respost basant-me l'amor que sent l'Ana pel seu fill i d'altra banda, pel que suposa per l'Ana el seu matrimoni: “una assegurança”, un compromís. Sap que al haver-lo trencat no té cap dret a reclamar res a Karenin.

Les preguntes d'aquest color taronja les he respost tenint en compte el paper que pren per a l'Ana la societat. Es una dona molt ben vista que crida l'atenció per la seva bellesa i peculiaritat.

Les preguntes d'aquest color vermell les he respost basant-me en que deixant a part les seves preocupacions, es coneix l'Ana com a una dona alegre conversadora, agradable, coqueta i educada. La seva part dura i amb poc tacte es desemboca en Vronsky.

1. ¿Tiene Vd., muchos “hobbys”, muchas aficiones? SI
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? SI
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? SI
5. ¿Es Vd. una persona conversadora? SI
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? SI
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? SI
8. ¿Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? NO
9. ¿Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? SI
10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? SI
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? NO
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? SI
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? SI
14. ¿Es Vd. una persona irritable? SI

15. Cuándo promete hacer algo, ¿ cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? NO
16. Normalmente, ¿ puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? SI
17. ¿ Se hieren sus sentimientos con facilidad? SI
18. ¿ Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? SI
19. ¿ Tiene Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? NO
20. ¿ Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? SI
21. ¿ Se siente a menudo hartado, hasta la coronilla? SI
22. ¿ Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? SI
23. ¿ Le gusta mucho salir? SI
24. ¿ Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? NO
25. ¿ Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? NO
26. ¿ Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? NO
27. ¿ tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? SI
28. ¿ Se considera Vd. una persona nerviosa? SI
29. ¿ Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? SI
30. ¿ Prefiere Vd. leer a conocer gente? NO
31. ¿ disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? SI
32. ¿ Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? NO
33. ¿ Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? SI
34. ¿ Tiene Vd. muchos amigos? NO
35. ¿ Se interesa por el porvenir de su familia? SI
36. ¿ Es Vd. una persona preocupadiza? SI
37. Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres? -
38. ¿ Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? NO
39. ¿ Sufre Vd. de insomnio? SI
40. ¿ Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? SI
41. ¿ Son buenas i convenientes todas sus costumbres? NO
42. ¿ Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? SI
43. ¿ Le gusta alternar con sus amistades? SI
44. ¿ Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? SI
45. ¿ Ha hecho alguna vez trampas en el juego? NO
46. ¿ Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿ se compadecería de él? NO
47. ¿ Se preocupa Vd. acerca de su salud? NO
48. ¿ Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? -
49. ¿ Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿ Le molesta la gente que conduce con cuidado? NO
51. ¿ Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? NO
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? -
53. ¿ Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? SI

54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? SI
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? SI
56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? NO
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? NO
58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? SI
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? SI
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? SI
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? NO
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? SI
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? NO
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? -
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? SI
67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? SI
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando al gente le habla? SI
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? NO
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? SI
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? NO
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? SI
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? SI
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? -
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? SI
78. ¿Se siente a menudo solo? SI
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? SI
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? SI
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? NO
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? SI
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? SI
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? SI
86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? NO
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? NO
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? SI
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? SI
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? NO
91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? SI

92. ¿Prefiere normalmente salir solo? NO
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? SI
94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? NO

12.3 Justificació de les respostes de l'Ana:

1. Muntar a call i anar a l'hipòdrom a veure curses, arreglar-se i posar-se els seus millors vestits, anar a teatre...
2. Una dona de l'alta societat com és ella no podria permetre's tenir deutes.
3. Els sentiments contraris són molt freqüents en ella. Un dia sent que és feliç amb Vronsky, i al dia següent se sent desgraciada i sense ganes de viure.
4. He relacionat amb aquesta pregunta amb el fet que passés per alt que és una dona casada fent, sense pensar-s'ho massa el que més li venia de gust.
5. És considerada per tothom una noia agradable i molt viva. Amb els homes, fins i tot, les seves converses semblaven una mena de coqueteig.
6. Té molta afinitat amb els nens, però no està pendent ni de la seva filla petita, ni se l'estima. En quant a en Sergio, se l'estima molt, però està més ocupada pensant en les seves pròpies preocupacions.
7. Inclús tenint el que vol, a Vronsky, l'home del qual s'havia enamorat perdudament i havia deixat el seu marit, a tot li troba pegues. Tampoc se sent del tot feliç en la seva nova situació, que era la que ella desitjava.
8. Essent una dona de l'alta societat, ja tenia criats que se n'ocupaven de vigilar l'entrada.
9. L'Ana pren morfina quan Vronsky ha de passar uns dies fora de casa. (pàg 692)
10. És una dona impulsiva i fa les coses sense pensar massa. Per exemple el seu suïcidi. Quan discuteix amb Vronsky també el contesta impulsivament encara que després sent por a que l'abandoni ja que per res del món voldria separar-se d'ell.
11. No consta en la novel·la, encara que l'Ana sap que pot tenir el què vol perquè és una dona molt ben vista, (al principi de la novel·la).
12. Si que ho és. El seu caràcter viu i altiu és el que la fa ser tan destacable entre tots i que sigui considerada una dona fascinant. Però aquest caràcter alegre va perdent força a mida que passa el temps en la novel·la, fins que desapareix.
13. Les seves noves amistats solien ser de l'entorn de Karenin, el seu marit. Un entorn que a ella no li esqueia.

14. No pot evitar indignar-se per qualsevol motiu referent a Vronsky o bé al seu marit. Ja sigui perquè la contradiguin, se senti incompresa, enganyada o ofesa.
15. Promet al seu espòs Karenin no tornar a veure Vronky i no és capaç d'estar lluny seu, encara sabent que podria rebre un càstig greu i dolorós per part del seu marit, com deixar de veure el seu fill.
16. A les reunions que assistia amb Karenin es mostrava bastant independent ja que el seu marit ni tan sols estava pendent del que ella feia i l'Ana podia actuar més lliurement. Amb Vronsky succeïa quelcom semblant, però solia haver-hi conflictes ja que a Vronsky no li agradava com l'Ana actuava o es presentava a la societat.
17. Penso que és una dona aparentment forta i autònoma però en realitat molt sensible i més aviat dèbil.
18. Trenca el seu matrimoni i d'alguna manera també fa que la possible relació de Vronsky amb la Kitty es doni per perduda.
19. És una dona destacable. Crida l'atenció pel seu físic i la seva manera tan seva d'actuar.
20. Una de les raons per les quals pensa en la mort és per així poder castigar a Vronsky per no haver-la tractat com es mereixia i per haver-la fet patir tant.
21. Sempre hi ha quelcom que la descontenta.
22. Parla d'una infidelitat amb Vronsky de la qual no té prova alguna ni motiu de sospita però es deixa portar per la gelosia sense que ningú, ni tan sols ell, pugui convèncer-la del contrari.
23. De tant en tant surt amb la Betsey, per exemple al teatre, però acostuma a passar els dies a casa, esperant que arribi el seu estimat, troba a faltar més llibertat, o bé companyia seva.
24. No sol admetre un error. Culpa sempre a algú altre.
25. Actua per impuls, potser erròniament alguna vegada però mai té remordiments.
26. El matrimoni va ser per a ella una bona opció per a ser una dona mantinguda. En la novel·la s'explica l'amor inexistent entre l'Ana i Karenin.
27. El seu marit. Pensa que el seu objectiu es castigar-la per haver-lo deixat sense honor. És capaç de treure-li el seu fill, d'obligar-la a deixar de veure a Vronsky i de negar-se a acceptar el divorci.
28. S'exalta amb facilitat. Viu les emocions a flor de pell i és incapaç d'amagar-les.

29. He relacionat aquesta pregunta amb el seu matrimoni amb Karenin, basat principalment per l'interès d'ambdós.
30. No és una amant de la lectura.
31. A vegades la seva intenció sí és fer sentir malament al qui l'ha ferit, però no ho fa bromejant sinó dient veritats que fan mal o expressant els seus pensaments de manera ofensiva i sense tacte.
32. La seva vida és plena de preocupacions que no es pot treure del cap.
33. Malpensa de tothom.
34. La seva major confident és la Dolly, la seva ex cunyada, encara que fins i tot pensa que aquesta s'alegra de les seves penes. No té ningú en qui confiar totalment.
35. Prioritzen les seves preocupacions. En quant a Karenin, el jutja sense parar-se a pensar la situació penosa que també ell està vivint, el seu fill Sergio, l'enyora molt però va preferir a Vronsky abans d'estar junt amb el seu fill, i la seva filla petita, l'Any, ni tan sols se l'estima com a filla.
36. En tot moment en què Vronsky és fora de casa pensa que la pot estar enganyant amb una altra dona.
37. No consta en la novel·la res que faci referència a la seva infància.
38. És amable amb qui sigui que se li acosti però el seu caràcter altiu fa que no sigui ella la interessada en conèixer a alguna persona.
39. No consta en la novel·la però podria ser possible degut al seu constant estat de preocupació.
40. Pensa que Vronsky la deixarà d'estimar i per això fa el possible per estar irresistible als seus ulls. Creu que quan es cansi d'ella l'enganyarà amb una altra dona.
41. Quan està malalta és l'únic moment on reconeix al seu marit ser una dona dolenta i haver actuat malament.
42. Davant de la Dolly fingeix ser molt feliç amb Vronsky i estar orgullosa de la seva nova vida per tal d'amagar a la societat el seu estat de desgràcia.
43. No valora les amistats perquè no en té cap de reals i per això tan li és amb qui anar per arreu de la ciutat.
44. És molt menys forta del que intenta aparentar.
45. No consta en la novel·la.

46. No és generosa. Pensa només en els seus problemes. Encara que no sé els sentiments que despertaria en ella un nen perdut, perquè resulta molt amigable amb els nens, encara que d'altra banda, ha acceptat viure sense el seu fill, cosa que mostra despreocupació per ell.
47. Pren morfina i acaba ella mateix amb la seva pròpia vida.
48. No necessita res de ningú, excepte del seu marit (el divorci, per exemple), però a d'ell no es pot aprofitar perquè ja té prou remordiment sabent que ha estat una dona infidel que ha trencat el compromís que tenia amb Karenin.
49. És una persona conversadora.
50. No consta en la novel·la.
51. És impulsiva a l'hora d'actuar.
52. Veure pregunta 37.
53. Degut a la seva capacitat de fer-se interessant i guanyar-se l'atenció dels demés.
54. Tot ho veu negatiu del mateix "color negre".
55. No està contenta amb la vida que viu, que era la que ella havia desitjat. Potser sent que ha arriscat massa i no ha rebut a canvi el que esperava. Ha perdut la fe en l'amor profund entre ella i Vronsky.
56. Ella mateixa es pregunta que "què en serà d'ella?".
57. És fàcil mantenir una conversa amb ella encara que gairebé mai parla de temes personals, almenys no sincerament. Li costa obrir el seu cor als demés per por a que pensin que és una desgraciada i se n'alegrin.
58. He suposat que si ja que es preocupa moltíssim en una quedada amb Vronsky en la qual ell es retarda més d'una hora.
59. Potser la paraula no seria "avorrida" però sí pensa que la seva vida ja manca de sentit.
60. He relacionat aquesta pregunta amb el fet que l'Ana trenca el seu matrimoni amb Karenin sense tenir cap intenció, en un principi, de confessar-li els seus sentiments per Vronsky.
61. És amigable i sap que és ben jutjada pels altres.
62. És ella qui evita les trobades on hi pugui ser el seu marit.
63. És per ella necessari veure's guapa davant els ulls de Vronsky.
64. Ella transmet el que vol sense pensar en les formes ni els bons modals, exceptuant el cas de la seva cunyada a la qual tracta amb tacte. A vegades té poca empatia envers els altres.

65. En la novel·la no apareix cap sentiment de l'Ana envers els seus parents.
66. Més d'una vegada, fins que finalment compleix el seu propòsit.
67. Prova varies vegades de convèncer al seu marit perquè no sigui tan dur amb el seu càstig i faci qualsevol cosa menys treure-li el seu fill. També insiteix perquè Vronsky no la deixi sola a casa.
68. No expressa tot el que sent moltes vegades però sap fins quin punt vol deixar els seus pensaments als descoberts.
69. No pensa en si a aquella persona pot ser-li de mal gust el que està dient.
70. Perquè creu que Vronsky es cansarà d'estar amb ella i deixarà d'estimar-la.
71. No consta en la novel·la.
72. He respost que si pensant que és una dona impacient i fàcilment irritable.
73. No consta en la novel·la en les diferents ocasions en que la Karenina està a l'estació de tren.
74. Veure 14.
75. Es podria suposar que sí degut a la seva alta classe social i la seva coqueteria.
76. No consta en la novel·la.
77. Amb la Dolly, ja que circumstàncies com que el seu germà li és infidel o bé que s'ha separat de Karenin l'allunyen d'ella. Amb la Kitty, per tal d'evitar una situació incòmoda ja que Vronsky volia conquistar a la Kitty abans de conèixer l'Ana, i aquesta n'estava al cas.
78. No té a ningú en qui confiar. Vronsky, que era l'única persona que necessitava per poder ser feliç resulta ser una més de les seves preocupacions i mals de cap.
79. Per exemple, l'anar a veure el seu fill després d'haver estat obligada a allunyar-se d'ell.
80. Veure 19
81. No consta en la novel·la que tingui debilitat per als animals.
82. És per això que Vronsky mai li diu res que la pugui ofendre.
83. Ella mateixa posa fi a la seva vida.
84. No consta en la novel·la.
85. Un dia creu que és feliç i que vol estar per sempre amb Vronsky, que és el millor que té, i al dia següent pensa que no val la pena seguir vivint perquè la seva vida ja no té cap valor i està plena de desgràcies.
86. Es contradiu molt.
87. L'ambient en què es troba no es per ella confortable.

88. Si el seu marit Karenin la temés, evitaria molts dels seus problemes. Podria actuar més lliurement sense pensar en les conseqüències dels seus actes.
89. Se sent afectada per qualsevol cosa que fa Vronsky i que no li agrada. Inclús pensa que ho fa a consciència i que no pensa en ella i en el que pateix.
90. Penso que actua per impuls, sense pensar o bé sense importar-li el que és correcte i el que no. No li sobra prudència.
91. Externament se la veu viva i molt alegre. Segura de sí mateixa i independent. Una dona interessant i diferent a la resta.
92. El seu desig seria anar amb Vronsky arreu on va. Passa la majoria de temps sola a casa.
93. És molt susceptible. Tot el conjunt de penes que té en el seu interior fan que perdi les ganes de viure.
94. Si podria portar-se millor amb tothom. Però penso que ella hagués pensat que no ja que els tracta com es mereixen per desitjar-li el mal.

Karenin

12.4 Descripció del caràcter: Karenin és un home fred, seriós i distant, intel·ligent. Un home de negocis. Al principi de la novel·la la seva vida no té cap complicació. Té una bona vida, un bon treball i una esposa digna.

Sent seguretat en ell mateix i acostuma a parlar amb ironia, sobretot a la seva dona.

- **Karenin:** *“Com pots comprovar, el teu espòs, tan enamorat com el primer dia anhelava tornar-te a veure.- va dir utilitzant un to de burla com per ridiculitzar aquesta manera d'expressar-se.”* (pàg 107)

Per Karenin el treball era la seva principal prioritat, i en segon lloc hi era ella, l'Ana. No obstant no podia anar-se'n a dormir sense saber el que estava passant en l'actualitat. Llegir cada nit era per ell un deure. Tenia grans aptitud en temes de política, filosofia i religió, i encara que fos un ignorant en temes de música, poesia i literatura no deixava d'interessar-se en aquestes últimes. Això demostra que és un home culte, sin més no, que té curiositat per indagar en tot allò que desconeix.

“No tan sols aquelles dones, sinó tots els qui estaven en aquella sala miraven a la parella, asseguda separada del cercle, com si els demés fossin per ells un disturbí. L'únic que no va mirar ni una vegada en aquella direcció va ser Alexey Alexandrovich, atent a la conversació a la qual estava formant part i de la qual no es va distreure ni un moment.” (pàg 144)

Això demostra de Karenin no va pensar en tota la nit en la seva dona. Si no fos per tota la gent que l'envoltava en ell no s'hagués despertat cap sospita de la situació entre Vronsky i l'Ana. Ell en realitat no havia considerat estrany que la seva dona i Vronsky haguessin estat parlant apartats dels demés, encara que va notar que si ho era pels demés, i això el va fer canviar d'opinió.

Karenin era un home que valorava molt les aparences. La imatge que el seu entorn rebia d'ell i la seva dona. No pensa per ell mateix sinó que es basa en el criteri dels demés.

- **Karenin:** *“He de parlar-la així. Primer li explicaré la importància que té l'opinió de la societat, en segon lloc parlaré de la significació religiosa del matrimoni, en tercer lloc si és necessari mencionaré la desgràcia que pot recaure sobre el seu fill i en quart i per últim li indicaré la possibilitat de la seva desgràcia.”* (pàg 148)

Al contrari que la seva dona, és un home que no actua per impuls sinó que premedita sobre les seves actuacions i pensa si realment ha d'actuar abans de poder cometre un error. En aquest cas, Karenin al considerar-se el cap de la família es veu obligat a amonestar a la seva dona.

En les repetides ocasions en què Karenin intenta que Ana confessi la veritat, sol afegir-hi un *“pot ser que m'equivoqui, si és així, perdona'm”*. Sembla com si per ell fos difícil equivocar-se, si jutgés malament a la seva dona es sentiria culpable. Encara que el fet de pensar que el seu nom podia estar sent deshonorat el feia perdre la paciència. Desitjava amb tota la seva ànima que així no fos.

Karenin es prohibia a ell mateix reflexionar sobre el tema de l'Ana i Vronsky. Optava per amagar una realitat, però en el fons de la seva ànima sabia que estava essent un home burlat.

- **Karenin:** *“Bé. Exigeixo que guardi vostè les seves aparences fins que prengui les mesures adequades per salvar el meu honor.”* (pàg 223)

Quan finalment la seva dona va decidir confessar la seva infidelitat al seu marit aquest ni tan sols va reaccionar. No va expressar cap mena de sentiment de tristesa ni decepció. L'únic en què pensava era en com sortir d'aquest embolic de la millor manera per no ser mal vist ni quedar com a un pobre inútil davant la societat. D'altra banda, el veure plorar la seva dona el va deixar bloquejat, ja que la seva major debilitat era veure una dona o bé un nen plorar. Li feia perdre l'equilibri i la capacitat de raonar.

“No puc ser un desgraciat pel fet que una dona menyspreable hagi comès un crim. L'únic que haig de fer és trobar la millor manera de sortir d'aquesta situació en la qual he estat col·locat. I la trobaré.” (pàg 292)

“Ocupat amb el seu treball quotidià, Karenin havia oblidat per complet que avui era el dia fixat pel retorn de l’Ana Arkadievna, per la qual cosa va quedar sorprès i desagradablement impressionat quan el criat el va informar de la seva arribada.”

(pàg 333)

Com es pot comprovar, l’amor de Karenin cap a la seva dona mai havia estat real. Les seves ocupacions diàries feien que se li oblidés el tema referent a la seva dona. La preocupació de Karenin no era ni molt menys que la seva dona l’hagués abandonat.

Com que l’Ana no va complir amb el que el seu marit li havia exigint i se seguí trobant amb Vronky d’amagat, aquest va decidir venjar-se i amenaçar-la en demanar el divorci i emportar-se al seu fill. Karenin no sentia remordiments en saber el dolor que li causaria a l’Ana. És més, aquest era el seu objectiu. Fer-li mal per fer-li pagar per tot el que ell havia de patir: al cap i a la fi, una deshonra, que era el pitjor que se li podia presentar.

(pàg 378)

- **Ana:** *“S’enduu vostè en Sergio només per fer-me patir. Vostè no l’estima!”*
- **Karenin:** *“Si: la repugnància que sento per vostè m’ha fet perdre fins i tot l’afecte que sentia pel meu fill. Tot i així me l’emportaré amb mi.*

(pàg 380)

A partir del moment en què la salut de l’Ana està en greu estat, el personatge de Karenin pateix una mena d’evolució psicològica en el seu caràcter. El veure a la seva dona penedida.

- **Karenin:** *“ Li suplico que m’escolti. És necessari. (...) No li ocultaré que he patit molt. Confesso que sentia el desig de ferir-los, a vostè i a ella. Quan vaig rebre el telegrama, tenia els mateixos sentiments, és més, he inclús arribat a desitjar la mort de l’Ana. Però... –va callar un moment pensant en si havia d’obrir-li el seu cor o no. Però la vaig veure i vaig perdonar-la. I la felicitat que vaig experimentar en ma indicar quin era el meu deure. He perdonat sense embuts, sincera i plenament. Vull oferir la galta esquerra a qui va bufetejat la dreta. Només demano a Déu que no em tregui el poder perdonar.”*

(pàg 430)

Aquest diàleg que Karenin manté amb Vronsky després d'haver perdonat a l'Ana. El seu canvi sobtat d'actitud pot ser la conseqüència de no haver-se mostrat com realment era. L'orgull que havia mostrat davant l'Ana era degut al fet que per culpa seva Karenin s'havia sentit deshonorat, i per això ell suposava la desgràcia. Jo penso que el ser cruel, fred i despietat amb l'Ana era fruit d'una carcassa que ell havia format en la seva personalitat per tal de no mostrar-se dèbil davant la seva dona. Però que en realitat ell sap que la seva relació amb ella mai ha estat del tot honesta i ara que ja havien passat les coses, no es podia tornar enrere. *“L'Alexey no va pensar en la possibilitat que el seu penediment fos sincer. La seva equivocació no consistia només en no haver previst aquesta possibilitat sinó també en no haver conegut el seu propi cor abans del dia en que va veure a la seva dona moribunda.”* (pàg 435)

En el cor d'Alexey existeixen dos sentiments que són la base de les seves actuacions: un, la bondadosa força moral que tenia la seva ànima; i l'altre, una que no podia transmetre-li cap tranquil·litat. Aquesta era la imatge que la gent tindria d'ell segons tot el que li havia passat.

➤ **Karenin** : *“Digui'm vostè què és el que pot provocar la pau del seu esperit. M'entrego a la seva voluntat.”* (pàg 446)

Karenin és un home realista. Tot i que ho hagués intentat tot per no sortir malparat d'aquest assumpte ja que no era ell qui havia errat sinó la seva dona, arriba un punt en que sap que ha de resignar-se perquè “el mal ja està fet”. I és llavors quan la seva bondat fa que accepti els desitjos de la seva dona tot i el mal que li ha causat.

“Alexey Alexandrovich havia crescut orfe. Eren dos germans. No recordava al seu pare i la seva mare va morir abans que ell tingués deu anys. No eren rics. Va ser el tiet Karenin, un gran funcionari va encarregar-se d'ell.” (pàg 525)

Penso que el fet d'haver nascut orfe afecta moltíssim a la personalitat de Karenin. És possible que d'aquí provingui la seva relació distant amb el seu fill i el seu temperament fred en general, per l'afecta que ell no ha tingut en la seva infància. Probablement el seu tiet era com és ara ell i es comportava amb Karenin de la mateixa manera que ell ara ho fa amb el seu fill i del seu tiet provingui aquesta prioritat seva en els negocis. En definitiva, Karenin se sentia sol, no tenia a qui expressar-li les seves penes i això l'entristia.

Vronsky

12.5 Descripció del caràcter: a Vronsky se'l podria definir com un home amb una inalterable intranquil·litat, segur de sí mateix i ple d'orgull. Es defineix a ell mateix com a un bohemí innat.

Al conèixer a Karenin, Vronsky se sent incomodat ja que es trobava amb un home semblant a ell en el fet que ambdós tenien una alta autoestima i al veure's l'un a l'altre va sentir com si fos per ell un rival.

“Vronsky es divertia escoltant-la, li donava la raó, l'aconsellava, mig de debó mig bromejant, com solia fer amb aquella classe de dones.” (pàg 117)

Áquesta autoestima tan pròpia en ell el feia sentir-se capaç d'aconseguir a qualsevol dona.

“Sabia que als ulls de Betsey i les demás persones del món no corria el risc de semblar ridícul. Davant d'aquells podria ser ridícul el paper sense esperances d'una jove o una dona lliure. Però el paper de conquistar una dona casada. Perseguint coma finalitat portar-la a l'adulteri , semblava per tots, i Vronsky ho sabia, quelcom magnífic i grandios, mai ridícul.” (pàg 131)

Com a Karenin, el quedar bé davant la societat per ell era important. Penso que si l'Ana hagués estat soltera, per ell conquistar-la no hagués estat cap mèrit. La seva atracció es basa més en quí és l'Ana Karenina que en com és ella.

- **Vronsky:** *“Què hi farem. Aquesta antiga tradició, per estúpida que sigui, encara està de moda.” (pàg 140)*

El fet que no valori el matrimoni suposa que no senti remordiments en trencar-ne un.

- **Vronsky:** *“Vostè sap que no és amistat el que necessito. La única felicitat possible en aquesta vida és per mi en aquella paraula que no desitja sentir: l'amor. “ (pàg 145)*

No és un home sincer. Si ha d'incloure mentides en les seves declaracions a l'Ana per així conquerir-la, no dubta en fer-lo.

“Vronsky contemplant-la experimentava el que podria experimentar un assassí al contemplar la seva víctima. Aquell cos al qual li havia tret la vida era el seu amor, l'amor de la primera època en que es van conèixer. (...) En tot cas, per molt horrorós que sigui, el més urgent és ocultar-lo i aprofitar-se del benefici que pugui aportar aquell crim.” (pàg 154)

Queda clar que en un principi, Vronsky volia l'amor de l'Ana perquè li resultava temptador, no perquè fos profund.

L'ira no era un sentiment freqüent en ell, encara que una de les coses que li feia despertar aquest sentiment era el fet que la seva família intervingués en els seus assumptes. Detesta escoltar els seus consells. Penso que és pel fet que en el fons sap que el que ell està vivint no és corrent i que ha actuat malament i li disgusta que algú li recordi.

No suporta fer el ridícul. *“El record d'aquella cursa³ restaria en ell durant molt de temps com el més vergonyós record.”* (pàg 209)

“Les seves normes definien clarament que no havia de mentir als homes, encara que sí podia a les dones, que no era lícit enganyar a ningú, però sí als marits; que era impossible perdonar les ofenses, però sí li era permès ofendre. Tals normes podien no semblar bones i il·lògiques, però eren concretes, i Vronsky complint-les, se sentia tranquil i amb dret de portar el cap ben alt.” (pàg 319)

Vronsky poc a poc anava sentint com l'amor que havia arribat a sentir per l'Ana perdia força, encara que després d'haver fet que aquella dona ho donés tot per ell, sentia que no li quedava més remei que continuar la seva relació.

“La contemplava com a una flor que tallada per ell mateix se li hagués pansit entre les mans, i en la qual ja no pogués ni apreciar aquella bellesa que l'havia incitat a tallar-la. Notava que aquell amor d'abans tan fort el podia haver arrancat de la seva ànima, però ara li resultava impossible. Ara no podia separar-se d'ella.” (pàg 374)

³ En aquella cursa a l'hipòdrom Vronsky cau del cavall en presència de l'Ana, que l'observava des de la grada.

Vronsky canvia la visió cap a l'Ana ara que no només té d'ella una relació superficial sinó que coneix també la part dolenta i costosa de la relació.

D'altra banda, la seva visió de Karenin també fa un canvi radical. Aquell home al qui havia considerat un rival i el motiu pel qual la seva relació amb l'Ana havia estat tan complicada ara esdevenia un home respectuós, situat a un nivell tan elevat que ja no el podia veure com a un home dolent o ridícul, sinó bo, senzill i ple de dignitat. Vronsky no podia deixar d'admetre-ho: *“Vronsky veia l'elevació de l'altre i la seva pròpia caiguda; comprenia que Karenin tenia raó, i ell no. Havia d'admetre que el marit mostrava grandesa en la seva ànima i ell era baix i mesquí en el seu engany.”* (pàg 431)

Per ell això suposava una derrota perquè és un home que no està acostumat a creure's inferior a ningú i ara veia a Karenin per sobre seu.

És un home impulsiu. Al conèixer a l'Ana per exemple o en viure aquesta situació en la que se sent inferior a Karenin. Li va de ben poc que no es treu la vida amb el revòlver sumís en els seus pensaments.

Vronsky no és un home transparent amb l'Ana. Ja que és vist per a tothom com un home que viu una relació il·lícita, intenta quedar el més bé possible, dins del que cap, davant la societat.

- **Vronsky:** *“Presentar-se amb aquest vestit davant la princesa, tan coneguda per nosaltres, significa no només reconèixer el seu paper de dona perduda, sinó a més a més, desafiar a tota l'alta societat, és a dir, renunciar a ella per sempre.”*
(pàg 563)

No pot comprendre que sigui l'Ana tan poc cautelosa amb la seva imatge externa, després de tot el que s'ha parlat de la seva història i d'haver estat jutjada per tothom. Tot i així, Vronsky amaga molts pensaments de l'Ana perquè aquesta no se senti molesta. És poc transparent amb ella. *“Va assegurar-li que l'estimava, comprenent que era l'únic que podia fer per tranquilitzar-la. I encara que la retreia, no va dir-li res que la pogués disgustar.”* (pàg 569)

És feliç amb l'Ana, encara que davant la societat la relació no es ben vista, i per Vronsky resluta incòmode poder viure sabent això. *“No puc tancar els ulls. La meva*

filla no és filla meva segons la llei: és una Karenina! I no puc suportar aquest engany.” (pàg 648) Aquesta és la única raó per la qual a Vronsky li és urgent el divorci, per tan de solucionar legalment la situació.

Vronsky començava a sentir que le fet d'estar amb l'Ana li treia llibertats. I ell mai havia estat privat de res i trobava a faltar ser més independent. Per molt que digués d'estimar-se-la, la llibertat era quelcom tan necessari per ell que no estava disposat a perdre'n ni una mica: *“Al principi serà com, ara, quelcom indefinit. Llavors ella s'hi acostumarà. Puc donar-li tot, però no la meva independència d'home.”* (pàg 668) no és transparent amb l'Ana, rarament li expressa tot el què pensa. Prefereix fer els seus plans per ell mateix per així aconseguir els seus objectius.

Pensa poc en el que l'Ana pot estar patint. Té en comú amb ella que els dos pensen en els seus interessos i no en els de l'altre, amb la diferència que ell no es preocupa de la seva dona, del que pugui estar fent, i ella es desespera pensant en què Vronsky l'està enganyant. No té empatia amb ella: *“No en tinc cap culpa jo, si vol mortificar-se, ella mateixa. Pitjor per ella.”* (pàg 784)

Sembla fins i tot com si se li fes pesat haver-la de consolar tota l'estona. Com si no considerés seriosos els seus sentiments de patiment i tristesa.

Amb la mort de l'Ana Karenina, Vronsky rep un gran impacte emocional. Es deia que era necessari treure-li qualsevol cosa material que pogués ser causa del seu suïcidi. No parlava amb ningú i amb prou feines menjava.

“La meva vida als meus ulls no val res. Tinc suficient energia física per penetrar en les files enemigues, matar, o morir. M'agrada que existeixi quelcom al que oferir la meva vida, aquesta vida que no desitjo i que em pesa. Al menys, servirà d'alguna cosa.”

(pàg 817)

12.6 Test de personalitat epq-A, Vronsky

Les preguntes d'aquest color vermell les he respost basant-me en l'important paper que pren la societat per a Vronsky. Un cop està amb l'Ana troba a faltar aquella llibertat que tenia abans per anar on volia i fer vida d'home solter. Sap que és un home ben jutjat i això li aporta seguretat. És important per ell donar una bona imatge.

Les preguntes d'aquest color verd les he respost tenint en compte el caràcter estable i tranquil de Vronsky. Sempre té la consciència tranquil·la perquè és un home que està molt segur d'ell mateix. No creu que pugui equivocar-se. És força fred. L'única vegada on se sent decebut amb ell mateix és quan es compara amb Karenin i s'adona que és un home ple de bondat. Aleshores per un moment, té ganes d'acabar amb la seva vida perquè se sent impotent.

Les preguntes d'aquest color taronja les he respost tenint en compte que Vronsky no sempre és transparent. Amb l'Ana, per exemple, prefereix no dir-li el que pensa de les seves obsessions per tal de no enfadar-la més.

Les preguntes d'aquest color blau mostren la falta de sensibilitat en Vronsky en quant a nens petits, animals, o compromisos seriosos com el matrimoni.

Per últim, les preguntes d'aquest color lila les he respost tenint en compte el respecte de Vronsky a la seva família, que mostra quan la seva mare es posa malalta i per ell és prioritari estar amb ella que acontentar a l'Ana.

1. ¿Tiene Vd., muchos “hobbys”, muchas aficiones? SI
2. ¿Le preocuparía tener deudas? SI
3. ¿Tiene a menudo altibajos su estado de ánimo? NO
4. ¿Ha sido alguna vez acaparador, cogiendo más de lo que le correspondía ? SI
5. ¿ Es Vd. una persona conversadora? NO
6. ¿Lo pasaría muy mal si viese sufrir a un niño o a un animal? NO
7. ¿Se siente alguna vez desgraciado, sin ninguna razón? SI
8. ¿Es Vd. de los que cierra las puertas de su casa cuidadosamente todas las noches? NO
9. ¿Tomaría Vd. drogas o medicamentos que pudieran tener efectos desconocidos o peligrosos? NO
10. ¿Se preocupa Vd. a menudo por cosas que no debería haber dicho o hecho? NO
11. ¿Ha quitado Vd. algo que no le pertenecía, aunque no fuese más que un alfiler o un botón? SI
12. ¿Es Vd. una persona animada, alegre? SI
13. ¿Le gusta conocer a gente nueva, hacer amistades? SI
14. ¿Es Vd. una persona irritable? NO
15. Cuando promete hacer algo, ¿ cumple su promesa a pesar de los muchos inconvenientes que se puedan presentar? SI

16. Normalmente, ¿puede relajarse y disfrutar en una reunión social animada? SI
17. ¿Se hieren sus sentimientos con facilidad? NO
18. ¿Ha roto o perdido Vd. algo que perteneciera a otra persona? SI
19. ¿Tiende Vd. a mantenerse en segundo plano en las reuniones sociales? NO
20. ¿Disfruta Vd. hiriendo o mortificando a personas que ama o quiere? NO
21. ¿Se siente a menudo harto, hasta la coronilla? SI
22. ¿Habla a veces de cosas de las que Vd. no sabe nada? SI
23. ¿Le gusta mucho salir? SI
24. ¿Está Vd. siempre dispuesto a admitir un error cuando lo ha cometido? NO
25. ¿Le asaltan a menudo sentimientos de culpa? NO
26. ¿Piensa Vd. que el matrimonio está pasado de moda y debería suprimirse? SI
27. ¿tiene Vd. enemigos que quieren hacerle daño? NO
28. ¿Se considera Vd. una persona nerviosa? NO
29. ¿Cree que los sistemas de seguros son una buena idea? SI
30. ¿Prefiere Vd. leer a conocer gente? NO
31. ¿disfruta gastando bromas que a veces pueden herir o molestar a otras personas? NO
32. ¿Se considera Vd. una persona despreocupada, feliz? SI
33. ¿Ha dicho Vd. alguna vez algo malo o malintencionado acerca de alguien? NO
34. ¿Tiene Vd. muchos amigos? SI
35. ¿Se interesa por el porvenir de su familia? SI
36. ¿Es Vd. una persona preocupadiza? NO
37. Cuando era niño, ¿ fue alguna vez descarado con sus padres? NO
38. ¿Toma Vd. generalmente la iniciativa para hacer nuevos amigos? SI
39. ¿Sufre Vd. de insomnio? NO
40. ¿Se preocupa Vd. acerca de cosas terribles que puedan suceder? NO
41. ¿Son buenas i convenientes todas sus costumbres? SI
42. ¿Es Vd. de los que a veces fanfarronean un poco? NO
43. ¿ Le gusta alternar con sus amistades? SI
44. ¿Se considera Vd. tenso, irritable, “de poco aguante”? NO
45. ¿Ha hecho alguna vez trampas en el juego? NO
46. ¿Si se encuentra un niño perdido entre la muchedumbre de gente, ¿ se compadecería de él? NO
47. ¿Se preocupa Vd. acerca de su salud? SI
48. ¿Se ha aprovechado Vd. alguna vez de otra persona? NO
49. ¿Permanece generalmente callado cuando está con otras personas? NO
50. ¿Le molesta la gente que conduce con cuidado? NO
51. ¿Duda mucho antes de tomar cualquier decisión, por pequeña que sea? NO
52. Cuando era niño, ¿ hacía lo que le mandaban inmediatamente y sin protestar? -
53. ¿Le resulta fácil animar una reunión social que le está resultando aburrida? NO
54. ¿Para Vd. tienen la mayoría de las cosas el mismo sabor? SI
55. ¿Se ha sentido a menudo desanimado, cansado, sin ninguna razón? NO

56. ¿Piensa que la gente pasa demasiado tiempo preocupándose por su futuro con ahorros y seguros? SI
57. ¿Le gusta contar chistes y anécdotas a sus amigos? SI
58. ¿Le gusta llegar a tiempo a sus citas? SI
59. ¿Siente Vd. a menudo que la vida es muy aburrida? NO
60. ¿Dejaría Vd. de pagar sus impuestos si estuviera seguro de que nunca lo descubrirían? NO
61. ¿Le gusta mezclarse con la gente? SI
62. ¿Hay personas que evitan encontrarse con Vd.? SI
63. ¿Le preocupa mucho su apariencia externa? SI
64. ¿Le importan muchos los buenos modales y la limpieza? SI
65. ¿Es o fue su madre una buena mujer? SI
66. ¿Ha deseado alguna vez morir? SI
67. ¿Ha insistido alguna vez en salirse con la suya? SI
68. ¿Tiene Vd. casi siempre una respuesta rápida, a mano, cuando al gente le habla? NO
69. ¿Trata Vd. de no ser grosero, mal educado, con la gente? SI
70. ¿Se queda preocupado demasiado tiempo después de una experiencia embarazosa, molesta? SI
71. ¿Ha llegado Vd. alguna vez tarde a una cita o al trabajo? SI
72. ¿Le gusta hacer cosas en las que tenga que actuar con rapidez? SI
73. Cuando Vd. tiene que coger el tren, ¿Llega a menudo en el último momento? NO
74. ¿Sufre Vd. de los nervios? NO
75. ¿Se lava siempre las manos antes de las comidas? -
76. ¿Comienza a menudo actividades que le ocupan más tiempo del que realmente dispone? SI
77. ¿Se rompe fácilmente su amistad con otras personas, sin que Vd. tenga la culpa? SI
78. ¿Se siente a menudo solo? NO
79. ¿Deja Vd. a veces para mañana lo que puede hacer hoy? NO
80. ¿Es Vd. capaz de animar, de poner en marcha una reunión social? NO
81. ¿Le daría pena ver a un animal cogido en una trampa? NO
82. ¿Se siente fácilmente herido cuando la gente le encuentra fallos a Vd. o a su trabajo? SI
83. ¿Piensa que tener un seguro de enfermedad es una tontería? SI
84. ¿Le gusta hacer rabiar algunas veces a los animales? NO
85. ¿Se encuentra Vd. algunas veces rebosante de alegría y otras veces lento y apagado? SI
86. ¿Practica Vd. siempre lo que predica? SI
87. ¿Le gusta que haya mucha animación, bullicio, a su alrededor? SI
88. ¿Le gustaría que otras personas le tuvieran miedo? SI
89. ¿Es Vd. susceptible o se le molesta fácilmente con ciertas cosas? NO
90. ¿Respetaría siempre su lugar en una cola, a pesar de todo? SI
91. ¿Piensan otras personas que Vd. es muy enérgico o animado? SI
92. ¿Prefiere normalmente salir solo? NO
93. ¿Le hace perder el apetito cualquier contrariedad, por pequeña que ésta sea? NO

94. ¿Considera que podría portarse mejor con alguno de sus amigos? NO

12.7 Justificació de les respostes de Vronsky:

1. Participar a curses a l'hipòdrom. Li encanta guanyar. Qualsevol activitat que es faci en societat, necessita estar envoltat de gent.
2. Li preocupa molt l'aparença externa. Per ell és necessari que la gent no tingui motius per jutjar-lo malament. Quan es fa públic el seu romanç amb l'Ana intenta amagar-lo i té por que l'Ana no sàpiga presentar-se en societat de la manera que cal.
3. Té un temperament inalterable. Ho viu tot amb calma, sigui tensa o no la situació.
4. Ho he relacionat amb el fet que decideix conquistar una dona casada, perquè sap que un home que aconsegueix tal propòsit és considerat un heroi.
5. Diu el que creu necessari. Moltes vegades evita temes que puguin dur-lo a una situació incòmoda.
6. És poc sensible. No pateix gaire quan veu a l'Ana patir. És quelcom que té en comú amb ella. Cadascú mira per les seves preocupacions.
7. A vegades sent que no ha fet bé d'estar amb l'Ana i que les seves constants queixes i mal humor refreden el que sent per ella.
8. És un home valent. No li agrada sentir-se intimidat per ningú.
9. No consta en la novel·la però he respost negativament d'acord amb el caràcter inalterable i tranquil de Vronsky i la seva alta autoestima. Potser al final de la novel·la, després d'haver mort ja l'Ana si hi hagués fet ja que es menciona que havien de treure-li tot allò amb què fos possible suïcidar-se del davant.
10. És un home despreocupat. Sovint pensa que té la raó.
11. És incomparable amb un objecte, però es podria dir que d'ha "apoderat" de l'Ana sense cap remordiment. Podria fer-ho de la mateixa manera amb qualsevol cosa.
12. Resulta un home agradable i ben jutjat per a tothom. Digne d'admiració. El seu caràcter bromista i alegre és potser el que fa veure a l'Ana com de diferent és del seu marit, seriós i distant, i sentir-se desitjada és el que fa inevitable que li cridi l'atenció.

13. Es defineix a ell mateix com a un bohemí innat. Li agrada relacionar-se amb la gent. Una de les coses que no vol perdre a partir de quan està amb l'Ana, és justament la seva independència per està rodejat del seu apreciat entorn.
14. Rarament se'l veu alterat. No li agrada discutir, prefereix deixar passar el temps i que l'Ana es tranquil·litzi abans que començar una disputa.
15. Posant com a exemple el cop en què marxa a veure la seva mare. Torna de seguida que rep la nota de l'Ana dient que torni i ell compleix amb la seva paraula després d'haver-li promès tornar.
16. Gaudeix en aquest tipus de reunions on és admirat per la gran majoria de la societat.
17. Sovint queda sorprès per les queixes constants de l'Ana i la seva manera de jutjar-lo tan precipitadament, però no sembla que se senti ofès, sinó decebut, i sent una mena de rancor envers a ella.
18. Trenca un matrimoni conegut de l'alta societat. La relació entre l'Ana Karenina i Karenin.
19. Gaudeix essent el centre d'atenció ja que sap que és un home ben vist.
20. Ell no paga a l'Ana amb la seva mateixa moneda. Deixa passar les discussions perquè no empitjorin. *“Si ella s'hi capfica, pitjor per ella.”*
21. No és del tot feliç. Sovint es planteja si ha fet bé escollint passar la resta de la seva vida amb l'Ana. Però sent que ja se l'ha jugada, no pot tornar enrere. Ha de resignar-se a viure amb el que ja ha triat.
22. Jutja a l'Ana sense conèixer-la ja que ella mostra dificultats en expressar els seus pensaments. Vronsky no sap en realitat el que ella està passant. No s'imagina el grau del seu patiment.
23. Com s'ha esmentat prèviament, es defineix a ell mateix com a un bohemí innat.
24. Rarament pensa en la possibilitat d'haver-se equivocat. Com que és un home tan ben considerat, no creu que actui erròniament.
25. Com a conseqüència que pensa que actua sempre correctament d'acord amb els seus principis.
26. Pensa que és una tradició absurda. Per això no la respecta i li és tan fàcil trencar un matrimoni sense remordiments.
27. No té cap enemic. Inclús Karenin li guarda més rancor a la seva dona que al pròpi Vronsky. Es mostra amb ell respectuós.

28. De temperament inalterable.
29. He suposat que és una manera amb la qual poder guardar tots aquells bens materials que el fan ser l'home prestigiós que és.
30. Li agrada ser fora de casa en nous ambients. Se sent agust rodejat de gent.
31. És bromista per conquistar una dona o per tractar de ser amigable, però no utilitza la seva part bromista per a fer comentaris de mal gust.
32. Aquesta resposta variaria segons el temps concret en què ens trobessim en la novel·la. Sempre ha estat un home feliç amb la seva vida, creient-se capaç d'aconseguir tots els seus propòsits, però arriba un punt en la seva relació amb l'Ana on comença a sentir-se desanimat i fred.
33. Es calla tota mena de pensaments negatius.
34. No té grans amistats però es porta bé amb tothom i no té cap problema davant la societat.
35. De seguida que s'assabenta que la salut de la seva mare no es troba en bon estat decideix marxar a visitar-la, malgrat saber que això no seria una bona notícia per l'Ana.
36. Al contrari, es despreocupada. Sempre troba alguna distracció que el faci oblidar els seus problemes personals.
37. Pel que sembla, li té un gran respecte a la seva mare i no tolera que l'Ana la jutgi malament. Se sent ofès quan ho fa.
38. Es diu abans de conèixer l'Ana que Vronsky tenia facilitat per fer amistats, sobretot amb les dones, que se senties ràpidament captivades per ell.
39. No consta en la novel·la però he suposat que no pel seu caràcter tranquil i ferm.
40. És un home segur de sí mateix, inclús quan discuteix amb l'Ana, no es preocupa massa perquè està convençut que no serà per tant. Potser és per aquest motiu que queda tan impactat amb el seu suïcidi. Potser és llavors quan se n'adona que no va saber veure la gravetat de l'estat de l'Ana i se sent culpable per primera vegada.
41. Actua convençut ja que confia plenament en què no està actuant de manera incorrecta, o almenys considera que pot saltar-se segons quines normes. Ell en té les seves pròpies. (pàg 319)
42. No sol presumir.
43. Li agrada estar envoltat de gent i conèixer noves amistats.

44. Veure 3
45. Per tal d'actuar correctament davant la societat.
46. No té gaire afinitat amb els nens. A la seva pròpia filla, pel fet de no ser-ho legalment, no se l'estima com a tal, no li té cap mena d'afecte.
47. No consta en la novel·la però he suposat que si ja que quan la seva mare emmalalteix ell es preocupa.
48. No li cal aprofitar-se de ningú ja que no li manca res. Té diners, bona fama, la dona que vol, i prestigi.
49. És una persona sociable.
50. No consta en la novel·la. He respost d'acord amb el seu temperament calmat.
51. He pres com a exemple la vegada que intenta suïcidar-se i impulsivament dispara un tret en el seu pit. Aquella acció era totalment no pensada. Després d'haver passat l'espant se sent avergonyit del que ha passat d'haver-se deixat portar per la tensió del moment.
52. Mostra respecte quan parla de la seva mare. Al seu pare el va perdre quan era molt petit.
53. No pren el paper protagonista en les reunions socials encara que la seva figura destaca davant les demés.
54. Li agrada arriscar-se amb coses noves que li ofereix la vida.
55. L'he relacionat amb el fet que la seva relació amb l'Ana cau cada dia més en la rutina i això fa que aquesta es refredi. Vronsky sent per moments que la seva passió ha perdut pes.
56. Ell és un home despreocupat. Les seves prioritats són les seves necessitats del present, no pensa en més enllà.
57. Li agrada parlar de temes de negocis, de l'hipòdrom i explicar anècdotes a la gent del seu entorn.
58. Perquè l'Ana tingués una bona imatge seva. Se sent malament quan una vegada es retarda més d'una hora, encara que sap que segueix essent irresistible per a l'Ana.
59. No vol de cap manera tenir aquesta visió de la vida. És per això que necessita continuar essent un home independent malgrat estar en una relació amb l'Ana.

60. Tendeix a actuar correctament. Dóna importància a la llei, per exemple, amb el tema del divorci, necessari per ell per tenir la consciència tranquil·la i estar situat en una relació lícita.
61. És sociable i li agrada estar envoltat de gent.
62. Kitty, per tal d'evitar una situació incòmode, ara que està vivint un bonic i real romanç amb Levin. (note peu)
63. Valora molt la opinió de la societat.
64. És un home educat que procura no ferir al qui l'envolta i ser cautelós a l'hora d'expressar-se.
65. Sent odi cap a l'Ana quan aquesta falta el respecte a la seva mare.
66. Intenta acabar amb la seva vida amb una pistola al adonar-se'n que Karenin, l'home que ell considerava un rival, és un home admirable amb una gran bondat. Se sent inferior a ell, cosa molt penosa per a Vronsky ja que acostuma a veure's per sobre de tothom.
67. No es conforma amb un "no" de l'Ana. No s'atura fins que no aconsegueix el seu propòsit amb ella. Aconseguir-la com a amant i viure una profunda història d'amor desenfrenat.
68. Diu molt menys del que pensa. És introvertit en quan a dir la seva opinió. No gosa provocar una mala reacció en l'altre i que pugui ser malament jutjat.
69. Sempre utilitza bons modals i la seva intenció, al contrari de l'Ana, mai és ferir al qui l'ha fet enrabiar.
70. Per exemple, en el moment en que sent que l'Ana admira més al seu marit que al propi Vronsky i ha de sentir totes les seves qualitats, quedant ell com a "poca cosa" en comparació. Aquesta situació fa que se li treguin per un instant les ganes de viure.
71. En una ocasió en que l'Ana l'esperava a casa mentre Karenin era fora, en una reunió, i Vronsky no apareix fins al cap d'una hora.
72. No té temps per perdre quan intenta conquistar a l'ana. no espera ni tan sols que ella sigui a prop seu. Va en la seva busca. Se'l podria considerar un home impacient.
73. No consta en la novel·la.
74. El seu temperament és totalment calmat i serè. Una de les poques coses que sí fan que perdi la raó és que els seus familiars s'interposin en els seus assumptes. No li agrada rebre consells.

75. No consta en la novel·la.
76. Una vegada marxa tard de casa l'Ana coincidint amb el moment en què Karenin arriba a casa seva. No tenen més remei que creuar-se i acceptar la situació.
77. Amb la Kitty, la qual va voler conquerir, i Levin, que tampoc se sent agust amb la seva presència.
78. Li és suficient amb la gent que forma part del seu entorn.
79. Li costa expressar-li els seus veritables sentiments a l'Ana.
80. No sol prendre el paper protagonista. No consta en la novel·la.
81. És poc sensible. No té afinitat pels nens i tampoc consta que la tingui pels animals.
82. Per ell és molt important la imatge externa.
83. Té altres preocupacions.
84. He respost que no degut a que no ho fa amb les persones. És més, detesta quan l'Ana actua d'aquesta manera.
85. Arriba un moment en la seva relació en què ja no sap si és feliç o si s'ha equivocat amb la nova vida que té ara i de la qual ja no en pot sortir.
86. És un home de paraula.
87. Necessita gent al seu voltant.
88. Si Karenin li tingués por, aconseguiria els papers del divorci i fer que la seva dona no tingués tantes preocupacions.
89. El que li molesta es extern. El què diran, la situació il·licita en què viu, els canvis d'humor de l'Ana i la seva desconfiança...
90. Tendeix a actuar correctament i més davant d'una societat en la qual ha de ser jutjat.
91. Tothom parla del gran Vronsky, un home envejable i que qualsevol dona desitjaria. La gent no el considera avorrit sinó un home interessant pel seu caràcter viu.
92. Està molt més còmode en societat.
93. Ha de ser quelcom molt molest per ell el que li faci perdre els nervis.
94. Està content de la manera amb què actua. No té cap problema amb cap amistat seva. Amb l'única persona que sol discutir és amb l'Ana, un cop ja es coneixen més a fons i la passió que tenen no és tan sols externa, sinó que hi ha una convivència i al cap i a la fi, rutina.

12.8 Comparació dels personatges analitzats en la novel·la: “Ana Karenina”

12.8.1 Els personatges masculins: Karenin i Vronsky

Aquests dos personatges simbolitzen la rivalitat entre homes, encara que cadascun d'ells buscant el seu interès personal.

En el cas de **Vronsky**: Ell posseeix una alta autoestima que fa que es cregui capaç d'aconseguir qualsevol dona. Es fixa en l'Ana, ja que per ell té més mèrit conquerir una dona casada. Tot i així, Karenin és un obstacle que impedeix que aconseguixi el seu objectiu. No perquè sigui la figura del marit, sinó perquè aquest es nega a acceptar el divorci, i que la relació de l'Ana amb Vronsky es faci pública. En el cas de **Karenin**, la rancúnia que aquest li pugui guardar a Vronsky no és pel fet d'haver-li tret la seva estimada, sinó per la imatge que ara té davant la societat, per haver quedat deshonrat i ser ara un desgraciat abandonat per la seva dona.

En ambdós casos, l'Ana queda com en segon lloc, essent així la seva prioritat un interès propi, diferent en cada cas.

Temperament: Vronsky és més amigable, bromista, no tan seriós com Karenin. No obstant, malgrat aquestes diferències, els dos són bastant estables i calcats.

Sol dir-se que els homes són més freds que les dones. Que elles són més sentimentals, que viuen les emocions més a flor de pell. La novel·la “Ana Karenina” n'és un reflexe.

12.8.2 La relació d'ambdós amb l'Ana

L'Ana accepta finalment a renunciar Karenin per estar amb Vronsky perquè se sent estimada per primera vegada. Com en la novel·la anterior, “Werther”, l'amor és capaç de desestabilitzar la vida d'una persona, en aquest cas, de l'Ana, que renuncia a tot, enfrontant-se a totes les conseqüències possibles perquè no pot ni vol deixar enrere el que sent.

La relació que tenia amb Karenin poc a poc es va tornant rutina. Ella ni tan sols se sent a gust en l'ambient en què ell es mou, i se sent sola perquè el seu marit està sempre pendent dels negocis.

Amb Vronsky se sent per primera vegada realment desitjada i estimada i troba en ell tot allò que li mancava amb el seu marit. Se sent incapaç de renunciar a aquesta passió que mai havia sentit abans. L'Ana deia de banda els prejudicis que sap que se li vindran a sobre i comença una nova vida.

El seu caràcter impulsiu però, fa que prengui decisions que més endavant considera errònies.

Tal i com ens passa a tots, quan actuem per impuls no sempre obrem correctament i en som conscients, però estem satisfets perquè hem seguit una il·lusió, un desig... que ens ha fet ser feliços. Malgrat això, les nostres actuacions sempre donen lloc a conseqüències, bones o dolentes.

En el cas de l'Ana Karenina, la seva actuació, al ser fruit de l' impuls resulta precipitada. Hagués actuat de la mateixa manera si hagués sabut que la relació amb Vronsky no seria tan gran com ella s'esperava? Hagués arriscat tant? Ha cedit a allunyar-se del seu fill, a deixar un marit, i tota una vida ja construïda per un preu que esperava rebre però no ha rebut.

Aquesta desil·lusió, el veure que no ha valgut la pena l'arriscar-se, la fa desesperar, fins que ja no té ni ganes de viure.

A la vida real també ens passa quelcom semblant. Sense arribar a un extrem com la mort, però sí que ens sentim decebuts amb nosaltres mateixos quan allò pel que havies apostat tant no val la pena tant com t'esperaves. Com quan vas a mirar una pel·lícula al cinema i no t'agrada gens i sents que has malgastat els diners. La diferència és que les decisions a la vida un cop preses i dutes a terme no tenen possibilitat de retrocés, com la mort sobtada de l'Ana Karenina, poc meditada i sense possible volta enrere.

Conclusions

Després d'haver conclòs amb aquest treball, puc dir que es confirma la meva hipòtesi i que efectivament la personalitat del personatge no és producte de la imaginació perquè està basada en la situació que l'envolta i les diverses experiències que viu. L'evolució del seu caràcter té un sentit, es pot justificar tan sols observant els canvis que pateix en l'ambient que es mou. D'altra banda, l'impacte de la genètica també és notable en alguns dels personatges com la Lizzy (*Orgullo y Prejuicio*), que té trets semblants amb el seu pare, o bé Karenin (*Anna Karenina*), que esdevé un home fred i amb poc tacte degut probablement a la manca d'estimació que ell havia tingut de petit per part del seu tiet.

Així doncs, es pot confirmar que els factors que influencien la nostra personalitat també són presents en la literatura.

Sinó fos així, les actuacions dels personatges serien contradictòries. L'única manera que té l'autor per fer que això no passi és crear un ambient en el personatge i fer que es mogui d'acord amb aquest. Evidentment, el personatge ha estat creat a

partir de la imaginació i creativitat de l'autor i això és el que el fa ser un personatge fictici però les característiques que constitueixen la seva personalitat no són inversemblants. Es podria dir que l'interior del personatge és un reflex de la realitat. Es per això que quan llegim una novel·la, moltes vegades ens sentim identificats amb els personatges i ens provoquen una reacció ja que les nostres emocions es desperten al veure les nostres pròpies experiències viscudes reflectides en centenars de fulles. Es podria dir que els llibres presenten personatges que ens són familiars perquè ens recorden a alguna persona coneguda. Això ha passat al llarg de la història, cosa que significa que la Literatura ha creat personalitats universals que reflecteixen la complexitat de la persona.

Bibliografia

Libres consultats:

- ❖ Sòfocles: *Tragèdies: Edip Rei, Edip a Colonos, Antígona*, Editorial Curial.
- ❖ William Shakespeare: *Romeo i Julieta*, Ed. Vicens Vives, Barcelona.
- ❖ Jane Austen, *Orgullo y Prejuicio*, Ed Millenium.
- ❖ León Tolstoi, *Ana Karenina*. (versió pdf online:
<http://literatura.itematika.com/libro/440/ana-karenina.html>)
- ❖ Johann W. Goethe, *Werther*, Ed TusQuets, Barcelona 2002.

Pàgines web consultades:

- ❖ <http://www.portalplanetasedna.com.ar/ciencia02.htm>
- ❖ <http://www.cepvi.com/psicologia-infantil/ambiente3.shtml>
- ❖ <http://www.psicologia.com.es/>
- ❖ <http://literatulandia.wordpress.com/2010/01/24/23-personajes-3/>
- ❖ <http://www.iesbarbara.com/crearycomprender/bachillerato/t1p3p4.htm>
- ❖ <http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/tecni/perso01.htm>
- ❖ <http://gabinetedepsicologia.com/la-personalidad-psicologos-madrid-tres-cantos>
- ❖ <http://www.psicologia-online.com/ebooks/personalidad/eysenck.htm>
- ❖ <http://www.biografiasyvidas.com/biografia/p/pinillos.htm>
- ❖ <http://www.monografias.com/trabajos37/nuttin-psicoanalisis/nuttin-psicoanalisis2.shtml>

Articles consultats:

Test epq-A de personalidad, Hans. H. Eysenck.

Agraïments

Dono gràcies a la meva tutora del treball, l'Eulàlia Xalabarder. En primer lloc, per la seva constant atenció i paciència amb tots els meus dubtes. D'altra banda, per haver-me fet endinsar en aquestes obres literàries universals que inesperadament tant m'han enriquit i m'han fet despertar interès pels seus personatges. Agraïxo molt haver pogut conèixer a fons aquestes obres.

També m'agradaria agrair-li a la psicòloga infantil Mònica Caparrós la seva col·laboració ja que gràcies a ella vaig poder obtenir el test de personalitat epq-A i les pautes de correcció i vaig situar-me en els factors que influencien en la determinació d'un caràcter.

Als meus familiars també gràcies per tots els seus consells i per haver estat crítics a l'hora d'opinar. M'ha ajudat molt el seu interès en aquest treball.

I per acabar, gràcies a les meves amigues, pel seu constant recolzament!